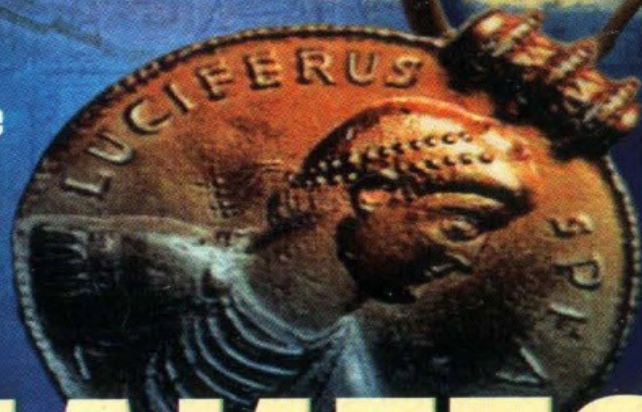

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

В древен медальон се крие
шокираща истина...
или сатанинска измама

ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЛУЦИФЕР ПОЛ КРИСТОФЪР

Автор на БЕЛЕЖНИКЪТ НА МИКЕЛАНДЖЕЛО

ПОЛ КРИСТОФЪР ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЛУЦИФЕР

Превод: Теодора Божилчева

chitanka.info

Младата археоложка Фин Райън и чаровният пилот и фотограф Върджил Хилтс преброждат Сахара в търсене на отдавна изгубената гробница на един от апостолите. Ала намират нещо, което не са търсили: следи от убийство, извършено преди десетки години, и дребен римски медальон с името на един от падналите архангели. Не след дълго се досещат, че са намерили парченце от много по-мощна мозайка и... ключ към тайна, която поставя живота им в опасност.

Принудени да бягат от безмилостния враг, Фин и Върджил са преследвани по целия свят. От зловещите руини на древен манастир до потънал кораб в Карибско море двамата отчаяно търсят истината, която може да спаси живота им, но и да промени хода на историята...

*На Лойд и Шарън — приятелите ми от Чехия, защото
го заслужават.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Много благодарности на Кара Уелш и Клер Зион и разбира се, на моя редактор Брент Хауърд, който няма равен на себе си. Желая ви благополучие.

1.

Боинг 777 на Американските авиолинии кръжеше над древния град, невидим сред тъмнокафявата пушилка на мръсния въздух. Фин Райън се взря през прозореца на самолета и се намръщи. Първото й впечатление от земята на фараоните не предизвикваше възхищение. Питсбърг^[1] на Нил.

— Урина — изгърси мъжът, който седеше до нея. Беше източил шия, за да надзърне през прозореца. Трийсетинагодишен, с тъмна коса, привлекателен, ако си падаш по мъже с леко занемарен и небрежен външен вид.

— Моля? — стреснато го изглежда Фин. Тя беше по-млада от него, червенокоса и красива.

— Урина — повтори мъжът. — Първото, което забелязваш, след като слезеш от самолета. Целият град мирише на пикня.

— Благодаря, че ме осведомихте — иронично промърмори Фин.

Мъжът се усмихна и лицето му се озари.

— Не сте ли забелязали, че всеки град си има характерна миризма? Лондон мирише на влажна пура. Дъблин мирише съвсем като пивоварна... което, предполагам, отговаря на очакванията. Хонконг воня на пилчарник, а в Ню Йорк се долавя едва забележимата миризма на гниещи отпадъци.

— Нямам такива впечатления от Ню Йорк — отвърна Фин. Беше прекарала по-голямата част от живота си в родния си град Кълъмбъс, а после в Ню Йорк, където понастоящем живееше. Нямахше кой знае какъв опит в странство.

— Защото живеете там, нали? — предположи съседът й. — Свикнали сте, но миризмата я има, повярвайте ми. Прага мирише на престоляло печено свинско. Женева на ароматизатор за стая. Париж на обувките на стара дама. В Сайгон ти се натрапва миризмата на рибена супа. Самата истина.

Фин се опита да си спомни дали Кълъмбъс имаше някаква характерна миризма. Припомни си само свежия полъх от реката през

лятото и уханието на цъфнали ябълкови дръвчета през пролетта.

— Как мирише родното ви място? — поинтересува се тя.

— На гигантски пепелник. Лос Анджелис. — Той протегна ръка.

— Казвам се Хилтс.

Тя стисна ръката му и отбеляза сухата длан и силното ръкостискане.

— Фин Райън.

— Фин. Съкратено от Файона, предполагам.

— Познахте — кимна изненадано. Биваше си го.

— Фин ми харесва повече. Файона е някак си... превзето.

Тя реши да не отговаря на забележката.

— Вие имате ли си малко име?

— Хилтс. Просто Хилтс. — Той посочи с брадичка към прозореца. — За първи път ли сте в Кайро?

Фин кимна.

— Всъщност, за първи път в чужбина. Току-що защитих магистратура. Имам чувството, че цял живот съм била студентка.

— На почивка?

— По работа. Технически илюстратор в една археологическа експедиция. — Харесваше ѝ как звучи. Археологическа експедиция. Извикваше картината на мъже с тропически шлемове и гробницата на Тутанкамон. Загадките на Агата Кристи. Замръзна при мисълта за думата „загадка“. Беше се сблъскала с предостатъчно такива през миналата година, за да ѝ стигне за цял живот. Спомни си умиращия мъж в стария тунел на криптата и потръпна.

— Интересно.

— Ще видим — сви рамене Фин. — В Либия е. За първи път от петдесет години насам разрешават на американци да правят разкопки.

— От доста време не сме в най-добри отношения с Либия — отбеляза Хилтс. — Западната пустиня е малко плашеща. Досущ прилича на замръзнало море. Представете си най-кошмарната пясъчната буря. Дюни като най-големите вълни за сърф в Хаваите, само че още по-огромни и по-опасни, но по други причини. — Той замълча със сериозно изражение, заменило безгрижната му усмивка. — Там, където няма дюни е още по-зле, прилича на безкраен каменист плаж без океан. През деня умираш от жегата, а нощем става леденостудено. Данте оттам ще да е взел идеята си за ада.

— Били ли сте там?

Хилтс се засмя.

— Слънчице, бил съм навсякъде.

Тя го погледна. Не беше хвалба, просто отбелязване на факт. Обръщението „слънчице“ прозвуча като въздишка на отегчен пътешественик.

— И какво ви води навсякъде? — любопитства Фин.

— Фотограф съм — отвърна той.

Изведнъж самолетът рязко се наклони надясно. Фин затаи дъх. Разговорът беше прекъснат от гласа на стюардесата, която обяви, че подходат към пистата. Приземяваха се.

[1] Град в Югозападна Пенсилвания, център на стоманодобивната индустрия в САЩ. — Б.пр. ↑

2.

Фин беше повлечена към изхода на самолета заедно с останалите петстотин пътници, повечето от които египтяни, дошли през отпуската да се видят със семействата си. Движеше се през шумната, гръмогласна тълпа, успя все пак да намери багажа си, а после прекара почти цял час на опашката на митницата, за да го освободи. Залата на терминала беше претъпкана с посрещачи, но тя успя някак да стигне до изхода на стъклената сграда без особени поражения, ако не се броят няколкото бързи анонимни ошипвания на излизане от самолета и непохватният опит да отворят ципа на чантичката на кръста ѝ и да откраднат портфейла ѝ в залата за проверка на багажа. Когато успя да премине през тълпите на митницата и през още по-голямото струпване от хора на имиграционното гише и най-после стигна до изхода на терминала, тя се бе разделила с почти сто долара, дадени под формата на „благодарности“ и „такси“ на половин дузина летищни служители и чиновници.

Навън жегата я блъсна като юмручен удар. Също и миризмата. На земята замърсяването на въздуха беше почти видимо, като металическа мараня в далечината, но онзи тип Хилтс беше прав за вонята. Смърдеше на гигантска кофа за боклук. Фин тихичко се изсмя на глас. Толкова години учение и накрая това.

Огледа се. Гъмжеше от хора. Хиляди. Десетки хиляди и всички явно знаеха накъде отиват. Половината от мъжете носеха западно облекло, докато другата половина бяха облечени в объркващо разнообразие от дълги развети роби, наречени джелабиа. Някои носеха тюрбани, други малки бродирани шапчици, наречени тагия, а трети кафии^[1] със златни ленти в стил Лорънс Арабски. Жените носеха поли или по-традиционните роби, всички бяха с покрити глави, с кърпи или изцяло забулени. Нейната коса с цвят на мед, хваната на опашка и едва покрита от износената бейзболна шапка, привличаше доста внимание от страна на мъжете и усещането не беше от приятните.

Наоколо бе задръстено от коли, камиони, минибусове, мотопеди, таксите и туристически автобуси. Клаксони ревяха, хора се надвикваха и ръкомахаха. Имаше дори конска каруца с огромни гуми, накачулена с очукани джанти. Фин вече беше широко усмихната. Беше горещо като в ада, а слънцето светеше ослепително. Шумът едва се издържаше, а трафикът добавяше собствена нотка към задушливия въздух. С една дума — лудница.

Но ѝ харесваше.

С ръчна чанта в едната ръка, влачейки куфара зад себе си, Фин се промъкваше през шумната тълпа и се оглеждаше за обещания шофьор. Очакваше тойота „Ленд Круизър“ като в Дискавъри ченъл — на висотата на предвкушаните приключения — или още по-добре „Ленд Роувър“. Отреденото ѝ превозно средство обаче се оказа една ръждясала линейка „Фиат“ в окаяно състояние, която в даден етап от дългата ѝ служба беше преправена на минибус. Някога фиатът е бил червен, но отдавна цветът му бе избелял до розов. Още личаха едва забележимият бял кръст и надписът „Бърза помощ“ по средата през каросерията. Отстрани стоеше млад мъж в сини джинси, впита по тялото тениска и лъскава коса като на Елвис Пресли. Имаше вид на шестнайсетгодишен, но Фин знаеше, че впечатлението е измамно. Пушеше цигара и очевидно се опитваше да изглежда като Ал Пачино в „Белязаният“. Държеше картон, на който пишеше „Експедиция Адамсън“. Усмивката ѝ стигна до ушите. Чудно колко енергия може да ти влее думата „експедиция“ след продължителен полет в претъпкан самолет.

Тя прекоси бързо широкия тротоар и улицата до отсрещната страна, където беше паркиран фиатът.

— Аз съм Фин Райън.

Младият мъж въздъхна отегчено и изпусна тънки струйки дим през ноздрите си. Изглеждаше абсурдно.

— От кои сте?

— Какво имате предвид?

— Това, което казах. Археолог? Химик? Доброволец? Специалист? — Английският му беше перфектен и почти без акцент.

— Аз съм илюстратор.

Той кимна и я огледа от глава до пети. Ако не беше младостта му, Фин би нарекла този поглед похотлив.

— А вие кой сте?

Лицето му придоби кисело изражение.

— Ахмед, шофьорът. Ахмед, преводачът. Ахмед, отговорник за работниците.

— Схванах, че се казвате Ахмед.

— Не можете да произнесете истинското ми име. Американците смятат, че всички египтяни се казват Ахмед, Абдула или Мохамед, така че аз съм Ахмед. Ахмед египтянинът — изсмя се насила той.

Фин се усмихна.

— А как според египтяните се казват всички американци?

— Във вашия случай Ах'мар ката ат нан — отвърна Ахмед и изви вежда.

— Моля?

— Означава червенокоса... нещо такова — намеси се един глас зад нея.

Беше Хилтс, тъмнокосият фотограф от самолета. Беше обут с износени панталони в авиаторски стил, кехлибарени на цвят, носеше много стара тъмносиня шапка с козирка, на която имаше кокарда от златни пилотски криле и изтъркано и напукано кожено авиаторско яке, твърде тежко за ужасната жегата. Между устните му димеше леко крива пурета. Багажът му се състоеше единствено от голяма брезентова торба, на която пишеше „ХИЛТС“.

— Аз съм Хилтс — представи се той, после се наклони към Ахмед и прошепна: — Балаак бенана дери лоуТул'а!

Челюстта на Ахмед увисна.

— А-ах! Говорите дарджа?

Хилтс издрънка още нещо на един дъх на мелодичния диалект и кръвта се отдръпна от лицето на младия египтянин. Той измънка някакви думи на Фин, без да посмее да я погледне.

Хилтс преведе:

— Извинява се, че те обиди и те моли да му простиш.

— За какво?

— Не ти трябва да знаеш. — Той се обърна към Ахмед. — Защо не натовариш багажа в буса?

— Да, разбира се, господин Хилтс — кимна Ахмед и започна да товари.

— Участваш в експедицията? — попита изненадано Фин.

— Споменах, че съм фотограф.

— Приличаш повече на летец с това облекло — посочи с брадичка шапката и якето.

— Това също — усмихна се той. — Аз съм...

— Не ми казвай — прекъсна го Фин и се засмя. — Ти си аерофотограф, правиш снимки от въздуха.

— Досетлива си за момиче.

Качиха се на минибуса. Ахмед седна зад волана и поеха към града. Шофирането в Кайро представляваше кратък урок по изкуството на автомобилния хаос. В египетската столица живееха тринайсет милиона души и ако се съди по навалицата, всички бяха в колите си и се опитваха да се доберат до някъде. Повечето от превозните средства бяха стари — японски, руски или френски, на много от тях им липсваше поне по една част от бронята. И всички надуваха клаксони. Червеният светофар не го имаха за нищо. Нямаше платна, а пътните полицаи бяха навсякъде, ала без успех, както се виждаше.

— Представи си, че си есенно листо, носено от бързотечаща река — предупреди Хилтс философски, докато Ахмед нахално си пробиваше път. — Накрая все ще стигнеш, но не непременно по избрания маршрут, нито със скоростта, с която си възнамерявал.

Хотел „Нил“ от веригата „Хилтън“ представляваше монолитна бетонна сграда от края на петдесетте, първият модерен хотел, построен в Кайро. Извисяваше се като гигантска цигарена кутия и закриваше гледката към Нил на Мидан Тахир, пренаселения център на финансовия квартал, към който от различни посоки се стичаше целият трафик. Ахмед ги остави на входа на Корниш ел Нил^[2], хвърли чантите им на тротоара и обеща да се върне след четирийсет и осем часа, за да ги закара заедно с останалите членове на експедицията до летището в квартал „Имбаба“ от другата страна на реката. Младият мъж им кимна отсечено, затръшна вратата и отпраши обратно към гъмжилото от коли, надул клаксона сред облаци изгорели газове.

— Добре дошла в Кайро — ухили се Хилтс.

Помогна на Фин с багажа и двамата се регистрираха на рецепцията със стандартен дъбово мраморен плот. След като приключиха, пилотът фотограф се качи с нея в асансьора.

— Да се видим след час в „Да Марио“ — предложи, преди да слезе на етажа си. — Имам нужда да се подкрепя с порция лазаня.

— „Да Марио“?

— Най-добрата италианска кухня в Кайро. Наред с тази в „Латекс“.

— „Латекс“?

— Барът на хотела. От класа е, колкото и невероятно да ти звучи. Имат наргилета с мирис на водка.

— Избирам лазанята.

— Правилно. В „Да Марио“ след един час. — Вратата на асансьора се затвори.

Фин се качи два етажа по-нагоре, намери стаята и хвърли чантите си в края на леглото. После излезе на балкона. Слънцето вече залязваше и хоризонтът на запад беше оцветен в кървави димни ивици от угасваща светлина. Не беше виждала по-зловеща, по-страховита и по-красива гледка през живота си, сякаш пред нея стоеше спомен от някогашно бойно поле или картина от бъдещето. Помисли си къде отиваше вдругиден: очакваха я шест хиляди години история едва ли не зад ъгъла. Постоя така за миг, после се обърна с разтуптяно от възмущение сърце. Влезе в стаята и започна да разопакова багажа си.

[1] Кафия — памучна кърпа за глава, обикновено бяла или карирана, която се връзва с лента, наречена агал. — Б.пр. ↑

[2] Голям булевард в Кайро, туристическа атракция. — Б.ред. ↑

3.

В „Да Марио“ се набиваха на очи старинните лампи, обзавеждането от тъмно дърво и наредените бутилки кианти^[1] с оплетено около тях лико. Сервитьорите, египтяни до мозъка на костите, обикаляха с огромни мелнички за пипер и го предлагаха на гостите към всяко ястие. Някой в тъмния ъгъл пееше „Ke sera, sera“, акомпанирайки си с дванайсетструнна испанска китара. Хилтс режеше методично парченца от обилно поръсената си с пипер огромна порция лазаня, а Фин си боцваше от малката салата. Бяха си поръчали бутилка кианти. Хилтс се бе преоблякъл в къси панталони и обикновена червена тениска, а Фин носеше джинси и суитчър с логото на Нюйоркския университет, за да се предпази от ледения повей на климатика.

Фин сложи в уста хапка от салатата и поклати глава.

— Първото ми ядене в Египет и какво? Същото мога да си поръчам без проблем на Мълбъри стрийт^[2].

— Може да прескочим до някоя местна гостилница и да ти вземем вкусна бамя, или шакшукат бийд искандарани, ако предпочиташ нещо леко, но ще прекараш следващите няколко дни в тоалетната, грубо казано. — Той отпи глътка от виното и продължи да поглъща настървено лазанята. — Първото правило за Египет е никога не пий от водата им. Второто, не яж от храната им.

— Толкова ли е лоша?

— Проблемът не е във вкуса, а в аклиматизацията. Тук готвят с чешмяна вода. Това, което е във водата, е и в храната. Местните са свикнали с определени микроорганизми. Ти не си. Елементарно.

— Ами на разкопките?

Той сви рамене.

— Най-вероятно ще ти е доста лошо първите дни. Освен това водата ще се преварява. Ще свикнеш.

— Баща ми е пропуснал да ме предупреди за тази подробност от живота на археолога.

— Ти си дъщеря на Л. А. Райън?
— Да. Познаваше ли го?
— Чувал съм за него. Изследвал съм неговия обект в Мексико.
— В Юкатан? Спомням си единствено паяците, големи колкото чиния.

— Да. Кинтана Ро^[3]. Чан Санта Круз^[4]. Тогава за първи път се използваха инфрачервени лъчи за земерни снимки. Сложен полет беше.

— Ти наистина си бил навсякъде.

Той се усмихна.

— Обикалям насам-натам. — Повдигна рамене и отпи още една глътка от виното. — Такава ми е работата.

— Какво мислиш за сегашната?

— Експедицията? — Отново сви рамене. — Знам, че Ролф Адамсън е малко чалнат...

— Чела съм единствено статията, която публикуваха за него преди време в „Нюзуик“. Само това намерих в библиотеката на университета.

— Ексцентричен милиардер отшелник?

— Питам се доколко всичко това е вярно — замислено рече Фин.
— Изкарваха го кръстоска между Бил Гейтс, Стивън Спилбърг и Хауърд Хюз^[5].

— И за цвят щипка от онзи тип, собственика на „Вирджиния рекърдс“. Околосветски полети с балон, експедиции до Южния полюс и други такива.

— Авантюрист с интереси в археологията — вметна Фин. — Готов да даде един милион долара за разкопки в пустинята. Явно е много запален.

— Мои източници са убедени, че му е влязъл някакъв бръмбар в главата.

— Кои са твоите източници и какъв бръмбар точно?

— Една дама от разкопките под негово ръководство в Израел. Накрая му отнели разрешителното. Причината била една от онези фалшиви костници, които се срещат толкова често. Опитал се да изнесе контрабандно една от страната и го хванали. Оказала се от фалшивите, но това не променя намерението. Науми ли си нещо, го

получава, без да се интересува дали е законно, или не, и колко ще му струва.

— Е, за какъв бръмбар говорим?

— Щом си чела статията в „Нюзуик“, знаеш кой е бил дядо му.

— Някакъв известен евангелист през двайсетте.

— Скайлър Гранд. „Великата армия на последния Божи час на спасение“. Има книги за него. Първият радиоевангелист на Калифорния. Ей Би Ен — Ейнджъл Бродкастинг Нетуърк. Спечелил милиони, вложил ги в портокалови горички и изкарал още много милиони. После си загубил радиолиценза, защото упорито се говорело, че бил прикрит нацист. Самоубил се в деня на Пърл Харбър. Адамсън от години се опитва да го реабилитира. Да очисти името му и да възроди теориите му.

— Това какво общо има с разкопките?

— Освен другото Скайлър Гранд бил любител археолог. Вярвал в псевдонаучните теории на нацистите за висшата раса, като я смесвал с всякакви други неща, в това число Свещения граал. Тръбял ревностно, че един от учениците на Христос бил занесъл Граала в Америка.

— Казаха ми, че ще разкопаваме останките на стар коптски манастир^[6] в оазиса Ал Куфра.

— Така е. Италианците са копали там в края на трийсетте. Един тип на име Педраци. И те търсели манастира.

Фин се усмихна.

— Какво точно ми спестяваш от истината?

— Официално това са разкопки на коптски манастир, но със сигурност знам, че Лучио Педраци е търсил гробницата на определен коптски монах. Човек на име Didymus. И на иврит, и на гръцки името му означава едно и също — „Близнакът“. Повече е известен като апостол Тома, или Тома Неверни. Явно Педраци е разполагал с доказателство, че след разпъването на кръста, Тома е потеглил на запад в пустинята, а не на изток към Индия.

— Звучи малко като сюжет за Индиана Джоунс.

— Педраци е работил за Италианската археологическа мисия на Мусолини в Либия. Има още една легенда, според която въпросният монах изобщо не бил Тома, а самият Христос, неизвестно как изчезнал от гробницата си с помощта на римски легионер. Педраци се опитвал да докаже, че римският войник бил член на така наречения Изчезнал

легион. Когато Христос починал години по-късно, Легионът взел останките му. Пренесли ги в някакъв изоставен град в пустинята. Според Мусолини това му давало някакво преимущество над Ватикана. Щура работа! Педраци изчезнал безследно при една пясъчна буря и оттогава никой не го видял.

Фин гледаше скептично.

— Все още не разбирам какво общо има това с Ролф Адамсън.

— Предполага се, че легионерът пренесъл костите за съхранение в Америка, което съвсем отговаря на псевдонаучните теории за древни пирамиди в Канзас и египетски галери, плаващи по течението на Мисисипи. Все пак, как би могъл един средностатистически червенокож да построи онези огромни погребални могили, нали така? Расистки брътвежи на болен мозък, но много хора им вярват.

— И ти смяташ, че Адамсън е сред тях?

— Мисля, че Адамсън плаща стоката. Аз съм прагматик. Работа трудно се намира. — Замълча и отпи от виното, после остави чашата и се облегна назад. — Ами ти?

— Както каза, работа не се намира лесно. — Тя си поигра с чашата. — Освен това приключението не е за изпускане.

— Приключенията явно са ти страст.

— Защо смяташ така?

— Не се стеснявай. Колко жени на име Фин Райън, дъщери на известния археолог Лиман Райън, познаваш? Нямахте вестник миналата година, който да не писа за твоите приключения в подземията на Ню Йорк.

— Не бях само аз.

— Не, само ти, незаконният син на папата и внукът на Мики Хартс, големият нюйоркски гангстер от добрите стари времена. Да не споменаваме големият брой трупове и заграбените произведения на изкуството на стойност милиарди долари. А сега се появяваш тук. И като заговорихме, как точно получи работата?

— Препоръчаха ме.

— Кой? Младият Мики Хартс?

Фин се наежи.

— Казва се Майкъл Валънтайн и е антиквар, а не гангстер. Мафията вече не съществува.

Хилтс се разсмя.

— Кой ти го каза? Господин Валънтайн? — Той поклати глава. — Нали знаеш приказката за дявола: че най-хитрият му ход бил да убеди света, че не съществува. Много ловко. Всички говорят за руснаците, японците и хонконгските триади, но никой вече не говори за мафията.

Фин понечи да продължи спора, ала видя палавата искрица в очите на Хилтс.

— Занасяш ме!

— Не съвсем. Майкъл е и мой приятел. Помоли ме да те наглеждам. Някои от хората, с които работи Ролф, не му допадат особено.

— Познаваш Майкъл? — Усещаше как гневът се надига в нея. С Майкъл бяха любовници за кратко, но не й харесваше да я смятат за неспособна да се справя сама.

— Помагали сме си взаимно.

— Нямам нужда от бавачка, господин Хилтс.

— Нямам намерение да се превръщам в такава, госпожице Райън. Майкъл просто ме помоли да ти пазя гърба. Нищо повече.

— Това също е излишно.

— Пустинята е огромна, Фин. Аз самият имам нужда от приятел в тази експедиция. — Протегна ръка през масата. — Мир?

Фин се поколеба за миг, после сви рамене. Ценеше независимостта, но беше изпитала на свой гръб истината, че понякога числеността е преимущество. Един приятел повече в непозната страна нямаше да навреди. Прие протегнатата ръка.

— Мир. — Отново се захвана със салатата, тъй като Хилтс почти беше привършил яденето си. — И така, кога ще се срещнем с нашия благодетел?

— Той вече е на мястото. Чакаме последното попълнение на групата и вдругиден ще ви закарам със самолета до Ал Куфра.

— Кой е загадъчният гост?

— Един французин на име Лавал. Специалист по коптски надписи от „Екол Библик“ в Ерусалим.

— Свещеник?

— Монах.

— Може да стане интересно.

— Много интересно даже — кимна Хилтс. — Имало е монах от същото училище в експедицията на Педраци през трийсетте. Мъж на

име Дево. Бил с Педраци, когато изчезнал. Много вероятно този Лавал да се интересува от нещо повече от драсканиците по стените.

Фин се разсмя.

— Откъде знаеш тези неща?

— Обичам да знам с кого ще работя и имам доста време за четене при дългите полети. — Изви закачливо едната си вежда. — Освен това съм запален по теориите за световни конспирации. Дай ми загадка и веднага ще я свържа с изчезването на Джими Хофа^[7] и убийството на Кенеди.

— Кога ще пристигне загадъчният монах?

— Утре привечер.

— Предполагам, че мога да се направя на туристка за един ден.

— Работя по фоторепортаж за „Нешънъл джиографик травълър“.
Защо не дойдеш с мен?

— Къде ще ходиш?

— В Града на мъртвите. Най-оживеното гробище на света. Ще ти хареса!

[1] Италианско червено вино. — Б.ред. ↑

[2] Известна улица в Манхатън, Ню Йорк. — Б.ред. ↑

[3] Един от 31-те щата в Мексико, разположен на полуостров Юкатан. — Б.ред. ↑

[4] Политически и религиозен център на маите. — Б.ред. ↑

[5] Хауърд Робърт Хюз (1905–1976) — американски милиардер ексцентрик, пилот, авиоконструктор, кинопродуцент. — Б.ред. ↑

[6] Копти (от гр. — египтянин) — народ, за който се смята, че е пряк потомък на древните египтяни. Изповядват древноизточното християнство. — Б.ред. ↑

[7] Джеймс Ридъл Хофа (1913–1975) — американски профсъюзен лидер, който изчезва на 30 юли. Предполага се, че е убит от мафията. — Б.ред. ↑

4.

На огромната площ, върху която се разпростираше древният и удивителен град Кайро, имаше пет главни гробища, някога разположени в източните покрайнини на града под хълмовете Мукатам, ала още преди много години бяха погълнати от непрестанно разширяващия се метрополис. Според старите обичаи във времената, когато семейството на починалия бдяло край гроба четирийсет дни и нощи, гробниците дори на най-бедните граждани били снабдени с малки заслони за живите, докато големите джамии и домове на покойници били издигани от богатите и влиятелните. Около гробовете и паметниците изникнали улици и алеи и накрая петте гробища в подножието на хълма получили името Град на мъртвите. През втората половина на двайсети век пренаселеността, крайната бедност и прирастът на населението с около хиляда души на ден принудило живите да навлязат в пространството на мъртвите. През годините израснал град в града, докато гробищата не били заселени с над милион отчаяни нещастници, мизерстващи без вода, електричество и елементарни санитарни условия.

Денят беше петък, свещеният ден за мюсюлманите, и улиците на Кайро бяха почти опустели — цяло чудо след трафика при пристигането на Фин. Тя чакаше под навеса пред хотела и гледаше към отсрещната страна на площада. Отляво се намираше Археологическият музей, вече под обсада от десетина автобуса с туристи, паркирани отпред. Отдясно се издигаше масивната пясъчножълта сграда на седалището на Арабската лига^[1], а отсреща, в другия край на площада, беше входът на автобусната гара на Кайро.

Фин се бе облякла внимателно според съветите на Хилтс за местните обичаи и носеше широки ленени панталони и също толкова скромна зелена копринена блуза. Беше прибрала косата си с кърпа, която скриваше всичко, дори бретона ѝ. Обу обикновени туристически обувки „Норт Фейс“ и носеше любимите си очила, купени от супермаркета. Остави паспорта си на рецепцията, взе само

международната си книжка като документ за самоличност и петстотин египетски паунда, равняващи се на по-малко от сто долара. Заклучи цифровия си фотоапарат в куфара под леглото и купи едно фуджи за еднократна употреба от сувенирния магазин на хотела. Според Хилтс номерът при обиколка на Града на мъртвите бил да не приличаш на човек, който си струва да бъде ограбен, изнасилен или убит.

Оглушителен рев наруши относителния утринен покой и Фин съгледа как огромен черен мотор навлиза в площада откъм Нил и затрепява към входа на хотела. Мотористът спря точно пред нея и свали тъмната си каска. Хилтс. Носеше рокерски ботуши, джинси и тениска с надпис „Харли Дейвидсън Египет“. Отстрани на мотора пишеше „Нортън“. Той се извъртя назад и подаде втора каска на Фин.

— Мятай се.

— Мислех, че не трябва да се набиваме в очи.

— Понякога забавлението заглушава здравия разум. Не ми се удава често да карам мотори.

— Ти си луд — заяви тя, нахлупи каската и закопча каишката под брадичката си. Изведнъж светът се оцвети в кехлибарено от стъклото на шлема.

— Напълно вярно — потвърди той и се ухили.

Фин се качи на мотора зад него и потеглиха.

[1] Международна организация на арабските държави, създадена на 22 март 1945, със седалище Кайро. Понастоящем в нея членуват 22 страни. — Б.ред. ↑

5.

Караха през димната завеса на мръсния въздух по Корниш ел Нил, после се отдалечиха от реката и остров Рода и поеха по широката и почти безлюдна магистрала „Салах Салим“. Отдясно се ширеха пусто сметище и изоставени сгради; отляво се виждаше „Телал Зеном“ — тежко пострадал от силното земетресение през 1992 квартал. Приличаше на постна версия на „Блейд“. Покривите бяха свързани с тежки електрически кабели, подобни на дебели черни змии, а от минаретата висяха телевизионни антени.

Напуснаха „Салах Салим“ при изхода за Ал Кадирая и намалиха скоростта, докато се придвижваха все по-навътре в сложната плетеница от пътища и алеи, в рушация се вонящ некрополис. Миг по-късно Фин загуби всякаква ориентация сред морето от гробници и надгробни камъни.

Спряха. Пред тях се издигаше широка кръгла джамия от бял камък, в който бяха изсечени капковидни прозорци. От едната ѝ страна, върху покрива на голяма гробница с дебели стени, бе построено нещо като барака от щайги и кашони, приличаща по-скоро на кокошарник, отколкото на жилище, годно за обитаване. Фин слезе от мотора и си свали каската. Изведнъж ѝ запари на очите. Тук замърсяването на въздуха беше още по-осезаемо и по-непоносимо заради гъстия лепкав облак от сивкавобял прах, който веднага се полепи по носа и устата ѝ. Хилтс бръкна в чантичката на кръста си и ѝ подаде една хирургическа маска. Тя си я сложи с благодарност.

Хилтс извади втора за себе си.

— Да живееш в Кайро е равносилно да изпушваш по кутия и половина цигари на ден.

— „Кемъл“?

— Много смешно. Не сваляй маската. — Той закопча каската си за задния кош за багаж, после и тази на Фин.

Тълпа деца, все момчета, различни по ръст и възраст, ги наобиколи. Гледаха мълчаливо двамата американци.

— Какво искат? — попита Фин.

— Всичко, което имаш — отвърна Хилтс. — Просяци са.

Само че тези хлапета не бяха сбирщината от невинни дрипльовци с протегнати ръчички като по филмите. Това беше дива глутница от вълчета с черни очи, които ненавиждаха всеки, притежаващ нещо повече от тях, а това на практика означаваше всички останали. Едното, най-високото, носеше мърляво кепе, скъсани къси панталони и избеляла розова тениска с надпис „Аз съм късметлия“. Тънък слой сивкав прах бе полепнал по него, както по всичко наоколо. Бе мушнал едната си ръка дълбоко в джоба на късите гащи. В другата държеше камък с големината на юмрук.

— Шу исмак? — попита Хилтс и пристъпи напред.

— Бакир — отвърна момчето, премервайки тежестта на камъка.

— Чудно — промърмори Хилтс.

— Какво?

— Казва се Бакир. На арабски означава „разкъсвам“.

— В беда ли сме?

— Винаги мога да го оставя да те отвлече и да си плюя на петите.

— Питам сериозно! — настоя Фин.

— И аз отговарям сериозно — отвърна Хилтс, но се виждаше как се подсмива под маската.

Той бръкна в джоба на джинсите си и подхвърли две монети на момчето, една подир друга. То улови и двете, но се наложи да хвърли камъка, за да ги хване. Хилтс му заговори на арабски и момчето кимна.

— Шукран — изрече Хилтс и се поклони едва забележимо. — Означава „благодаря“ — поясни за Фин. — Полезна думичка. Саадни също!

— Какво значи „садний“? — поинтересува се Фин, затруднена да я произнесе.

— Помощ!

Хилтс отвори торбата, закрепена напреки коша, и извади два еднакви, доста употребявани фотоапарата „Никон F3“. Наметна ги на рамо, хвана Фин за лакътя и я поведе далеч от тълпата момчета, които бяха наобиколили мотора.

— Ще оставиш мотора там? — не можеше да повярва Фин.

— Дадох му петдесет пиастра. Това са почти десет цента. Обещах му пет паунда, ако го наглежда, докато се върнем. Това е около долар. Повече отколкото ще изкара цял ден на улицата, освен ако не е сарик — джебчия, който тараши туристите.

— И му имаш доверие?

— Стреснах го здравата. Знае чий е моторът.

— Чий е?

— На една приятелка, тя търгува с мотори в Замалек — големия остров сред Нил, вижда се от балкона ти в хотела. Тя има шестима братя.

— Кои са братята й? — поинтересува се Фин, която вече се догаждаше накъде върви разговорът.

— Буколои — поясни Хилтс. — Бандити. Най-влиятелната банда престъпници в Кайро.

— Бандити. Звучи романтично.

— Зависи как ще го погледнеш. В Египет няма много голяма престъпност, ако не броим жертвите на катастрофи, но Кайро е главна спирка по пътя на хероина от Югоизточна Азия към Европа и Щатите. Оттук минава пътят на диамантите от Сиера Леоне към Антверпен. Нигерийците използват Кайро като основна перачница на пари. Пиратството на софтуер е почти седемдесет процента. За капак тук процъфтява индустрия за контрабанден износ на артефакти за милиард долара на година, да не говорим за петдесетте хиляди джебчии и стоте хиляди крадци на дребно.

— Значи нашият приятел Бакир знае кои са тези буколои?

— Нищо чудно да работи за тях. Родителите му най-вероятно са погребални търговци, ако изобщо има родители.

— Какво е погребален търговец?

— Човек, който плякосва гробове. Това са днешните осквернители на гробове. Понякога портиер, ченге или съсед научава, че някой е умрял и се свързва с погребален търговец. Банда деца като Бакир отиват в дома на покойника и отмъкват всичко, понякога още преди най-близкият роднина да е бил уведомен. Повечето от дрехите, които се продават в сука, тукашните пазари, са съблечени от мъртъвци.

— Потресаващо!

— Мюсюлманите имат по-близки отношения със своите мъртви от християните. Те тачат предците си, дори ги обичат. Не се опитват да

ги погребат и да ги забравят. Да не споменаваме, че това е и практично.

Спряха се край нещо като сергия, направена от вързан между два кипариса съдран парцал. Забулена жена клечеше в прахта пред купчина дрехи. Хилтс си размени две-три думи с нея, после я снима. Клекна и си избра обточена с овча кожа риза, която изглеждаше почти нова. Попита жената за цената.

— Един паунд — поясни той на Фин. — Двайсет цента. Мога да направя бартер и да я взема на половин цена.

Фин помириша ризата. Долови противна сладникава миризма.

— Дали това, което предполагам, е вярно?

— Понякога минават ден-два, докато се доберат до мъртвеца. Вероятно е носил тази риза, когато е починал.

— Размерът не ти отговаря — отбеляза Фин.

Хилтс остави ризата на земята и те продължиха по-навътре в лабиринта. Тълпите ставаха все по-плътни с всяка крачка, вихрушките от прашни стълбчета почти ги заслепяваха, а непрестанната глъч тормозеше слуха им.

Имаше купчини от счупени играчки, строшени дистанционни, стари пластмасови кутии, пищеци машини, видеоплеъри и нащърбени тасове. По-големите търговци за дрехи втора употреба бяха натрупали стоката си върху мърляви найлони. Почти всичко изглеждаше американско, а хората обсаждаха купчините с дрехи като мухи, вдигаха и оглеждаха блузи, бельо, панталони, вратовръзки, къси панталони, тениски и чорапи, пазаряха се за цената, понякога купуваха, но по-често продължаваха нататък.

— Нали си виждала онези огромни кошове за употребявани дрехи, каквито се срещат в някои квартали, обикновено край големите магазини? — попита Хилтс и Фин кимна. — Ето тук попадат накрая дрехите. Така наречените благотворителни организации, на които си мислиш, че даряваш дрехи, ги продават на тон на търговци от Третия свят, а пък те ги продават на хора като тези тук.

Един дрипав мъж, седнал на столче без облегалка пред подредените пред него обувки, извика на изненадващо добър английски с пълен глас, за да надвика несекващата врява:

— Госпожице! Американката! Джулия Робъртс! Имам обувки за вас.

Фин се поспря. Всички обувки бяха мъжки. Търговецът ѝ подаде една. Приличаше на модел от шейсетте — велурен ботуш с цип, дванайсети размер. Другият липсваше.

— Няма му го еша — отбеляза тя.

Търговецът протегна друга обувка. Много по-малка мокасина.

— И двете са черни — усмихна се мъжът и откри зъби с цвят на мокър цигарен филтър.

— Но са от различни модели.

— Предлагам ви сделка. Половин цена за единия — изкикоти се пишман търговецът. — Обичам ви, госпожице Джулия Робъртс! — провикна се след тях.

Свиха зад ъгъла и минаха по една къса уличка, която водеше до главния път между измазаните с хоросан гробници и редиците от изправени саркофази.

— Пазарът на животни — обясни Хилтс. — Грозна картина понякога.

Внезапен порив на вятъра накара Фин да присвие очи, за да се предпази от прашната вихрушка. Тя примигна, прочисти гърлото си, отново примигна, а очите ѝ се насълзиха. Подуши пазара, преди да го види: сладникавата противна миризма на смърт и карантия надвиваше вездесъщата воня от разлагащите се боклуци и нечистотиите, които плуваха в плитките канали. Пазарът можеше да се чуе — оглушителен хор от блеещи овце и кози, грухтящи прасета и кукуригащи петли. Кучетата лаеха, а маймуните кряскаха.

Една жена, понесла голям син контейнер, на който пишеше „Уол Март“^[1], се блъсна във Фин. Тя надникна да види стоката на жената и едва не повърна. Вътре беше пълно с животинска карантия, плуваща в чорба от кръв и други течности. Отстрани забеляза огромна клетка със стотици пустинни костенурки, нахвърляни една върху друга. Животните на дъното бяха премазани от тежестта на горните.

Близо до тях имаше аквариум със змии, някои с дебелината на детска ръка, застинали, омаломощени от жегата, маранята и шума, откъснати от естествената им среда по долното течение Нил. Малко по-нататък, в дъното на тясна уличка Фин забеляза група деца да си играят на някаква игра с подскачане около едно плашило, закрепено за избуяли плевели. Плашилото беше облечено с тъмносин кадифен смокинг и дрипави раирани панталони. Главата му беше увенчана с

перука от раста, а върху нея се крепеше стара шапка от туид. Когато се вгледа, Фин с ужас откри, че дрехите висяха върху изсъхнал труп, завързан с тел около метален прът, а мръснокафявият скелет на създанието все още се крепеше благодарение на наподобяващите кожени върви сухожилия и мускули. Лицето на плашилото беше черно и гниеше. Фин отвърна поглед.

— Добре ли си? — попита Хилтс.

Фин преглътна надигащата се жлъчка в гърлото, сетне кимна.

— Нищо ми няма.

Отвъд пазара за месо, в двор, заграден от три скромни гробници, бяха изложени препарирани някои от същите животни, които видяха преди малко. Изглеждаха зловещо със стъклените си кукленски очи, озъбени заплашително и с настръхнала козина, странни хибриди от гъски с лисичи уши, кучета с маймунски глави, шарени папагали с разперени орлови криле.

— Кой купува такива неща?

— В огромен град като този се намират купувачи за всичко — отбеляза Хилтс и повдигна рамене. После се усмихна широко. — Ню Йорк с пирамиди.

Тълпата ги буташе напред като дървесни отломъци при прилив, но Хилтс успя да измъкне Фин настрани.

— А сега накъде? — попита Фин.

— Натам — посочи той.

В дъното на уличката се виждаше пространство с още купища стока, предимно военно снаряжение — противогازی, празни минохвъргачни мини, отдавна излезли от употреба далекомери, поне сто чифта пустинни ботуши от Втората световна война, метални бидони от бензин, дори малко оръдие с пръснато дуло — останка от отдавна забравена битка.

Хилтс се шмугна в една тясна алея пред Фин и за момент се разделиха. Един почернял от слънцето просяк с побеляла коса изскочи пред нея, олюлявайки се на розовия си изкуствен крак, протегна ръка и закрещя в лицето ѝ на неразбираем арабски с изкривено от гняв лице. Тя отстъпи назад, но нямаше накъде да мръдне, тълпата я тласкаше надолу към един още по-тесен отсек. Внезапно Хилтс изчезна и тя се оказа сама.

[1] Верига евтини супермаркети в САЩ. — Б.ред. ↑

6.

Осъзна, че е изтикана извън пазара. Нямаше ги купищата стока и пазарящите се хора. За миг се оказа сред един съвсем различен свят — свят с рушащи се стени, сгърчени фигури сред вихрушките прах; свят на странна тишина, в който шумът от тълпите бе заглушен напълно от дебелите стени на гробниците, а светлината бе сведена до пробягващи сенки. Обзе я силен страх.

Застана неподвижно, после бавно се завъртя и се опита да се ориентира. Пред нея се издигаше висока стена от изпечени от кал и слама тухли, някои от тях липсваха и дупките зееха като щърбави зъби. Отляво имаше бледозелена постройка с полегат покрив, а отдясно проход, толкова тесен, че човек можеше да се промуши само с рамото напред. Зад нея беше пътят, който водеше към улицата, откъдето беше избутана.

Фин пое по обратния път. Знаеше, че Хилтс се бе запътил към откритото пространство с военните стоки. Ако побързаше, най-вероятно щеше да го настигне. Тя се затича натам, но изведнъж се закова на място. Пред нея се бе изпречил мъж с бяла джелабиа и тъмно раирано сако. Беше бос, с хлабав мърляв тюрбан.

Изглеждаше около четирийсетгодишен, с посивели брада и мустаци, прегърбен и с широк гръден кош. Очите му бяха жълто-зелени с хлътнали орбити под рунтавите вежди, а носът му бе голям — сплескан и изкривен, очевидно от предишни счупвания. Както всичко останало в Града на мъртвите и той бе покрит с тънък слой прах.

В грамадната си длан държеше огромен ятаган, покрит с ръжда, чието острие блестеше от скорошното наточване. Той го вдигна и отвори широко уста. Чу се само гъргорещ, ръмжащ звук и Фин видя, че в черната паст липсваше езикът.

Фин застина за миг като хипнотизирана. Почувства, че я напушва смях, породен от паниката, и си спомни за онази сцена във филма за Индиана Джоунс, където Харисън Форд застана на пътя на гигант с меч. Беше абсурдно, но ужасяващо реално. Тя не беше Индиана

Джоунс и не разполагаше с голям пистолет, за да застреля гротескното същество, размахало острие към нея. Мъжът изгрухтя повторно и се затича към нея. Фин се завъртя на пети и побягна. Втурна се в обратна на тясната алея посока, сви инстинктивно наляво покрай порутената тухлена стена, после надясно и продължи да бяга, а току зад нея се чуваше шляпането на босите нозе на преследвача. Тя огледа светкавично пътя пред себе си. Намираше се на голо място, оградено от стените на големи каменни мавзолеи с решетки по вратите и прозорците — предпазна мярка срещу нежелани посетители.

На площадчето имаше и десетина каменни плочи, които маркираха бедняшките гробове. Върху едната бе запален огън за готвене, а от гредите висеше гърне, закачено на метална кука. Фин изтича до средата на празния двор, скочи на една плоча и се обърна към огъня.

Полуизвърнатата, грабна стоманеното гърне за дръжката, после зарита горещите въглени и ги разпиля навсякъде върху плочата. Изля гърнето с вряло кохари върху лицето на огромния мъж и сместа от разварен ориз и леща го ослепи.

Той изкрещя и със свободната си ръка се опита да махне парещата каша от лицето си. Скочи на плочата в момента, в който Фин се подхлъзна и се търкулна от другата страна в прахта. Мъжът вдигна ятагана и пристъпи към нея, но попадна върху нажежените до бяло въглени, нададе вой и отскочи назад право в останките от огъня. Фин се изправи на крака и хукна да бяга, без да смее да се обърне, за да види доколко беше пострадал мъжът.

Мушна се в тесния процеп между два мавзолея и излезе на тясна алея. Точно пред нея се изпречи отворена врата — прохладно тъмно убежище. Втурна се в скромното вечно жилище. Върху голия пръстен под, наполовина покрит с прах и мръсотия, в стройна редица бяха положени три скелета, обърнати в една посока, вероятно на изток, макар че Фин вече беше изгубила представа за посоките.

Личеше си, че гробницата е била посещавана наскоро. Някой беше копал с лопата. Но не ставаше дума за археологически разкопки. Скелетите бяха изровени, защото живите са искали да се нанесат в едностайната груба постройка.

В другия край на помещението имаше втори вход. Фин прекрачи скелетите на пода и излезе на просторно място, оградено от двете

страни от трийсетина гроба в редици и висока стена на сграда, която ѝ заприлича на джамия в долния край. Наоколо бяха разхвърляни кирки и чукове, купища натрошен мрамор и гранитни плочи — осквернителите на гробове крадяха самите гробове; наследниците на строителите на Саладин^[1] оголваха пирамидите от гладката им облицовка, за да си набавят строителен материал.

Тя се спря пред гробницата и се заслуша, като се опита да успокои дишането си и блъскащото се в гърдите ѝ сърце. Струваше ѝ се, че въоръженият мъж без език вече не е по петите ѝ. Ако грешеше, той би трябвало да е много тих. Въпросът обаче беше защо я преследваше. Да, жена на необичайно място, сама при това, но освен ако лудият с ятагана просто не бродеше из Града на мъртвите в търсене на изпаднали в беда девойки, той я преследваше заради нещо.

Изобщо не можеше да се сети каква би могла да е причината. Скорошните ѝ подвизи в сенчестия свят на откраднати произведения на изкуството и ватиканската политика нямаха нищо общо с Египет. Произведенията на изкуството, които успя да изрови буквално изпод нюйоркските улици, не бяха нито розетски камъни^[2], нито съкровища на фараони. А дори да бе така, кой би искал смъртта ѝ сега? Тази страница от живота ѝ беше затворена.

Или грешеше?

Ако последното беше вярно, мъжът с ятагана я е дебнел като ловец плячката си. Това означаваше, че са знаели, че днес ще дойде в Града на мъртвите, а единственият, на когото това беше известно, бе Хилтс — мъж, който ѝ се представи в самолета; мъж, който заяви, че участва в експедицията, но само пред шофьора Ахмед. И кой, всъщност, беше Ахмед, освен млад мъж носещ табела с надпис „Експедиция Адамсън“?

Беше приела всичко на доверие. Както приятелят ѝ Майкъл Валънтайн би казал, майсторството да измамиш нечие доверие зависи от вярата на измамения, че това, което вижда, е истина, защото отговаря на очакванията му. Хилтс е знаел коя е, миналото ѝ, името и славата на баща ѝ, миналото на Майкъл... всичко можеше да се намери в архивите на всеки един голям всекидневник, отразявал случая преди година, или пък в интернет. Беше се хванала на въдицата му, защото искаше и защото Хилтс беше хубав, интелигентен мъж с чаровна усмивка, при това интересен събеседник.

Фин тихо изруга. Сама се бе забъркала в тази каша и сега трябваше да се измъкне. Отново се огледа. На гробницата отдясно бе подпряна скована от дебели прътове груба стълба. Вероятно ако се покатери, от високото би могла да се ориентира къде се намира. Струваше си да опита.

Изтича между гробовете и се изкатери по стълбата. Прехвърли се на покрива на постройката от кал и хоросан и отиде в края му. Във всички посоки като лабиринт се простираха подобни постройки, разделени от алеи и пътечки. Някои бяха залепени една за друга, други разделени като участъка зад нея. Сред по-ниските сгради се открояваше и по някоя по-голяма двуетажна, дори триетажна, с по-висока и по-богато украсена джамия, извисяваща се сред морето от ронещи се тухли и камък.

В далечината забеляза приличащата на дворец Цитадела, построена набързо от варовик, изобилстващ в града, преди хиляда години от султан Хатим ибн Хартама. Двеста години по-късно Саладин я бе укрепил и превърнал в султанско седалище и крепост за себе си и бъдещата династия на Абасидите^[3]. Между Цитаделата и мястото, на което се намиреше, се виждаше магистрала, минаваща директно през Града на мъртвите. Забеляза още нещо: точно отляво, на двеста метра се издигаше малка кръгла джамия с капковидни прозорци. До нея, в поразителен контраст с красотата на джамията, се намиреше мизерен хотел, построен от телени мрежи и останки от дървен материал. Точно там беше слязла от мотора. Някъде долу сред сенките и безрадостната жълтеникаво пепелява мараня беше Бакир и невръстната му банда. Едва ли можеха да се равняват с главореза, въоръжен с ятаган, който я следваше по петите, но все щяха да са от помощ. Тя се обърна и заслиза по стълбата.

Спря се и се приведе. Кошмарният ѝ враг сега беше точно под нея и се оглеждаше наоколо. Имаше няколко пътя, по които би могла да тръгне, но засега той не се сещаше да погледне нагоре. Робата му бе обгорена от единия край и куцаше. Изглежда го бе забавила малко. Издаваше тихи животински звуци и изследваше пространството методично. Фин се върна назад, като се опитваше да не влиза в полезрението му, ако решише внезапно да вдигне поглед. Кракът ѝ потъна в меко място на пода и парче хоросан или тухла падна шумно в стаята отдолу. Очите на мъжа се стрелнаха нагоре. Фин не изчака.

Обърна се и побягна към далечния край на покрива, а мъжът с ятагана заизкачва стълбата, като мучеше от гняв или болка, а може би и от двете.

Фин стигна другия край на малката сграда, приклепна и скочи през широкия около метър и половина процеп. Приземи се тежко върху съседния покрив, чиято чакълеста повърхност нарани дланите ѝ и разкъса ленените панталони на коленете. Тя се претърколи и се изправи на крака точно навреме, за да види кучия син с ятагана да куцука по покрива на най-далечната сграда. Фин се огледа на всички страни. Следващият покрив бе наблизил, така че тя се затича към него и с лекота преодоля разстоянието, като се стремеше да се придвижва по права линия към джамията.

Прескочи ниския парапет между две гробници и продължи напред запъхтяна, дробовете ѝ горяха. Обърна се за миг и ахна. Преследвачът ѝ някак беше успял да съкрати драстично разстоянието помежду им въпреки куцането и всичко останало. Тя стигна до ръба на покрива и се спря ужасена. Шест метра я деляха от съседната постройка и четири от земята, където имаше гол участък от спечена пръст и няколко рушащи се надгробни паметника. Някой си беше направил заслон от пръти и парче плат. Нямаше избор. Тя скочи, като се целеше в увисналия плат.

Фин падна и си одра рамото от стената. Пропадна през парцаливото парче плат и събори нестабилните подпори на заслона. Една жена изпищя, после се чу втори трясък и дрънчене от тенджерите и тиганите на полевата кухня, която Фин беше разпиляла по земята. Успя да зърне една забулена жена, прегърнала голо дете с разширени от уплаха очи, преди да се скрият зад билборд с яркооранжев надпис „Приказна страна“ на арабски и на английски.

Точно над главата си чу гърлено ръмжене и изведнъж преследвачът ѝ отмахна останките от навеса и застана пред нея разкрачен, с вдигнато над главата оръжие. Изръмжа някаква нечленоразделна клетва и се хвърли срещу нея. Фин грабна парче от подпора и го размаха в лицето на мъжа, с което го обърка за миг. Отляво, на един подпрян изправен каменен саркофаг, бяха подредени пет-шест оскубани и изкормени гълъба, а рошавите им глави със замъглени очи и отворени човки бяха отрязани и оставени на купчинка до телата. Касапският сатър с лепкава кръв по острието бе оставен

наблизо. Отстрани, над дървена купичка с вътрешностите на пернатите, бръмчеше зелен облак от мухи. Фин сграбчи сатъра и замахна напосоки. Усети съприкосновението на острието с плът и съпротивлението на кост. Странен пронизителен писък процепи тежкия, мръсен въздух и Фин побягна отново.

Зави зад първия ѝ попаднал тгъл и се оказа на дълга, тъмна уличка с гола стена, изпречила се пред нея като скала. Погледна нагоре и видя познатите прозорци с форма на капки и нещо като кокошарник от дясната страна. Високата стена вероятно бе задната стена на джамията, там, където оставиха мотора.

Зад себе си чуваше топуркането на боси стъпала по пътеката и учестеното дишане на убиеца, но не си направи труда да погледне. Вместо това се затича още по-бързо, като се оглеждаше ту наляво, ту надясно. В дъното обаче нямаше нито врата, нито стълби или отвор — никакъв изход. Задънена улица. Нямаше къде да избяга, оставаше ѝ да се обърне и да направи последен безполезен опит да се защити, който вероятно щеше да свърши с жестока болка и потъване в нищото.

Единствената бледа надежда бе в прозореца на джамията, но докато тичаше напред, видя, че е твърде високо, за да го стигне. Освен това беше препречен от орнаментирана дървена решетка. Нямаше смисъл, можеше да се смята за мъртва. Огледа земята около себе си за нещо, което да ѝ послужи за оръжие, но не видя нищо, освен гола спечена пръст и вездесъщия слой прах.

Поколеба се, понечи да се обърне да посрещне участта си, после се извърна към джамията, забелязала с периферното си зрение някакво цветно петно. Чу се трясък и дървената решетка на прозореца полетя надолу, след което се показва фигура в розова тениска.

Бакир, бандитът.

Момчето извика нещо неразбираемо на арабски и се наведе през прозореца, като протегна ръце по белезникавата стена на джамията. Зад него Фин видя няколко от малките му другари, хванали го отзад. С последно отчаяно усилие тя стигна до стената и скочи в опит да се залови за протегнатите ръце на момчето. То я сграбчи за китките и я повдигна. Зад нея въздухът се раздвижи и се чу извънтяване при удара на стоманата о камъка вместо в плътта ѝ.

Бакир и бандата му я издърпаха през счупения прозорец в прохладния полуздрач на джамията. Намираха се във висока галерия с

дървени решетки околоръст, като тази на счупения прозорец. Отдолу беше молитвеното пространство, покрито с красиво изтъкани килимчета, обърнати към нещо като издигнат олтар. Над него нямаше нищо, освен зейналото пространство под купола и извития свод, украсен с фантастични сложни мозайки от зелени, сини и златни плочки, сякаш слънцето струеше с райски лъчи.

Бакир и приятелите му я задърпаха към тясното стълбище, после претичаха заедно през покрития с килими под към сводестия изход, водещ към другата страна на откритото пространство. Навън ги блъсна маранята. Отпред две малки момчета играеха на топчета върху една надгробна плоча. Бакир им излая някаква заповед. Момчетата вдигнаха очи, отговориха бързо нещо и се ометоха. Един от по-дребните помощници на Бакир задържа Фин за ръкава, избърбори нещо и посочи към широка пътека. Минаха през порта от ковано желязо, зад която започваше удивително зелена градинка с цветя, посадени пред малък, но очевидно поддържан мавзолей с наскоро белосани стени и красиви решетки на прозорците.

Водена от грачещия си шумен ескорт, Фин се забърза по тясната алея, тя я изведе до по-широко място, заобиколено от надгробни паметници и навеси, като този, който разруши преди малко. Още един пазар за животни. Вонята беше непоносима. В единия ъгъл на грубо скована масичка бяха натрупани, съдейки по външния вид, наскоро нарязани на парчета камилски крака с жълти кости, стърчащи от накълцаната плът и окървавена козина. Имаше редица от кофи, пълни с магарешка, овча и козя карантия. Стари буркани, консерви и бидончета преливаха от кравешки черен дроб и лой под изгарящите лъчи на слънцето. Стотици хора се бяха скупчили на пространство, колкото за няколко места за паркиране.

— Я'ла! Я'ла!^[4] — извика момченцето до нея и я задържа през пазара. Малките ръчички я бутеха отзад, а отпред Бакир оглеждаше алеята.

След по-малко от минута, задъхана и изтощена, Фин се закова в двора, където с Хилтс бяха оставили нортъна. Бакир размаха триумфално юмрук във въздуха с блеснали очи и ослепителна усмивка. Фин отиде при мотора и се облегна на него, дишайки тежко. Обзе я облекчение и заедно с него напор на ридание. Изведнъж новият ѝ другар изпищя.

— Шоф!^[5]

Обърна се навреме, за да види проблясващото криво острие, което проряза въздуха и съсече рамото на Бакир, разсичайки мускула, костта и сърцето. Светлината угасна в очите на невръстния крадец, преди да разбере какво става, и той падна ничком в прахта. Убиецът издърпа оръжието и се ухили. Ръкавът на сакото му бе напоен със собствената му кръв, черните му очи светеха.

Изръмжа високо нещо като „Къс умак!“ и се забърза към нея, доколкото му позволяваше раненото стъпало, стиснал кървавия ятаган като копие. Кошмарното създание я приближаваше, а бандата на Бакир се разбяга с ужасени писъци, с изключение на малкия защитник на Фин, който остана вярно до нея, стиснал с треперееща ръка ръкава ѝ. Детето пристъпи напред и се изплю на земята. Започна да ругае мъжа с писклив глас, наведе се и хвърли към него нещо от земята.

— Шармут!^[6] — изкрещя момченцето. Гневни сълзи се стичаха по мръсното му лице.

Камъкът уцели мъжа по здравото рамо и отскочи немошно. Със зловеща усмивка той наближи. Фин сграбчи детето, бутна го назад и го прикри зад гърба си. Мъжът вдигна острието, от него по главата му покапа кръвта на Бакир. Сърцето на Фин сякаш престана да бие и я обзе мъртвешко спокойствие. Пред очите ѝ премина картината на строполяващия се в прахта като ненужно чучело Бакир. Гротескното създание с кървавия ятаган щеше да си плати. Тя се взря в ужасяващото лице и се запита дали има някакъв шанс да прегризе гърлото му, преди да се сбогува с живота си.

— Селям алейкум!^[7] — Думите бяха тихи и идваха отблизо.

Мъжът се закова от изненада. Извърна се леко и трите изстрела го уцелиха в гръдния кош. Куршумите раздробиха ребрата му на стотици иглички, които прободоха белите му дробове и сърцето, и го отхвърлиха назад като парцалена кукла. Двата или трите куршума, рикоширали от гръдния кош, накрая намериха изход от тялото, като експлодираха през лопатката на дясното му рамо и раздробиха гръбнака сред ситен облак от кръв, кости и парченца от раираното сако. Трупът на преследвача тупна на земята с глух звук.

Хилтс остана неподвижен още миг, стиснал здраво малък пистолет без всякаква театралност. Мигът отмина и той вдигна

предпазителя, после затъкна оръжието на кръста си и го покри с тениската.

Наведе се, бързо събра трите гилзи и ги пхна в джоба си. Взе разстоянието до мотора на три крачки и го яхна. Извади сгъната пачка египетски лири от джинсите и ги пхна в ръката на момченцето, ококорило се с детинско страхопочитание в простреляния труп. Той сви пръстчетата на детето около банкнотите и му прошепна нещо в ухото. Детето се взря в него и кимна. Парите изчезнаха под мръсната парцалива роба.

— Имшии, имшии!^[8] — побутна го Хилтс.

Момчето погледна Фин. Очите му още бяха пълни с горещи сълзи, целуна ръката ѝ и побягна. После се спря за миг до трупа на мъжа, ритна пръст върху лицето му и се изплю, взе окървавения ятаган и го повлече след себе си, като оставяше тънка криволичеща издайническа следа по спечената земя. Фин чу далечните звуци от сирени.

— Трябва да се махаме — подкани я Хилтс. Мушна двата фотоапарата в торбата, подаде каската на Фин и си сложи своята. — Хайде!

Фин се качи зад него. Сирените вече виеха съвсем отблизо.

— Кажи ми пак как беше „благодаря“ — промълви тихо тя.

— Шукран — отвърна Хилтс.

Фин погледна крехкото телце на Бакир, проснато в прахта. При раменете и главата му се бяха образували прашни локви кръв, а мухите вече кръжаха около него.

— Шукран, Бакир — прошепна и смъкна предпазния шлем на каската.

Хилтс запали двигателя, изфорсира го веднъж и потеглиха, оставяйки Града на мъртвите зад гърба си.

[1] Саладин (1138–1193) — основател на египетско-сирийската султанска династия Аюбиди. Развива широка строителна и законодателна дейност. Побеждава Ричард Лъвското сърце и отвоюва Ерусалим от кръстоносците през 1182 г. — Б.ред. ↑

[2] Розетски камък — базалтова плоча, открита през 1799 г. край град Розета, близо до Александрия. Върху нея е изписан един и същи текст в три колони с йероглифи, демотично писмо и на старогръцки.

Благодарение на находката Жан-Франсоа Шамполион успява да разшифрова древноегипетските йероглифи през 1822 г. — Б.ред. ↑

[3] Династия, управлявала Арабския халифат от 750 до 1258 г. Неин представител е Харун ал Рашид. — Б.ред. ↑

[4] Действай (ар.). — Б.ред. ↑

[5] Виж (ар.). — Б.ред. ↑

[6] Ругатня на арабски, буквално „проститутка“. — Б.ред. ↑

[7] Селям алейкум (ар.) — поздрав, буквално „Мир вам“. — Б.ред. ↑

[8] Изчезвай (ар.) — Б.ред. ↑

7.

Хилтс предаде мотора на собственика му, после се върна по засенчената от редицата дървета улица до хотел „Лоншам“, където беше оставил Фин. Тя седеше на една уединена маса в ъгъла на терасата на втория етаж, отпиваше от чаша американско кафе и се наслаждаваше на гледката на богатия квартал на остров Замалек. В него нямаше нищо от ужасните гледки, на които бе станала свидетел. Нямаше тълпи, нито задушавачи облаци прах, само плавно движение по красивата улица, шумолящия вятър в короните на дърветата и далечното проблясване на реката през няколко пресечки. Спокойно би могла да се намира в Уестчестър или Маунт Върнън. На място като това Градът на мъртвите не беше нищо повече от блед, отдавнашен спомен. Хилтс седна до нея. Очите му бяха прикрити от слънчевите очила. Поръча си чаша студен чай, а после дълго седя, без да посегне към него.

Най-накрая Фин проговори:

— Току-що присъствах на убийството на едно момче и те видях да убиваш човек, все едно се упражняваше на мишена. Като че ли не ти е за първи път. Полицията търси извършителя, вече съм замесена и искам да знам какво, по дяволите, става!

— Трудно ми е да кажа.

— Ами мъжът, който ме преследваше? Кой беше?

— Не знам.

— Нямаше откъде да знае, че съм там, освен ако ти не си му казал.

— Не съм го виждал преди. Едно от момчетата на Бакир ме намери и ми каза, че си в беда. После дойдох.

— Въоръжен с пистолет.

— Точно така, въоръжен.

— Можеш ли да го обясниш?

— Това беше целта на разходката до Града на мъртвите. Вече не можеш като преди да прибереш пистолета в багажа си и да минеш през

митницата.

— Мислех, че целта беше да снимаш.

— И това.

— Значи, ако се обадя в „Нешънъл Джиографик“, те ще знаят за какво им говоря.

— Потърси Ръс Тамблин.

— Все още не си ми дал обяснение за пистолета.

— Трябваше ми.

— Защо?

— Защото нямам доверие на Адамсън и не ми харесва нашата така наречена свръзка с либийското правителство.

— Коя е тя?

— Казва се Мустафа Хиснави. Представя се за археолог, но се говори, че е действащ полковник в Хаят амн ал Джамахирия, Организацията по сигурността в Джамахирията. Либийската тайна полиция.

— Откъде се сдобих с тази информация?

— Имам много приятели и както ти казах, чета доста.

— Явно и в стрелба доста се упражняваш.

— От време на време.

— Откъде придоби това умение? Едва ли е от четене на книги.

— Бойскаутите.

— Да бе!

— Вярно е. Получих значка за заслуги. Освен това изкарах няколко години във флота.

— Не знам дали да повярвам и на една твоя дума.

— Вярвай на каквото щеш. Знам само, че този тип имаше намерение да те разсече на две.

— Вместо това разсече на две Бакир.

— Закъснях. Съжалявам! Всичко бих дал да можем да го предотвратя.

— Може би нямаше да съжаляваш, ако не бе отишъл там да търсиш оръжие.

— Може би да, може би не.

— Как можеш да бъдеш толкова коравосърдечен? Едно дете загуби живота си!

— Не аз го убих. Кучият син с меча го стори. Трябва да отбележа, че този кучи син преследваше теб, не мен.

— Кое то ме връща към първоначалния въпрос: защо ще ме преследва?

— Заради нещо, свързано с експедицията?

— Какво например? Аз съм само технически илюстратор и картограф. Ще рисувам диаграми и артефакти на разкопките. Не стоя кой знае колко високо в йерархията.

— Някой стар враг?

— Нямам такива.

Хилтс помисли за миг.

— Кой те нае?

— От офиса на Адамсън в Калифорния.

— Имаше ли интервю?

— По телефона.

— От Нюйоркския университет им бяха изпратили няколко кандидатури. Включили са ме в списъка на титулярите, изпратих им автобиография и списък с препоръки, а после ми направиха петминутно интервю по телефона.

— С кого говори?

— Мъж на име Форест, отговорник по личния състав на Адамсън.

— Той нае и мен.

— Важно ли е?

— Не знам.

— Не обичам загадките.

— Нито пък аз.

— И защо този мъж ще ме преследва? — поклати глава тя. — Сигурно ни е следил известно време. Веднага щом се разделихме, той ме погна. Сякаш това е чакал.

— Невъзможно. Никой не знаеше, че ще ходим там.

— Ти го казваш — сви рамене Фин.

— Да не би да лъжа?

— Откъде да знам, че ми казваш истината?

— Защо ми е да лъжа? — отговори на въпроса с въпрос той.

— Този разговор не води доникъде.

— Очевидно. — Замълчаха. По някое време Хилтс проговори: — Алия — рече и кимна на себе си.

— Какво?

— Не какво, а кой. Алия е жената, от която наех мотора. Тя ме упъти къде да намеря пистолет в Града на мъртвите. Тя знаеше къде отивам.

— Мислиш, че е казала на някого?

— Не се сещам за друго.

— Защо ѝ е да го прави?

Изражението му се промени.

— За пари. Те са движещата ѝ сила.

— И на кого според теб е продала информацията?

— На Адамсън.

— Първо ни наема, после ни очиства? — Фин поклати глава. — Не ми звучи логично. Освен това не обяснява защо мъжът преследваше точно мен.

— Може би не е преследвал точно теб — предположи Хилтс и повдигна рамене. Прокара пръст по изпотеното стъкло на чашата. — Може би е планирал да очисти първо теб, а след това да ме причака при мотора. Така ще се отърве и от двама ни, както е искал поръчителят.

— Как обаче да открием кой е бил?

Хилтс вдигна чашата и я задържа в престорен тост.

— За утрешното ни ранно ставане и отлитане на вражеска територия.

8.

Тя сънува смъртта на Бакир и се събуди в стаята си. Тънките пердета над балконската врата се полюшваха с тих звук като призрачни криле. Лежеше в тъмното и слушаше далечните звуци на града и трафика край Корниш ел Нил. На колко смърт и гибел бе свидетел Нил, откак течеше по тези земи на път към Александрия и морето?

Пердетата зашепнаха отново и тя се поизправи, като подръпна чаршафа над раменете си заради студа. Провери флуоресциращия циферблат на часовника. Три часа. Спомни си една песен, която баща ѝ изсвири веднъж за майка ѝ на старото пиано в ъгъла на дневната на Коледа, когато беше малка. Тя я чу само веднъж, но споменът беше жив и ярък като любовта, подтикнала баща ѝ да я запее:

*„Три часът сутринта е,
в танци измина нощта.
Слънцето скоро ще изгрее,
танцувай този валс последен с мен.
Тази мелодия е така омайна,
сякаш написана само за нас.
Мога да танцувам безкрайно,
завинаги, мила, с теб.“*

Далеч от смъртта и поречието на Нил. Изведнъж, както си лежеше, усети, че не е сама в стаята. Някаква сянка помръдна и като напрегна очи, сянката в ъгъла придоби очертания — силует на мъж. Той прочисти гърлото си и драсна клечка кибрит, чийто пламък освети кръгло, лъщящо от пот лице с очила. Около шейсетгодишен, с оредяла коса с цвѳета на никотин. Имаше бърнести устни и малка брадичка. Фин долови острата миризма на силен тютюн. Сети се за Хилтс с малкия черен пистолет, но той се намираше няколко етажа по-надолу. Погледна нощното шкафче. Портфейл, ключове и фотоапарат за

еднократна употреба, който така и не използва. Нищо, което даже и бегло да наподобява някакво оръжие. Да не говорим, че спеше гола. Тя опря гръб в тапицираната табла на леглото и дръпна чаршафа още по-нагоре. Как, по дяволите, бе влязъл? Като всички хотели в днешно време и в „Хилтън“ използваха електронни карти.

— Подкупих камериерката. Всички имат универсални ключове — поясни глас от тъмното, сякаш прочел мислите й. Пламъчето на цигарата просветваше и се отразяваше в очилата с телени рамки. — Ако прекараш достатъчно време в Египет, ще разбереш, че всеки в тази страна може да бъде подкупен. — Акцентът на мъжа, някога британски, доста се бе отдалечил от първоначалното си звучене през дългите години в емиграция. — Знаете ли, има няколко вида бакшиш. Например този, даден на просяк, с който даващият подаяние си осигурява Божията милост. После...

Фин го прекъсна.

— Ще ми кажете ли какво правите в спалнята ми, а после и кой сте?

— Не се представих. Извинете. Казвам се Симпсън. Артър Симпсън. Бих ви дал визитка, но съм ги свършил. — Той дръпна силно от вонящата цигара, кръстоса крака и изтърси пепелта в маншета на панталона си. — Аз съм гид, така да се каже. Обиколки на Хеопсовата пирамида и Сфинкса, преводач на германци и шведи, дешифрирам йероглифи на стари дами от Тъпър Тутинг^[1].

Фин се взираше в полумрака. Звучеше като чудат монолог на Джон Клийзи от стар епизод на „Монти Пайтън“^[2].

— Все още не сте ми обяснили защо сте в стаята ми?

Симпсън тихо се засмя.

— Вашето целомъдрие не е застрашено, госпожице Райън. Уверявам ви. Твърде стар съм за подобно нещо.

— Това не е отговор — отсече Фин.

— Не е отговор — въздъхна Симпсън. — Уви, просто излагане на фактите. — Той замълча и дръпна дълбоко от цигарата.

Фин видя, че е доста по-стар, отколкото й се бе сторило първоначално. Пълнотата му прикриваше нездравия тен и тъмните кръгове под очите. Устните му бяха напукани и сухи, по брадичката му бе набола едnodневна сива четина.

Накрая продума:

— Всъщност, госпожице Райън, дошъл съм, за да ви предупредя.

— За какво?

Симпсън отново смени темата.

— Знаете ли, че познавах баща ви?

— Какво говорите?

— Бяхме заедно в Кеймбридж.

Фин го погледна. Информацията, че баща ѝ бе прекарал известно време в Кеймбридж със стипендия, за да пише следдипломната си работа, не можеше да се получи току-така. От друга страна, не беше държавна тайна.

— Никога не е споменавал името ви.

— Две години делихме един сет.

— Сет?

— Стаи в Магдалийн. Апартамент. Неразбираем университетски жаргон. Може да получиш научна степен в тази област. Семиотика, семантика, някаква подобна безсмислица.

— Защо не карате по същество, за да си тръгнете най-накрая?

— Да, разбира се. Добре. Както споменах, познавах баща ви и той ме познаваше, което ни доближава до същината. Няма да е грешка, ако кажа, че бяхме колеги.

— Били сте археолог?

— Боже мили, не! Бях шпионин.

Фин придърпа чаршафа още по-нагоре. Фактът, че баща ѝ бе работил за ЦРУ под прикритието на професията си на археолог, не бе всеизвестен.

— Това какво общо има с баща ми?

— Оставете скромността, скъпа. Не ви отива, нито отдава дължимото на паметта на баща ви. Знаете много добре с какво се занимаваше, докато обикаляше джунглите по света.

— Хайде! Какво искахте да ми кажете? — нетърпеливо го прекъсна Фин.

Симпсън загаси цигарата в пепелника, веднага извади смачкан пакет и запали следващата с очукана стара запалка „Ронсън“. Капачето щракна глухо и той заговори.

Фин слушаше.

[1] Квартал в Лондон. — Б.ред. ↑

[2] Телевизионен сериал, излъчван от 1969 до 1974 г. — Б.ред. [↑](#)

9.

Двата двигателя на самолета „Чесна Караван“ мъркаха равномерно и го носеха през нагорещения въздух на ранния следобед над необятната, накъдрена от безброй дюни Либийска пустиня. Хилтс седеше на пилотското място, направляваше контролните уреди и си подсвиркуваше тихичко под носа. До него седеше Фин Райън със слънчеви очила, които предпазваха очите от заслепяващото слънце. Зад тях се бяха настанили другите двама пасажери, шофьорът Ахмед, облегал глава на сивата кожена облегалка, хъркаше шумно със затворени очи и отворена уста, а до него със заровено в книга лице, седеше монахът, отец Жан-Батист Лавал. Приличаше по-скоро на морски пехотинец, отколкото на експерт по коптски надписи. Старото, подвързано с кожа томче в ръцете му носеше заглавието *Vita S. Antony*, изписано със златни букви на гръбчето — „Житие на свети Антоний“. Зад двамата мъже товарното помещение беше запълнено с последните доставки от продоволствия за разкопките.

Досега полетът от гражданското летище в Гиза протичаше гладко. След краткотрайната, спираща дъха красота на пирамидите нямаше нищо, освен неравна пустиня и пясъци. Сега, докато летяха над Великото пясъчно море, монотонността на дюните изглеждаше също толкова безмилостно сурова като празния, брулен от вятъра океан. Ахмед заспа почти веднага след излитането, а монахът Лавал извади книгата секунди, след като си откопча колана. Не беше разменил и десет думи със спътниците си и нямаше изгледи да го стори в близкото бъдеще.

Фин погледна към Хилтс. Още не бе споделила с него за разговора си със загадъчния господин Симпсън миналата нощ. Според закръгления дребен мъж поне един човек от експедицията на Адамсън работеше за ЦРУ и по негово мнение вероятно разкопките бяха само прикритие на основната цел — шпионажа. Смяташе, че на никого не може да се има доверие, най-малко от всички на самия Адамсън.

Симпсън знаеше много за живота на водача на експедицията, дори повече от Хилтс.

Според възпитаника на Кеймбридж Адамсън беше таен поддръжник на Десетия кръстоносен поход, крайна дясна организация, която вярваше, че християнството е застрашено и трябва да бъде защитено с военни действия. Фин смътно си спомняше, че бе чувала за тази отцепническа група, която, за разлика от повечето така наречени Патриотични милиции, извършваше насилствените си актове далеч от Съединените щати. През последните години Десетият кръстоносен поход с техния кръст и римски цифри върху емблемата им, бе поел отговорност за нападенията в Багдад, Техеран, Кабул и Белфаст.

Говорител на организацията беше полковник Джеймс Матун Джъд, носител на медал от Виетнамската война, а сега младши сенатор от Колорадо. Фанатичен десен фундаменталист, по всеобщо мнение Джъд бе напълно смахнат и два пъти предупреждаван от Сената заради расистките си подстрекателски изказвания. Фактът, че Адамсън има нещо общо с откачен като сенатор Джими „Божия меч“ Джъд, изненада много Фин.

Симпсън не беше съвсем сигурен, че връзките на Адамсън с Джъд имат нещо общо с разкопките, но според него тъкмо влиянието на Джъд из коридорите на властта беше осигурило достъп на експедицията на Адамсън до либийския обект. Това, че Джъд се движеше в кръгове, които бяха върли врагове на организации като Десетия кръстоносен поход, нямаше разумно обяснение, но според източниците на Симпсън беше неоспорим факт и правеше информацията още по-интригуваща.

След като Симпсън най-после напусна стаята ѝ, Фин прекара един напрегнат час в тъмното, опитвайки се да намери смисъл в наученото и да намести в историята на дребния, дебел англичанин случилото се вчера в Града на мъртвите. Започналата като екзотичен летен ангажимент след дипломирането ѝ работа, се превръщаше в нещо зловещо, тъмно и много опасно. Отгоре на всичко все още не можеше да разбере какви бяха интересите на Симпсън. Освен далечната връзка с покойния ѝ баща нямаше причина този странен мъж да я посети посред нощ, за да я предупреди.

— Мили...!

Изведнъж чесната се наклони и се преобърна в небето като духнат от вятъра лист. Спуснаха се надолу като камък, заобиколени от острия вой на самолетни двигатели от двете им страни, които се появиха и изчезнаха само за миг.

— Кучи син! — разкрещя се Хилтс, като се бореше с щурвала с изпънато назад тяло. Хоризонтът се преобърна, завъртя се и накрая се успокои. — Какво, по дяволите, беше това?

Фин се опита да си върне стомаха там, където му беше мястото. Ахмед, съвсем разсънен, седеше ужасен зад нея.

Лавал с книгата в скута гледаше през оцветеното стъкло на прозорчето.

— Мисля, че бяха „Су-22“ — поясни. — Два. Вероятно са излетели от Ал Джуфра. Най-вероятно вече сме в либийското въздушно пространство. Предполагам, че са се опитвали да прочетат регистрацията на опашката.

— За божи служител знаете доста за руските военни изстребители — отбеляза Хилтс. — Да не говорим за либийските военновъздушни бази.

— Забравяте, че съм французин, господин Хилтс, а Франция няма лоши взаимоотношения с Полковника, за разлика от американците. През последните двайсет години много пъти съм посещавал тази страна. Запознат съм с мерките за безопасност.

— Сигурно е полезно — изрече Хилтс със заядлива нотка в гласа.

— Сигурно е смущаващо за човек като вас да осъзнае, че има хора, които биха предпочели да са граждани на света, отколкото граждани на Съединените щати.

Хилтс измърмори нещо под носа си.

— Извинете, господин Хилтс? Не ви чух.

— След колко време ще кацнем? — намеси се Фин. Мисълта за юмручен бой между двамата на шест хиляди километра над земята не допринасяше за душевното й спокойствие.

— Колкото и да е, за мен все още е много — възнегодува Хилтс.

10.

Час по-късно се приземиха в Ал Куфра. От въздуха изглеждаше като изоставен западнотексаски призрачен град: една главна и няколко пресечени улици с ниски кирпичени сгради посред пустошта. След революцията някогашният оазис беше превърнат от Кадафи в един от първите „проекти на модернизацията“ и с приближаването към него Фин видя дузина огромни зелени кръгове в пустинята, които бележеха дълбоко напояваните земеделски зони, поддържани по заповед на полковника диктатор. Фактът, че пустинният климат беше абсолютно неподходящ за посевите, които се опитваха да отглеждат, и че икономиката на оазиса страдаше от тези усилия, нямаше значение. Той би накарал пустинята да цъфне, дори ако отглеждането струваше три пъти повече от цената на продукцията. Каквото поиска полковник Кадафи, получава го и толкоз.

Хилтс приземи чесната на асфалта само с едно леко подрусване и я придвижи до мястото за престой на малкия терминал. Летището беше останало наследство от италианците след Втората световна война и през годините почти не се бе променило. Пистата беше удължена малко, но четвъртитата бетонна кутийка, която минаваше за терминал, си беше същата, както и ниската контролна кула. На асфалта до тях имаше два хеликоптера — един зловещ боен „Мил-24“, клечащ като прегърбено водно конче с петниста камуфлажна боя, натъпкан с оръжия, а другият беше френско производство, транспортен „Аероспасиал супер пума“. Супер пумата беше бяла и носеше логото на корпорация Адамсън с буквата „А“, изписано в жълто, черно и червено.

Пред хеликоптера стояха трима мъже, двама в бежови дрехи за сафари, които бяха твърде стилни, за да са истински, третият беше нахлупил синя барета и камуфлажна униформа, напълно отговаряща на окраската на бойния хеликоптер. Беше нисък, кокалест и имаше лице на дългонос пор, допълнено от рунтави вежди и полицейски

мустак над тънките устни. Очите му бяха скрити зад огледалните авиаторски очила.

— С тези очила, този трябва да е от лошите — подметна Хилтс.

Отвори пилотската врата и вътре нахлу горещ сух въздух, който го удари като юмрук след прохладата на климатика, после скочи на асфалта. Фин отвори вратата от своята страна и го последва. Ахмед и монахът се раздвижиха и слязоха през задната врата. Един от мъжете с костюми за сафари им махна. Фин го позна от статията в „Нюзуик“. Беше Ролф Адамсън, четирийсетгодишният медиен магнат милиардер, предполагаем религиозен фанатик и също така неин шеф. Изглеждаше досущ като на снимката в списанието: млад, рус, красив по холивудски и изтънчен по нийоркски. Мъжът до него беше негова противоположност — стар, прошарен и тъмен, с лице на амортизиран боксьор.

— Този с тоалета от „Цар лъв“ до нашия безстрашен ръководител господин Адамсън е Фриц Кун — тихо поясни Хилтс. — Дядо му се е казвал Густав Козина, наричан понякога Археолога на Хитлер. Козина бил особнякът, който измислил „научната“ теория за превъзходство на арийската раса.

— Какво прави той тук?

— Написал е няколко книги за италианските разкопки край Ал Куфра преди войната и за Педраци, онзи, изчезналия. — Той вдигна два пръста и ги преплете. — Козина и Педраци са стари приятелчета от едно време. Адамсън е наел Кун като консултант. — Хвърли поглед към мъжа с баретата с лице на пор. — Предполага се, че господин клоунът е нашият военен ескорт.

Приблжиха се до тримата мъже заедно с крачещия най-отзад Лавал. Ахмед започна да разтоварва чесната. Всички се представиха. Мъжът в униформата се оказа подполковник Амад Насиф, лична охрана на полковник Кадафи и „гард“ на експедицията. Не даде обяснение от какво щеше да пази експедицията.

— Водачът на Великата първосептемврийска революция на Арабската либийска народна социалистическа джамахирия е особено загрижен нищо лошо да не се случи на нашите американски гости — поясни Насиф с лек поклон.

Фин не бе чувала до този момент пълната титла на Кадафи и с периферното си зрение видя, че Хилтс се мъчи да не се разсмее. Видно

беше, че Насиф приема титлата на сериозно. Изражението му бе като изсечено от гранит.

Адамсън плесна с ръце и по лицето му се разля усмивка.

— Мисля, че нямаме повод за тревоги, полковник. Всичко е под контрол. — Адамсън имаше дълбок, плътен глас с акцент, който смътно напомняше за Кенеди, макар че беше роден и израсъл на Западното крайбрежие. Усмивката му откриваше две редици скъпоструващи зъби.

Групата наблюдаваше как Ахмед и двама мъже от хеликоптера на Насиф натовариха Супер пумата.

— Моите хора ми казаха, че можете да управлявате един от тези — обърна се към Хилтс Адамсън и кимна към френския хеликоптер.

— Няма нещо, което да не мога да управлявам — отвърна пилотът с усмивка, вперил красноречив поглед в застрашителния „Мил-24“ на Насиф.

— Покажете ми — поиска Адамсън. — Картите са в джоба на вратата. — Аз ще летя на мястото на втория пилот.

— Имате ли правоспособност? — попита учудено Хилтс.

Адамсън се усмихна.

— Щом името ми е изписано на нещо, значи имам правоспособност. — Двамата мъже кръстосаха погледи за кратко.

Фин се почувства като свидетел на състезание по надпикаване и това я изненада. Не смяташе, че Хилтс е от честолюбивите, а Адамсън беше твърде богат, за да му пука.

„Момчетата са си момчета“, помисли си с въздишка. Отвори плъзгащата се врата, изкачи единственото метално стъпало и се мушна в богато обзаведената пътническа кабина на транспортния хеликоптер. След няколко минути, следвайки Насиф и бойния самолет, те се издигнаха тежко над асфалта и отлетяха за втори път.

11.

От въздуха мястото на разкопките в Деир ел Шакир приличаше повече на научнофантастична лунна база, отколкото на археологическа експедиция. Две дузини огромни палатки от високотехнологична синтетична материя бяха разпръснати върху платата над тясна долина от пясъчници, която бележеше древното корито на отдавна пресъхнала река. Палатките, всяка по дванайсет метра в диаметър, бяха свързани с тунели от същия материал. Имаше още няколко ромбовидни палатки със сводести куполи, които служеха за жилищни помещения, офиси и дори гаражи и ремонтни работилници за автомобилния парк от рейндж ровъри и хамъри. Куполите и тунелите имаха една цел: да защитават обитателите — хора и машини — от постоянните ветрове и ерозиращия, задушаваш прах и пясък. Двете най-големи конструкции, закрепени здраво с помощта на стоманени въжета и фиксирани с планки в забити в земята бетонни колони, бяха двата хангара, приютили транспортния хеликоптер на Адамсън и полския „PZL Вилга“ с един двигател, който Хилтс щеше да използва за въздушните снимки. На тази машина й стигаше едва трийсетметрова писта, за да излети, и това я превръщаше в единственото средство за въздушен транспорт, способно да излита и каца от разкопките. Между двата хангара беше разположена преносимата площадка за хеликоптери, която предпазваше машините от летящи отломки от неравната камениста земя.

Хилтс приземи голямата машина, без да трепне, после изключи двигателя. Веднага щом роторите намалиха оборотите си, четирима мъже в бели униформи като на стюарди от круиз, без да изчакат пътниците да слязат, избутаха хеликоптера в големия хангар и пуснаха покривалата с велкро^[1] върху вратите. Подобно на площадката отвън, подът на хангара беше покрит със здрава подложка, която служеше за изолация. Вратата на пътническата кабина се плъзна и Фин и останалите слязоха. Ахмед и мъжете, които вкараха хеликоптера, започнаха да разтоварват.

— Е, госпожице Райън, какво мислите? — попита Адамсън с горда усмивка.

Фин не знаеше какво да каже, нито защо беше обект на вниманието на шефа на експедицията.

— Впечатляващо — отговори.

— Скъпо — додаде Хилтс.

— Много — потвърди Адамсън и кимна. — Седем милиона долара по последни изчисления.

— Не съм сигурен дали коптите биха одобрили — рече Хилтс. — Ако не ме лъже паметта, те са давали обет за бедност.

— Съвсем вярно — намеси се Лавал. — От друга страна, повечето копти като населяващите Деир ел Шакир, са бягали заради дългове.

— Хората винаги са бягали в пустинята с надеждата да изчезнат — засмя се Адамсън. — Затова е създаден Френският легион.

Прекошиха хангара и влязоха в един от свързващите тунели. Нестихващият вятър отвън шепнеше срещу тежкия найлон, като къдреше леко плата и предизвикваше едва доловимо плющение.

— Алмаси — изрече Фин. Това беше почти единственото нещо, което знаеше за тази част на света.

— Моля? — обърна се внезапно Адамсън и впи поглед в нея. Кръвта се бе отдръпнала от лицето му.

За първи път Фин разбра какво означава изразът „бял като платно“.

— Алмаси — повтори тя. — Унгарският граф от „Английският пациент“.

— „Английският пациент“ е роман — рязко рече Адамсън.

— Също така и много хубав филм — вметна Хилтс. — Уилям Дефо беше невероятен. Не толкова добър, колкото в „Спайдърмен“, но все пак страхотен.

Адамсън го изгледа намръщено.

— Персонажът на Алмаси наистина е съществувал някога, нали? — настоя Фин, изненадана от реакцията на Адамсън и със събудено любопитство.

Лавал поклати глава и дари Фин с лека покровителствена усмивка. Малко момиченце, погладено по главата.

— Ласло Алмаси изобщо не е бил граф. Баща му е бил високопоставен правителствен служител в Будапеща. Fonctionnaire^[2], нищо повече. Както всички германци са хер доктор и хер професор. Избягал в пустинята, защото имал афера със съпруга на политик. Платили му да остане там. Бил е дилетант, госпожице Райън, нищо повече.

— Мислех, че е бил шпионин по време на Втората световна война — включи се с равен тон Хилтс. — Използвал знанията си за пустинята, за да превежда шпиони от Мароко до Кайро, ако не греша.

— Има много истории за Ласло Алмаси — усмихна се едва забележимо Лавал — и повечето от тях са точно това, истории.

— И нито една от тях няма общо с коптските манастири по принцип или Деир ел Шакир в частност — заключи Адамсън. Той разпери ръка в царствен жест. — Елате.

Последваха го през леко извития тунел; той ги отведе в обширна зона, обзаведена с маси, столове и полева кухня с хладилник, маса за пинг-понг и билиард. В просторното помещение имаше няколко души, които четяха или разговаряха. Един азиатец и чернокожа жена играеха разгорещено партия пинг-понг. Всички бяха облечени с ежедневни дрехи. Въздухът под купола беше прохладен и Фин осъзна, че има климатик. Светлината проникваше през пет-шест прозрачни триъгълника върху стените. Някъде отблизо се носеше едва доловимото бръмчене на генератор.

Адамсън ги заведе до една от масите. Седнаха и почти веднага се появи униформен стюард с кана леденостуден чай, клончета мента и чаши, които имаха вид на държани във фризер. Стюардът беше тъмнокош, с маслинен цвят кожа. На значката му пишеше „Бадир“. Местен като мъжете в хангара. Той се оттегли тихомълком. Приел ролята на домакин, Адамсън наля чай на всички и седна.

— Тук има деветдесет и двама души — започна той. — От тях само двама и петима са археолози, петнайсет са стажанти от различни университети по света, още двама са доброволци, които си плащат за привилегията да участват, и останалите са от персонала по поддръжката. Това е една от най-добре осигурените и скъпи експедиции. В добавка към услугите на господин Хилтс имаме напълно оборудван отдел по сензорно наблюдение, връзка със СПОТ, френската сателитна система за наблюдение на археологически зони,

Лендсат на НАСА и Астер^[3]. Разполагаме също с томограф — радар за напречно сканиране, компютърно генериране на образи и достъп в реално време до някои от най-богатите археологически архиви. Накратко, ако ви трябва информация, можем да ви я предоставим.

— Полезно е да се знае — подхвърли Хилтс и се огледа.

— Ще правите снимки от ниска височина на филми и с цифров фотоапарат. Скиците и чертежите са на ваше разположение по всяко време — поясни Адамсън.

— Сателитите не са ли достатъчни?

— Дават доста данни, но на нас ни трябва детайли. Интересуваме се най-вече от местоположението на старите пътища на керваните и кладенците, използвани от поклонниците на път към манастира.

— Ясно.

— Надявам се. — Адамсън се обърна към Фин: — Вие, госпожице Райън, ще прекарвате по-голямата част от времето си в скициране на артефактите преди изваждането им, после ще отбелязвате местоположението им върху координатната мрежа на сайта. От автобиографията ви разбирам, че имате известен опит с компютри.

— Да.

— Питкалк? Алтвю?

— Определено. — „Питкалк“ беше една от първите компютърни програми, създадени за нуждите на археологията, с която се бе научила да работи още като тийнейджър на компютъра на майка си. „Алтвю“ беше подобна програма, състояща се от мрежа и диаграми, използвана от чертожниците. В момента беше доволна, че не напудри автобиографията си, както правеха много от приятелите ѝ, някои от които си измисляха несъществуващи степени и професионален опит.

— Хубаво. — Адамсън пресуши чашата със студен чай и се изправи. — Ахмед ще занесе багажа ви в помещенията, където ще спите. Като членове на експедицията и двамата имате право на отделно помещение в жилищната площ. — До масата безшумно изникна един от облечените в бяло стюарди. Адамсън положи бащинска ръка върху рамото му. — Фараг ще ви заведе. — Фин се изненада, че Адамсън знае името му, но после видя табелката на сакото му. — Ще се видим на вечеря. — Адамсън се усмихна. После се завъртя и се отдалечи.

Компанията го проследи с поглед.

— Интересно ми е какво означава Деир ел Шакир — зачуди се Фин и отпи от чая.

— Манастир на черепа — услужливо отговори Хилтс. — Предполага се, че въпросният череп е принадлежал на апостол Тома. Той е причината коптите да се установят тук. Съществува теория, че черепът бил от кристал като този на маите, но този тук е приписван на Бафомет... Сатаната според рицарите тамплиери. Страшничко, ако си любител на подобни истории.

Фин се засмя.

— Гледаш продължението на „Досиетата Х“, нали?

— Моля, последвайте ме — помърмори Фараг.

И те го последваха.

[1] Търговско название на самозалепваща се лента. Седалището на компанията „Велкро“ е в Манчестър, САЩ. — Б.ред. ↑

[2] Fonctionnaire (фр.) — чиновник. — Б.пр. ↑

[3] Програма, позволяваща на двама потребители да работят на един компютър, все едно всеки от тях има отделен персонален компютър. — Б.пр. ↑

12.

Както Адамсън каза, багажът на Фин бе занесен в жилищната площ — продълговата куполовидна палатка като останалите, но с индивидуални помещения, които стърчаха от главната шатра като краката на стоножка. Доколкото преброи, имаше двайсет и пет такива клетки, всяка снабдена с електричество, воден резервоар и кабинка с малка химическа тоалетна. Клетките имаха същите триъгълни прозорци като в помещението за отдих. Разполагаше с походно легло с надуваем матрак и възглавница, леко бюро от тръби и пластмаса, лампа, локална интернет мрежа за лаптоп и стол. Имаше дори собствен отвор за климатика. Беше помислено и за комуникациите — комплект уоки-токи „Моторола“ със слушалки с десет канала и осемкилометров обхват, също така сигнален звънец за стюарда, ако ѝ потрябваше. Всичко, което трябваше да знае за терена, от плана на „лунната база“ до инструкциите за пускането на водата в химическата тоалетна, се съдържаше в брошура, оставена на леглото. Видно бе, че Адамсън не беше пестил от нищо и Фин се зачуди какво ли се надяваше да получи срещу всичките тези пари. Прекомерни разходи за няколко коптски надписа, тъй като според Хилтс манастирът далеч не беше ново откритие.

Вечерята беше сервирана в трапезарията — просторна шатра с две по-малки маси и една голяма за членовете на експедицията, отделена с висока бяла преграда от найлон. Мястото на Фин беше между експерта по керамика от Кралския музей в Онтарио Ейдриън Марч и Хилтс. Адамсън седеше начело на масата до тъмен дребен мъж, който представи като Мустафа Хиснави, връзката им с Либийското управление по древно наследство. Точно срещу нея беше Фриц Кун, набитият мъж, за когото Хилтс каза, че е внук на археолога на Хитлер. До него бе настанен Лавал, монахът от „Екол Библик“ в Ерусалим. Вечерята се състоеше от различни либийски ястия, агнешко, пилешко и вегетариански блюда. Разговорът се въртеше предимно

около разкопките и беше по-скоро технически. Фин изчака удобен момент и най-накрая успя да попита:

— Търсим ли нещо конкретно?

Германецът Кун отсреща смръщи лице. Адамсън само сви рамене.

— Трябва ли да търсим нещо конкретно?

— Обикновено при проекти като този човек очаква някаква крайна цел.

— Какво ли знаете за проекти като този! — изсумтя Кун и зарови вилица в залялото със сос агнешко с ориз. Лицето му се зачерви. Той вдигна чашата си с вино и я пресуши.

Стюардът се появи зад гърба му и я напълни от обвита с кърпа бутилка. Фин не обърна внимание на грубата реплика на Кун и зачака отговора на Адамсън.

— Археологията е наука на постепенното натрупване къс по къс, госпожице Райън. Мъжът, който седи до вас, младият доктор Марч, ще прекара няколко години в събиране на достатъчно парчета от счупен глинен съд, за да го реконструира и дори след това той едва ли ще е завършен. Ала целта не е завършеността, нали, Ейдриън?

— Боже мой, не — отговори слабият светлокос мъж с голям диоптер на очилата. — Тук се търсят насоки, отправни точки за сравнение. Не е нужна цялостна реконструкция, за да разберем с какво си имаме работа.

— Това е отговорът, госпожице Райън. Принципната ни цел тук в Деир ел Шакир е просто да добавим нещо към досега известното. Не сме Хауърд Картър, който открива гробницата на Тутанкамон, нито френският инженер, открил розетския камък, докато подготвял мост за взривяване. Няма да има нищо, достойно за вечерните новини на Си Би Ес, повярвайте, нито дори за Лари Кинг^[1] — засмя се той. — Това е обикновено натрупване на основни познания, които да ни дадат по-ясна картина на миналото.

— Стъпка по стъпка в академичните полета, преораване на историята, нещо от този сорт? — изрече с неприкрита насмешка Хилтс. Взе една пилешка кост от чинията и оглозга останалото месо. Хвърли костта в чинията и си избърса ръцете в салфетката.

— Нещо от този сорт, Върджил — отвърна с кимване Адамсън.

— Хилтс, ако не възразявате. Просто Хилтс.

— Както разбирам, Деир ел Шакир е основан от апостол Тома — каза Фин, припомнила си разказа на Хилтс.

— Мит — обади се от срещуположния край на масата Лавал. — Исторически се смята, че свети Тома е поел в обратна посока, към Индия. Деир ел Шакир е произлязъл от онова, което обикновено наричат арианска ерес, а Арий е известен монах от Либия. Проповядвал, че Христос не е божество, а смъртен, просто пророк. Вероятно това съмнение дали Христос е истински Син Божи е предполагаемата връзка с Тома, който имал сходно мислене, оттам е и прякорът му „Тома Неверни“. Монасите тук били последователи на Арий, но се опасявам, че Тома не е бил сред тях.

— Ами черепът? — попита Фин. Тя се обърна към Адамсън, за да види реакцията му.

— За какъв череп става дума?

— Мисля, че го наричат Череп на Бафомет — отвърна тя.

Адамсън прихна да се смее. Лавал се усмихна широко.

— Боя се, че обърквате измишльотините за рицарите тамплиери — ухили се Адамсън. — Само защото някаква книга е в списъка с бестселъри на „Ню Йорк Таймс“, не значи, че твърденията вътре са верни, особено пък щом е роман. Вие говорите за предполагаемото бягство на Никодим и Йосиф Ариматейски в Англия. Главата на щита на Великия майстор е изображение на един от ранните френски рицари, Юг дьо Пайен... живял седемстотин години, след като монасите тук са станали на прах.

— Знаете много за тамплиерите — отбеляза тихо Хилтс.

— Знам много за много неща — отвърна Адамсън.

Вечерята продължи още известно време, накрая хората започнаха да стават.

Хилтс прошепна в ухото на Фин, докато се изправяше:

— Лъже. Тук има нещо.

Фин не отговори. Тя погледна към Адамсън, който беше погълнат от разговора си с либийския офицер, Хиснави. Изведнъж водачът на експедицията се обърна и се втренчи в нея. Погледът му беше студен и безизразен. Тя удържа още миг на ястребовия му поглед, после той отклони очи. Фин се изправи и потръпна. Ако погледът можеше да убива, вече щеше да е мъртва. Изражението му бе точно като на убиеца в Града на мъртвите.

[1] Световноизвестен телевизионен водещ, носител на много награди, автор и продуцент на токшоу „Лари Кинг на живо“ по Си Ен Ен. — Б.ред. ↑

13.

— Две седмици откакто сме тук и няма нищо необичайно — отбеляза Фин.

Двамата с Хилтс седяха в трапезарията в почивката за кафе. За изминалите две седмици едва ли бяха разменили повече от десетина думи. Хилтс изпълняваше наглед безкрайна серия от ниски полети, покривайки мрежата около терена на разкопките, а Фин беше направила точни рисунки на сякаш безкрайна серия от керамични отломки.

— Може би Адамсън наистина работи честно.

Хилтс направи физиономия.

— Трябва ли да ти напомням какво стана в Кайро?

— Кое то може би имаше повече общо с теб, отколкото с мен.

Хилтс въздъхна.

— Не го вярваш наистина, нали?

— Ако Адамсън е искал да ме убие, защо изобщо ще ме наема за експедицията?

— Дръж приятелите си близо, а неприятелите дръж още по-близо, както е казал Кръстникът.

Фин се разсмя.

— Мисля, че цитатът всъщност е от Сун Дзъ от „Изкуството на войната“, но разбирам какво ми казваш... Само дето как така се оказах враг на Адамсън?

Хилтс плъзгаше пръст по ръбчето на чашата.

— Доста мислих по въпроса. Сещам се единствено за Мики Сърцето.

— Не ми е приятно да го наричаш така.

— Извинявай... господин Валънтайн. Все едно, той е единственото логично заключение, единствената връзка.

— Откъде ти хрумна?

— Той ти уреди работата, нали?

— Предпочитам да смятам, че квалификацията ми е изиграла решаващата роля.

— Не се обиждай, скъпа, но има много технически илюстратори с далеч по-голям опит от твоя. Всъщност, откъде научи за тази работа?

— Мой преподавател от факултета ми каза за нея.

— А той откъде е научил?

— От негов приятел.

— Провери тази история. Обзалагам се, че въпросният приятел е бил Мики... твоят господин Валънтайн.

— Защо Майкъл ще излага живота ми на опасност?

— Говорихте ли, преди да заминеш?

— Споменах го като източник за препоръка при кандидатстването за работата. Обадох се, за да поискам съгласието му.

— Той какво каза?

— Каза добре. Изглежда, вече знаеше за работата.

— И?

— Посъветва ме да внимавам.

— Предупреждение?

— Тогава не го възприех така. Помислих, че говори за пътуването в чужбина, да внимавам за джебчийи, неща от този род.

— А сега? — поинтересува се Хилтс.

Фин замълча, замислена. Хилтс започна да отчупва малки парчета от ръба на стиропорната си чаша.

— Вече не съм толкова сигурна. Би могло да е предупреждение, но все пак не дава отговор на въпроса ми. Защо ще ме праща, ако е знаел, че съм изложена на опасност? Това е при условие, че той ми е уредил работата, както явно смяташ.

— Блъсках си главата и по този въпрос. Смятам, че твойт приятел първоначално е мислел, че ти прави услуга, но нещо го е накарало да промени мнението си.

— Какво например?

— Например, че е открил нещо.

— Като какво?

— Като това — рече Хилтс, снишавайки глас. Той бръкна в джоба на избелялата си работна куртка и извади устройство, малко по-голямо от мобилен телефон.

Фин погледна миниатюрното електронно устройство.

— Какво е това?

— Гармин Айкю.

— Не разбирам много от високотехнологични джаджи — поклати глава Фин. — Обясни ми го с думи, понятни за един изкуствовед.

— Това е джипиес рекордер. Чувала си за глобалната система за позициониране?

— Не схващам.

— Знаеш ли какво прави нашият уважаван ръководител?

— Кадафи? Не, не се интересувам от делата на диктатора.

— Ха-ха! Адамсън. Той и приятелчетата му Кун и Хиснави, нашият човек от Либийското управление по древно наследство.

— Бях твърде заета да рисувам картинки на хилядолетни парчета от глинени съдове, които ни най-малко не ме вълнуват.

— Аз пък съм зает да летя с полското чудо, което вероятно е също толкова скучно, колкото рисуването на стари грънци, но си има своите предимства.

— Които са?

— Летя нависоко. Виждам много неща. Предимно пясък.

— Давай по същество.

— Всеки ден от изминалата седмица Адамсън, Кун и Хиснави се качват на един от хамърите и се отправят в пустинята.

— Откъде знаеш, че са те? — попита Фин.

Хилтс бръкна отново в джоба си и извади измачкано листче.

— Освен обикновените лентови фотоапарати Адамсън използва едно белгийско нещо, наречено ДИМАК... Дигитална модулarna въздушна камера. Като повечето камери за снимки от въздуха и тази е създадена да прави леко коси снимки... отстрани, за да дава сянка и мащаб. — Той пригладя снимката на масата. Беше мъглява, но лицата бяха ясни. — Това без съмнение са Адамсън, Хиснави и германецът. Свалих снимката на лаптопа си, засилих контраста и я увеличих. — Фин се вгледа в нея. И тримата се виждаха: Адамсън зад волана, Хиснави на седалката до него и Кун отзад. В каросерията имаше нещо, покрито с битум.

Фин сви рамене.

— Е, и какво? Хиснави, Кун и Адамсън се разхождат из пустинята. Какво от това?

Хилтс побутна малкия джипиес.

— Успях да мушна това зад резервната гума на личния хамър на Адамсън, жълто-черния, който изглежда като гигантска пчела. Всеки път отиват до едни и същи координати.

— Къде?

— На сто седемдесет и три километра в западна посока оттук. — Той натисна бутона на устройството, за да си припомни цифрите. — На север дваисет и един градуса, петдесет и две минути и трийсет секунди, на изток дваисет и три градуса, трийсет и две минути и осемнайсет секунди, ако искам да бъда съвсем точен.

— Какво има там?

— Абсолютно нищо.

— Мисли логично, Хилтс. Сигурно има нещо там, иначе нямаше да ходят.

— Според картите мястото е на ръба на малко плато. Ако небето беше червено, щеше да помислиш, че си на Марс. Пясък и скали.

Фин въздъхна.

— Марс има атмосфера. Всъщност, небето е синьо.

— Извинете, доктор Райън!

— Трябваше да запиша няколко курса в областта от природните науки. Един от тях беше по астрофизика.

— Същественото е, че там наистина няма нищо. Дори проверих дали не е един от старите пътища на керваните. Нищо. Само скали и пясък чак до границата с Алжир.

— А след нея?

— Алжирски скали и пясък вместо либийските.

— Ти наистина си голям... знаеш какво?

— Това си е дарба.

— Ти какво мислиш, че има там, Хилтс?

— Мисля, че са открили онова, което всъщност са търсели.

— И то е?

— Има само един начин да разберем.

14.

Летяха над безкрайната пустиня в западна посока, без да видят нищо. Пилотската кабина на малката летателна машина беше тясна, а задните две седалки бяха махнати и на тяхно място бяха разположени обемиста снимачна техника и голям резервоар за гориво, осигуряващ на пилота допълнителни летателни часове, необходими при по-далечни полети.

Погледът на Фин се рееше през големия страничен прозорец.

— Прав беше — отбеляза тя. — Абсолютно нищо. Повече скали, отколкото пясък, бих казала.

— Повече хамада, отколкото ерг.

— Лесно ти е да го кажеш — засмя се Фин.

— Хамада е камениста пустиня. Ерг е пустиня от дюни. Тук хамадата обикновено е следствие от морското равнище. Колкото е по-високо, толкова е по-камениста почвата. За твое сведение обаче невинаги е било така.

— Изглежда, сякаш е така от време оно.

— Вероятно от по-малко от пет хиляди години. Спомена „Английският пациент“ преди време... Помниш ли Пещерата на плувците?

— Опази, дето я намери Алмаси?

— Тя действително съществува. И там наистина се плува. Истинската пещера е във Вади Сора в Египет. Преди пет хиляди години тук не е имало пустиня, само хълмове, плата и изобилие от животински и растителен свят. Представи си всички филми за сафарита на лъвовете взети заедно.

— Не е за вярване.

— Така говореха и за глобалното затопляне. Върни се достатъчно дълго назад и ще откриеш, че целият този пясък е започнал от атлантическите плажове в Мароко. Когато се върнем от малката ни шпионска мисия, ще ти покажа някои инфрачервени сателитни образи, които ще те накарат да настръхнеш. Все още си личат следите на

реките, текли някога, огромни корита, които са напоявали цяла Северна Африка.

— Може Адамсън и приятелчетата му да търсят нещо като Пещерата на плувците.

— Зерзура^[1] — тази стара приказка? Силно се съмнявам. Неговите възжеления са свързани с археологията, а не с палеонтологията, а едва ли брат Лавал, нашия жизнерадостен монах от Йерусалим, го е грижа за пещерното изкуство. — Хилтс поклати глава. — Не, мисля, че е нещо от войната.

— Коя по-точно?

— Втората световна. Това би обяснило участието на Кун.

— Но защо?

— Целият този район е врял от германци, британци и италианци в ранния етап на войната. А италианците са били по тези места още преди това. Педраци, за когото ти разказах преди, е бил известен археолог, но има голяма вероятност да е бил и шпионин. Почти всички по това време са били замесени в шпионаж.

— Явно някои неща не се променят.

— Ние не шпионираме, само задоволяваме любопитството си.

— Точно то е убило котката.

На хоризонта се очерта една по-тъмна линия, започна да нараства и бавно се превърна в неравно скалист плато, чиято повърхност бе напукана и насечена на хиляди тесни долчинки и непроходими каньони без изход. Хилтс бе използвал допълнителен кабел, за да включи джипиес локатора в пулта за управление на самолета. С приближаването към платото той разгледа цветната картина, видя данните и направи малки промени в насочването на щурвала, за да ги отведе до точните координати.

— Почти стигнахме — промърмори той и зави леко надясно. — Виждаш ли нещо?

— Още не.

— Ще се приземя.

Хилтс насочи носа надолу и малкият самолет реагира почти мигновено, плъзгайки се толкова плавно, че на Фин ѝ се стори, че се спускат по невидима жица. Хилтс може да не беше такъв, за какъвто се представяше, но определено знаеше как да управлява самолет. Тя се загледа през страничния прозорец и тогава ги видя, точно под тях.

— Ето там.

— Какво?

— Следи. Виждам следи от гуми.

Хилтс наклони самолета и направи лек завой, за да може да се увери с очите си. След миг забеляза широките дири отдолу.

— Следвай трохите. — Усмихна се и отново сниши самолета, като продължи да лети над следите от гуми на по-малко от триста метра височина. Успоредните линии бяха прави като конец и водеха директно към входа на тесен каньон.

— Къде ще се приземим?

— Почти няма значение. Моето момиче е майстор в късото излитане и кацане. Механизмът за приземяване е снабден със специални гуми и са достатъчни само сто и петдесет метра, за да излетим. Ще кацна възможно най-близо.

— Доколко точен е този джипиес?

— До една плунка разстояние. Плюс-минус десетина-петнайсет метра във всяка от посоките.

Фин наблюдаваше как Хилтс управлява самолета. Той като любовник галеше с пръсти контролния лост, а очите му се стрелкаха между бързо приближаващата се камениста повърхност и контролните уреди. Сякаш гледаше цигулар виртуоз. Започна да си подсвирва тихо и Фин позна мелодията от „Семейство Флинтстоун“. Усмихна се, като го видя как натисна още няколко копчета, за да компенсира поривите на вятъра, които разклатиха за момент самолета, миг преди да кацне. Колелетата докоснаха земята с една доловимо тупване и в следващия момент вече се бяха приземили, първо задното колело, после основните.

[1] Легендарен изчезнал град — оазис в Сахара, пълен с несметни богатства. — Б.ред. ↑

15.

Машината бързо намали скорост, когато Хилтс ограничи притока на гориво и спусна задкрилките. Той насочи самолета по посока на вятъра и го закова на място, като остави двигателя да поработи цели две минути, преди да го изключи. Витлото се завъртя и спря, вече се чуваше само шумът от вятъра, който шибаше корпуса и поклащаше крилата. Точно пред тях, на половин стадион разстояние, се извисяваше широката част на висока скала, цялата в цепнатини и пукнатини, а проходът на каньона беше изсечен в сенките точно отляво.

— Никога няма да речеш, че тук има нещо — промърмори Хилтс.

— Може би наистина няма — усъмни се Фин.

— Да бе — възрази Хилтс, — идват тук всеки ден с килимчетата си за йога, за да медитират и изпуснат парата.

— Голям циник сте, господин Хилтс.

— Цинизъм е другото име на реализма. — Хилтс отключи вратата с горни панти и голямо стъкло и я вдигна към крилото. Мушна се през отвора и излезе под изгарящите лъчи на слънцето.

Фин излезе от своята страна, после заобиколи самолета и отиде при Хилтс.

— Според теб колко време имаме?

— Никога не тръгват преди два следобед, а дотук с хамъра имат поне един час път. Така че разполагаме с поне час и половина.

— Щеше да е от полза да знаехме какво търсим.

— Следите на хамъра водят право в този каньон.

— Ами нашите следи? Ако ги видят?

— Самолетът тежи по-малко от тон. Хамърът тежи четири пъти повече. — Той посочи с ръка. — Виж коловозите. Гумите са пропукали горния спечен слой и са оставили следа, която сигурно може да се види от космическа совалка. Това не е най-щадящото околната среда

превозно средство и се вижда, че са били тук пет-шест пъти. Нашата следа е едва забележима.

— Циничен и самоуверен.

— Престани да се тревожиш. Няма да разберат, че сме идвали. — Мина под крилото на самолета, мушна се вътре и излезе с две манерки и един стар никон, какъвто носеше в Града на мъртвите. — За всеки случай, ако открием нещо — обясни.

Подаде ѝ едната манерка и тя я преметна през рамо. Двамата поеха по дълбоките коловози, които бележеха следата на Адамсън и спътниците му в пустинния каньон.

— Не е само хамърът — забеляза Фин, взряна в спечената камениста почва. — Има още едни следи, по-стари, едва се виждат.

— Пустините не са толкова безлюдни, колкото мислят хората — отвърна Хилтс. — Още преди войната този район е бил нещо като централна гара. Британци, французи, археолози, петролни геолози. Италианците са били тук още по-рано... Грациани е опънал хиляди километри бодлива тел, за да хваща бунтовниците сенуси, Багнолд е проучвал района, а после и ШОПД.

— ШОПД?

— Широкообхватната пустинна дружина, така наречените Пустинни плъхове. Малки въоръжени отряди, изпращани в пустинята да нападат постоянно германците и италианците.

— Мислех, че такива работи са ставали само на север.

Хилт се наведе и разрови с пръсти пясъка. Показа се дъното на малка тенекиена кутия. Още си личеше синьо-белият надпис и отварачката беше запазена. Той я подаде на Фин.

— Осолено говеждо „Суифт“ — прочете тя.

— Преди да се появи Адамсън, оттук са минали англичаните. Военни.

— Защо точно тук?

— Близко сме до три граници — на Судан, Египет и наричаната преди Френска екваториална Африка. По онова време тези места са били от стратегическа важност, особено ако наблизо е имало воден източник. Може би „вади“, дере, в което се събира вода в един от поголемите каньони. — Той поклати глава. — Странно как нещата се променят с времето. Също като Нормандия: сега само няколко плажа

на френския бряг, а преди шейсет години съдбата на света се е решавала там.

— По нищо не личи тук да се е решавала нечия съдба.

— Не се знае — отвърна Хилтс.

Продължиха да се придвижват напред, докато не стигнаха до входа на каньона. Отворът беше едва на четири-пет метра от тях, едната страна на скалите беше силно изпъкнала и на практика го скриваше, така че само при ярка слънчева светлина би могъл да бъде забелязан. Фин и Хилтс навлязоха в каньона с клаустрофобично надвиснали скали, скоро той започна да се стеснява и следите от хамъра свършваха на половин метър в стеснението.

— Не са първите посетители. — Хилтс кимна към няколкото позаличени от времето следи. — Това място е било известно и на други преди доста време.

След трийсет метра каньонът внезапно правеше рязък завой надясно, изправяше се и после се стесняваше още повече. Фин забеляза по ронливите стени следи от броните на камиони. Веднага след правия участък каньонът завиваше, този път наляво.

На стотина метра по-нататък тесният ръкав се разширяваше в малка закътана долчинка. Хилтс и Фин замръзнаха на място, загледани в сцената, разиграла се години, преди да се родят.

— Мили боже, какво е станало тук? — прошепна Фин и вдигна ръка да заслони очите си.

Долчинката представляваше картина на ужаса. Хилтс вдигна фотоапарата и започна да снима.

Точно пред мястото, където бяха застанали, имаше останки от някаква военна машина, отворен камион върху гигантски гуми, ако размерът на джантите и огромните издути калници бяха показател. Самите гуми липсваха, бяха се разпаднали много отдавна. В камиона е имало трима — шофьорът, картечарят до него и мъжът, който е обслужвал тежкото противотанковото оръдие отзад. Останките от тримата все още бяха вътре. Мумифицираното тяло на шофьора беше облегло на седалката, черепът му бе озъбен в зловеща усмивка, все още покрит с парчета кожа. Орбитите на очите бяха запълнени със спечена мръсотия и пясък от над половинвековните пясъчни бури. Картечарят представляваше сгърчена торба кости върху напуканата кожена седалка до шофьора, крепен единствено от дрипавите останки

на униформата. Полусферата на старата каска беше килната върху безглавия гръбнак. Третият член на екипажа вероятно беше живял малко по-дълго от другарите си; останките му бяха свити край задната врата на машината с наведена глава; пергаментовите пръчки на ръцете му прегръщаха зеещата кухня на изсъхналия му гръден кош, сякаш се опитваха да го предпазят през вечността от ледения дъх на смъртта.

Хилтс се приближи и прокара длан отстрани на машината. Металът беше осеян с малки кратери от куршуми, можеше да пъхнеш пръст в дупките. Вероятно петдесет и пети калибър. Лека картечница. Камионът беше надупчен като решето.

— Италиански — установи фотографът, като се наведе да разгледа избелялото обозначение на военната част. — Сто и трета Моторизирана разузнавателна рота. „Сахариане“, така са наричали тези камиони. Може да се каже, че това е първото превозно средство, специално пригодно за пустинята. — Той се изправи.

— Кой ги е застрелял? — попита Фин.

— Те — отвърна Хилтс и посочи.

На стотина метра по-надолу в долината имаше втора сцена, състояща се от два камиона и един по-малък, подобен на джип, набързо издигнат лагер, в който се виждаха скелетите на няколко малки палатки в полукръг около изкопана дупка за лагерен огън, изоставени германски консерви и малък окоп. Джипът вероятно беше понесъл пряк удар от противотанковото оръдие на италианците. Беше взривен и обгорял, без предно стъкло, с потънали в пясъка джанти. Другите два по-големи камиона бяха в по-добро състояние, без гуми, но камуфлажната боя все още се виждаше.

Хилтс се приближи до камионите и призрачните останки от лагера и направи още снимки, като обърна специално внимание на обозначенията върху машините и старата екипировка, разхвърляна из лагера.

— Червени и черни райета с бял скорпион. Гвардейска част, Пустинните плъхове. Камионът е тритонен британски шевролет.

— Откъде знаеш такива неща?

— Като дете сглобявах модели. Имаше даже телевизионен сериал за тези момчета, казваше се „Патрулът на плъховете“, гледах повторенията. Играеше Кристофър Джордж, ако го помниш. Нещо като второразредна версия на Джордж Пепард.

— Не.

— Толкова за кариерата му.

— Няма тела — забеляза Фин, докато оглеждаше лагера. — Би трябвало да има трупове.

Хилтс се обърна към италианския камион. Веднага видя, че куршумите, убили тричленния екипаж, вероятно не бяха дошли откъм лагера. Първо, камионите и изгорелият джип бяха обърнати в погрешна посока и второ, картечниците на британските машини бяха твърде тежки; големи викърси и браунинги, както и дори още по-голямото противотанково оръдие „Бойс“ отзад на втория камион. Хилтс погледна нагоре към назъбените скали, ограждащи долината, и разбра.

— Било е засада — заяви най-после и подритна с върха на обувката си една смачкана метална кутия от бензол на „Шел“. — Чули са, че италианците идват, изкачили са се на скалите и са ги причакали. Затова не са успели да влязат по-навътре в долината. Застреляли са ги от високото.

Фин обиколи лагера, като от време на време се навеждаше, за да разгледа отблизо някоя ръждясала част от екипировката или друг избелял предмет.

— Два камиона и този джип. Колко души ли са били?

— Трудно е да се каже, може би дванайсет, но ако съдя по трите палатки, по-вероятно да са били шестима — по двама във всяка. Недостатъчно. Може би са загубили неколцина.

— Шестима на трима и не са победили?

— Кой е казал, че са загубили?

— Камионите. Защо са ги изоставили? Може би са останали без гориво и без вода?

Хилтс поклати глава.

— Тези отряди са били доста предвидливи. Навсякъде са имали складове за гориво и винаги са си оставяли достатъчно, за да стигнат до следващия склад или да се приберат в най-близката база. Освен това всички камиони имат кондензатори за радиаторите. Водата не е била проблем.

— Едно е сигурно, нещо се е случило. — Фин бавно се обърна на триста и осемдесет градуса. — Интересна малка загадка, но едва ли е причината за екскурзиите на Адамсън.

— И аз се съмнявам — съгласи се Хилтс.

— Трябва да продължим да търсим — предложи Фин. — И да не забравяме да следим колко време ни остава.

Вече бе минал почти половин час.

Хилтс надникна в останките на палатките и се покатери на камионите. Скочи от каросерията на втората машина и отиде при Фин, която беше слезла в тесния плитък окоп зад натрупаните чували с пясък, обърнати към входа на каньона.

— Откри ли нещо?

— Консерви — още осолено говеждо — кондензирано мляко и нещо, което изглежда като странен „Бъркинсток“, печка, направена от десетгалонна тенекия с пробити дупки и това. — Тя му подаде останките от някогашната черна барета. Отпред беше закачена потъмняла и надраскана от пясъка значка.

— Скорпион в кръг. — Той кимна. — Non Vi Sed Arte. Не чрез сила, а чрез хитрост. Това е барета и значка на ШОПД. — Подаде ѝ ръка да излезе от окопа.

— Какво изобщо са търсили италианците в този каньон? Как са го открили? — попита Фин, докато крачеха из лагера и продължаваха да разглеждат.

— Предполагам по същия начин като нас — отвърна Хилтс. — Проследили са следите на камионите на ШОПД.

— Добре, защо тогава британците са дошли?

— Търсели са място за лагеруване.

— Или са следвали нечии други следи.

— Едва ли ще разберем — заключи Хилтс и се спря. На половината път, до дясната стена на долината видя разбит самолет. — Какво, по дяволите...?

Старият биплан явно се бе опитал да се приземи, но е загубил контрол при захода и се е ударил в скалата, преди да падне. Защитната броня на двигателя се бе разкъсала и раздробила витлото, а долното крило беше смачкано и разкъсано. Останало бе само малко парче от горната част и няколко подпори. Колесниците бяха изчезнали. С течение на времето пустинята си беше казала думата и платът, покриващ корпуса, беше станал на парцали. Останките не носеха никакви белези за национална принадлежност.

— Може това да са търсели англичаните — предположи Фин, загледана в разбития самолет. Вратата му висеше отворена и можеше да се надникне в пилотската кабина. Предното стъкло беше пукнато, но цяло.

— Може би това търси и Адамсън — допусна Хилтс. Той се покатери по скалата към останките, като търсеше хватки в пясъчника.

— Защо Адамсън ще се интересува от някакъв стар самолет?

— Защото Лучио Педраци е бил пилот. Той е един от първите археолози, правили въздушни огледи и е пилотирал същия самолет като този — „Уейко Ю Ай Си“.

— Звучи като американски самолет.

— Американски е — потвърди Хилтс. — Уилям Рандолф Хърст^[1] е летял на такъв. Онзи от „Гражданинът Кейн“. Бил е популярен по целия свят. — Накрая стигна до самолета, хвана се за една от пречките на крилото и надникна в пилотската кабина.

Фин го последва. Имаше две единични седалки, кожата беше изгнила, стърчаха само пружините, У-образното командно управление и двете бакелитови кормила, едно за пилота и второ за помощник-пилота. Задната част беше разширена и превърната в товарна зона.

Вътре нямаше нищо, освен едно странно скеле под формата на куб от споен алуминий. В средата на куба имаше устройство, което приличаше на опростен модел на детски жироскоп. Основата на куба беше свързана с корпуса.

— Стойка за фотоапарат?

Хилтс кимна.

— „Багли“ или може би „К-5“. Само че фотоапаратът липсва.

— Адамсън?

— Нищо чудно.

— Мислех, че Педраци е търсел нашия коптски манастир.

— Може да е търсел и нещо друго.

— Кога точно е изчезнал? — попита Фин, загледана в празната пилотска кабина.

— През 1938.

— По време на пясъчна буря?

Хилтс кимна.

— Така се говори.

— Сам ли е бил?

— Всъщност, не. С него е бил един французин, Пиер Дево.

— Той какъв е бил?

— Археолог. Монах, също като Лавал. Трябвало е да преведе арамейските^[2] надписи.

— От „Екол Библик“? Ерусалимският институт?

— Не знам точно — отговори Хилтс. — Вероятно.

Фин се замисли за Артър Симпсън, онзи от хотелската ѝ стая, който познаваше баща ѝ. Човекът, който е бил британски шпионин. Човекът, чийто баща също е бил археолог. Три поколения, ровещи в едно и също минало.

— Интересно съвпадение, как мислиш?

— След шейсет години? — Фотографът направи недоверчива физиономия. — Едва ли — намръщи се той. — Накъде биеш?

— Не знам още, но тук със сигурност липсват телата. Няма следа от Педраци, нито от французина. Също като английските войници. Странно.

— Това не е научна фантастика. Или са тръгнали нанякъде и са умрели в пустинята, или все още са тук.

— Къде?

Хилтс огледа долината. Накрая кимна на себе си.

— Какво? — попита Фин.

— Педраци е излетял от старото италианско летище в Ал Куфра. Според дневниците той и Дево са се отправили да довършат наблюдението на някаква скална формация покрай границата с Френска екваториална Африка. Прогнозите са предвещавали ясно и слънчево време. Идеално за летене, но два часа по-късно, което е почти вярно, изневиделица се извила страшна пясъчна буря.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж — посочи той към земята. — Какво виждаш?

— Нищо.

— Вгледай се по-отблизо.

Тя се взря и след миг ги видя. Отново следи, различни от другите. Две дълги линии на разстояние метър и осемдесет — два с много по-тясна линия между тях. Следите свършваха в далечината в дъното на оградената долина. Фин отново засенчи с ръка очи срещу изгарящото слънце. Задуха горещ вятър и вдигна прах и боклуци във въздуха. Усещаше ги в ноздрите и в косата си.

— „Уейко“ е самолет с колесник на опашката, както и вилгата, с която дойдохме. Остава същите следи.

— Не схващам. Как може следите да са ето там, а самолетът да се е разбил тук?

— Защото тези следи са от предишни идвания — обясни Хилтс. — Педраци е бил тук и преди.

— Значи изобщо не са летели с цел наблюдение.

— Не, което означава, че са открили нещо и са искали да го запазят в тайна.

— Но тук няма нищо.

— Трябва да има. Педраци, изчезналите войници, катастрофиралия самолет — твърде много съвпадения за някакво си безименно пресъхнало речно корито насред пустошта. А сега Адамсън и приятелите му.

— Е, какво търсим? — зачуди се Фин.

— На първо хрумване, бих казал пещера — отвърна Хилтс и погледна към скалните стени, — но в това няма много смисъл — замълча, — освен ако...

— Освен ако какво?

— Това тук е пясъчник. Пещерите обикновено се образуват под въздействието на водата във варовици. Тук отдавна не е имало вода.

— Е, какво мислиш?

— Мисля за Кумран^[3].

— Свитъците от Мъртво море? — смръщи вежди Фин. — Написани са от есеите...

— Есеите^[4] или копитите, в момента няма значение... но пещерите в Кумран са използвани с основната цел да се крият ръкописите от хора, които искали да ги унищожат и те са били изкуствени... дупки, издълбани в камъка. Когато хората, които скрили ръкописите, напуснали Кумран, те покрили входовете с камъни.

— Казваш, че тук са сторили същото?

— Педраци е намерил нещо, а войниците трябва да са все някъде. Предположението не е за пренебрегване.

— Какво търсим? — попита отново Фин.

— Козирка, сянка, която не изглежда естествено, нещо с твърде правилна, геометрична форма.

— Хубаво, но твърде мъгляво — пошегува се Фин и се усмихна.

— Толкова мога.

Започнаха търсенето.

Фин първа го забеляза: съчетание от трите белега. На половината разстояние до най-далечния скат на каньона стърчеше козирка от потъмен пясъчник, а точно под нея нещо, което приличаше на пречупена вертикална сянка с прекалено правилни форми, за да е дело на природата. Изкатериха се по ската и стигнаха до почти невидима тераса, едва шейсет сантиметра широка, с тесен вход на пещера, зазидан и покрит с пясък преди много време. Преди стотици години тук е протичала някаква сеизмична активност и стената от кирпич беше напукана и в единия край, където се виждаше отвор, се бе срутила. По-късно пясъчна буря или малко срутване от козирката отново беше замаскирало и почти запретило входа.

Запотени, Фин и Хилтс застанаха пред дупката в скалата и надзърнаха.

— Не се вижда нищо — каза Хилтс.

— Да влезем. — Фин нямаше търпение да продължат навътре.

Хилтс сложи ръка на рамото ѝ.

— Почакай. Пещерите в пустинята нерядко си имат обитатели.

— Какви?

Хилтс се хвана с една ръка за козирката, а с другата за рамото на Фин за опора и ритна с крак древната зидария, която блокираше входа. При повторния ритник голямо парче от стената се срути навътре и вдигна облак прах. Чу се светкавичен шум от хиляди крачета, като шумолене на сухи листа, после стотици белезникави ракообразни сенки изпълзяха от пещерата и зацракаха и задраскаха по ботушите на Фин. Тя отскочи назад с вик и едва не падна от корниза, докато почти двусантиметровите създания притичаха покрай нея и изчезнаха.

— *L. quinquestriatus* — поясни Хилтс. — Смъртоносен скорпион. Един от най-отровните. През деня обичат да се спотайват на прохладни, тъмни места. Нощем излизат да ловуват.

Фин кимна мълчаливо и стисна зъби. Ужасяваше я дори само споменът от шума, който предизвикаха. Тя застана на почетно разстояние от отвора.

— А сега какво?

— Влизаме — обяви той. — Срутването на стената ги е разгонило.

— Ами ако има останали вътре?

— Стъпчи ги.

Ухилен, Хилтс наведе глава и влезе в пещерата. Фин преглътна с мъка и го последва.

Срутената зидария освободи пътя на светлината. Първоначално тук е имало малка вдлъбнатина под козирка, предлагаща отмора от палещите лъчи на слънцето. Неясно кога в миналото с помощта на древни сечива е била разширена във формата на пещ. Някога тайно хранилище на древна библиотека като пещерите в Кумран по бреговете на Мъртво море, в по-ново време нишата е била превърната в крипта. Пет мумифицирани трупа, все още с парцаливите останки от униформите на ШОПД, се бяха свили в ъгъла. Двама се бяха сгърчили в безпомощни ембрионални пози. Един изглеждаше като замръзнал в поза за пълзене, отпуснат върху подобен на олтар камък. Друг беше седнал с подпрян на стената гръб, а петият лежеше ничком, полузатрупан от падналите тухли, слабата му жилеста ръка стискаше нещо, което се оказа зеления салмеден цилиндър. Капакът на цилиндъра липсваше, а вътре нямаше нищо. Дъното на пещерата представляваше купчина от пясък, останала след срутуване в далечното минало.

— Липсващите войници — промълви Хилтс. Той се наведе и започна да претърсва униформата на изсъхналия труп с медния съд. — Внимавай с амуниците. Някои може още да се задействат. — Из цялата пещера бяха разпръснати оръжия, стари пушки „Енфийлд“, огромни картечници „Люис“, „Томпсън“ и пет-шест гранати „Милс“.

— Чудя се как са умрели — рече Фин. — Изглежда, смъртта ги е сполетяла изневиделица.

Хилтс помести крака на изсъхналия труп, който претърсваше, и отдолу се показаха сухите черупки на няколко създания като онези, прелазили по ботушите на Фин.

— Разбунили са гнездо на скорпиони, може би стотици. Само едно жилване е достатъчно, за да те убие. Тях сигурно са ги ужилили много повече пъти. Не особено приятен начин да си отидеш. — Той вдигна рамене. — Не са имали време да реагират.

Хилтс измъкна стар портфейл от вътрешния джоб на войнишката рубашка и го отвори. Пергаментовите остатъци от вътрешните органи на мъжа се стелеха като прах в кухнята под ребрата му.

— Нещо интересно? — попита Фин.

— Сметка от бара на хотел „Шепърд“, членска карта за клуб „Виктори“. Пропуск за библиотека „Хадън“, Кеймбридж. — Той продължи да рови из портфейла. — Ето я личната му карта. Професор Джордж Покък, отдел Стратегически операции, Грей Пиларс, Кайро. Там е бил щабът, ако не се лъжа.

— „Хадън“ е библиотеката на Археологическия факултет на Кеймбридж. Там баща ми се запознал с майка ми.

— Работещите за отдел Стратегически операции са били шпиони — обясни той. — Този мъж изобщо не е бил пустинен плъх.

— Археолог и шпионин, изпратен да намери Педраци?

— Така изглежда.

Хилтс пусна портфейла в работната си куртка, направи няколко снимки, после се изправи и отиде в дъното на пещерата. Фин бе обзета от чувство на непреодолима клаустрофобия, отиде до входа и погледна към долината. Нищо не беше помръднало и нищо не се беше променило във военната панорама, разгърната долу, освен вихрушките пясък, носени на талази от усиливащия се вятър, който бе започнал да стене през каньона. Небето горе бе загубило ослепителното си металическо синьо и бе придобило грозен жълтеникав оттенък като на стара синина. Времето се променяше. Тя се обърна да каже на Хилтс и видя, че той е разровил нещо. Потисна лекото безпокойство и се върна в дъното на пещерата, без да откъсва очи от пода за признаци на движение. Видя, че Хилтс е разчистил около голям каменен саркофаг и сега се виждаха капакът и едната му стена. Беше с правоъгълна форма, с височина около метър и двайсет, широчина малко под метър и дължина около метър и осемдесет, обърнат с предната част към входа. В камъка беше изсечено нещо, наподобяващо главата на Медуза с коса от гърчещи се преплетени змии. Около главата, подобно на надпис на монета, имаше едва забележими букви, почти заличени от времето.

— Не мога да го прочета — викна Хилтс.

Фин отвъртя капачката на манерката си, изля малко вода в шепата си и намокри надписа. Буквите потъмняха и ясно се откриха.

Хилт ги прочете на глас:

— „Nie Latito Lux Excito — Vox Luciferus.“ — Той поклати глава. — Жалко, че в училище не съм учил латински.

— Аз учих — обяви Фин. — Родителите ми държаха. Смятаха, че няма нищо по-добро от класическото образование. Върши работа

при разчитането на надписи върху стари сгради от историческа важност.

— И какво пише?

— „Тук тайно е положен Носителят на светлината: Слово на Луцифер.“

— Шегуваш се — не повярва Хилтс.

— Non ioco est — отговори тя. — Няма шега.

— Луцифер като всеизвестния Луцифер ли?

— Луцифер е било доста разпространено име в древен Рим. Преди няколко хиляди години не е имало такова негативно значение.

— Значи тук е погребан римлянин на име Луцифер?

— Според думите му.

— Да видим.

Хилтс използва и двете си ръце, за да разчисти пясъка от капака на саркофага.

— Ще го отворим ли?

— След като толкова много хора са си дали труда да открият това нещо, каквото и да е то, поне може да му хвърлим един поглед.

— Ами Адамсън и приятелчетата му? — попита загрижено Фин.

Хилтс си провери часовника.

— Имаме още половин час поне. Вероятно ще сме се махнали много преди това.

След около пет минути беше почистил пясъка от капака на каменната кутия, после извади един двајсет и пет сантиметров щик от изоставена пушка „Енфийлд“ и го наби в процепа между тежкия капак и саркофага. Бавно го завъртя и капакът се отмести леко от едната страна. Лъхна ги застоял, пращен въздух. Дватама заедно приплъзнаха капака на саркофага и го оставиха да падне на пода. Надникнаха вътре едновременно.

В тежкия каменен ковчег беше натъпкано свитото тяло на мъж, облечен с бледозелени панталони, дълга закопчана куртка в същия цвят и тежки ботуши. Лицето му бе с кафеникав пергаментов оттенък, но с изключение на липсващото ухо, общо взето бе непокътнато. Върху орловия му нос стояха накривени очила с телени рамки. Ухото липсваше, защото в дясното слепоочие имаше дупка, в която можеше да се пъхне юмрук. Липсваше и част от челюстта, откривайки ред жълти зъби. Езикът се бе свил до черна буца. Между краката на

естествено мумифицирания труп стоеше медна урна като тази, която стискаше мъртвецът край входа на пещерата. Фин бръкна и извади малкия съд. Този също беше празен. Хилтс започва да пребърква джобовете на куртката с медни копчета, с която беше облечен мъртвецът.

— Прилича на униформа — рече Фин.

— Униформа е — потвърди Хилтс. — Италиански пустинни войски. Няма отличителни знаци, нито чин.

— Носи пръстен — забеляза Фин. Повдигна със страх дясната ръка. Златната халка все още блестеше върху изсъхналия показалец. Тя падна в дланта ѝ. — Има гравирани герб.

— На бас, че това е Педраци. Чакай!

— Откри ли нещо?

— Бил е пушач — изсумтя Хилтс. — Ракът на белите дробове е щял да го умори, ако не са го били простреляли в главата. — Той ѝ подхвърли малка табакера. Още се виждаше емайлираната рисунка на полегнала жена и името Фатима.

Нещо едва доловимо, по-скоро усещане за вибрация, отколкото звук, се чу в далечната и постепенно надви воя на вятъра.

— Какво е това? — попита притеснено Фин.

Хилтс прекъсна претърсването и се заслуша напрегнато.

— Мамка му! — За първи път Фин го чу да ругае.

— Какво?

— Хеликоптер.

— Адамсън?

— Във всички случаи е военен. — Той изтича до входа и надникна.

Фин стори същото. Не виждаше нищо, освен облаците пясък и старите камиони в долината. Звукът се засили, сега вече плътно боботене.

Хилтс кимна с мрачно изражение.

— Руски. „Мил-24“. Това е онзи плужек с баретата.

— Полковник Насиф.

— Сигурно.

— Какво прави той тук?

— Съмнявам се, че ще се открие възможност да попитаме.

— Какво правим тогава?

— Бягаме.

[1] Уилям Хърст (1863–1951) — медиен магнат, наричан „Краля на жълтата преса“. — Б.ред. ↑

[2] Език от семитската група, която включва и иврит. На староарамейски са написани редица библейски книги. Смята се, че това е родният език на Христос. — Б.ред. ↑

[3] През 1947 г. край Мъртво море, в развалините на град Кумран, на изток от Ерусалим, овчарче случайно открива в една пещера най-старите известни библейски ръкописи. — Б.ред. ↑

[4] Есеи — юдейска аскетска секта в Палестина. — Б.ред. ↑

16.

Успяха да се доберат до останките на италианския „Сахариане“, преди да се появи руският боен хеликоптер с вид на насекомо. „Мил-24“ се плъзна изневиделица над скалите, опасващи каньона, като механично чудовище от филм на ужасите, надвиснала стоманена богомолка, извиваща се под главния ротор в търсене на плячка, невъзмутима в белезникавия си камуфлаж. Премести се над долината мъчително бавно, наклони се леко с носа надолу, като се поклащаше наляво-надясно.

— Не са ни видели — викна Хилтс.

— Но сигурно знаят, че сме тук. Няма как да не са видели самолета — отбеляза Фин.

Бяха клекнали зад огромния калник на стария камион.

— Знаят, че сме в долината, но нищо повече — изкрещя в ухото ѝ пилотът, надвиквайки боботеция рев на хеликоптера. — Все още имаме шанс.

Докато машината кръжеше бавно над долината, те се преместиха зад камиона — корпусът му служеше за щит. Когато стигнаха задната част, Фин погледна зад рамото си. Входът на каньона беше на поне трийсет метра; твърде голямо разстояние.

— Трябва да им отвлечем вниманието — извика тя.

Хилтс кимна. Той бръкна в дълбокия джоб на работната си куртка и извади една от намерените гранати „Милс“ от пещерата.

— Мислиш ли, че ще се задейства?

— Има само един начин да разберем! — Дръпна предпазителя и зачака, стиснал лоста на пружината здраво в юмрук. Изчака хеликоптерът да кацне с гръб към тях и чак тогава запрати гранатата с размер на бейзболна топка. Набраздената стоманена бомба полетя нагоре и напред, пружината се отдели с въртеливо движение и проблесна на слънцето.

— Брой до четири и тичай към каньона — нареди Хилтс. — Аз съм зад теб! — Извади втора граната и я хвърли, целейки се в другата

част на долината.

Клекнала, Фин преброи бързо до четири, после се изправи и хукна, без да откъсва очи от тъмната сянка, която бележеше входа на каньона. Стигна до него точно когато първата граната избухна. Опита се да погледне назад, но почувства дланта на Хилтс на гърба си да я бута към входа. Тя се спъна, но той я хвана за ръката и я изправи. Втората граната изтрещя оглушително и тогава тъмнината я погълна.

— Давай, давай, давай! — викаше Хилтс и тя продължи. Зад нея се чу остър кашлящ звук, двигателят на хеликоптера прекъсна, после пак се изкашля, сетне отново прекъсна. — Мисля, че съм уцелил ротора!

Фин кимна механично и продължи да тича, вече в тесния процеп в началото на каньона, и излезе на открито в пустинята. Малкият аероплан ги чакаше на около трийсетина метра. От хеликоптера нямаше следа.

Тя се спря ужасена. Тъмна пелена закриваше слънцето и се издигаше като непреодолима вълна, висока триста метра.

— Виж!

— Пясъчна буря! — изкрещя Хилтс. — Бягай към самолета!

Фин се затича още по-силно, дробовете ѝ се пръскаха, сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Стигна сянката на крилото, мушна се под него и дръпна силно вратата на малкия аероплан. Вятърът, шибай гърба ѝ, бе нажежен и наситен с пясъчинки, които я изгаряха, забиваха се в кожата ѝ и деряха ръцете ѝ. Звукът от съприкосновението им с крилата и корпуса бе като от трескаво барабанене на милион костеливи пръстчета. Те сякаш предричаха мъчителния задушаващ край в нагорещената пещ на огромното тъмно нещо, надвиснало зад нея като великанско създание, изчадие или демон на пустинята.

Тя се метна в самолета и затръшна вратата в момента, в който Хилтс се настани до нея. Той тутакси се зае с подготовката за излитане, включи бутона за задкрилките, после натисна смукача между седалките и стартера едновременно. Двигателят се включи с рев. Той освободи спирачката и бутна дросела силно напред с лявата ръка, докато с дясната държеше лоста за управление. Гигантското витло се завъртя и сякаш ги засмука напред към скалната стена.

— Няма ли да завиеш?! — извика Фин, без да откъсва очи от скалата на по-малко от двеста метра пред тях.

— Няма време! Движи се като сомнамбул! — обясни той и бутна дросела още по-напред. Самолетът се засили по пясъчната повърхност, а помитащата буря се приближаваше отдясно на Фин, закривайки цялото ѝ зрително поле.

— Дали ще успеем?

— Мисли възвисяващо!

Хеликоптерът се появи над върха на скалата и се спусна точно пред тях. Фин видя пламъчето от двуцевното оръдие, което се стрелна под носа и изведнъж земята пред малкия им самолет бе надробена на парчета.

Хилтс наклони рязко лоста за управление, залепи за пода десния педал за завиване и бутна дросела докрай. Самолетът зави надясно и се отлепи от земята, а хеликоптерът се плъзна наляво и се устреми директно към приближаващия се фронт на бурята. Зад тях се чу рязко издрънчаване и на Фин ѝ се стори, че гигантска ръка сграбчи самолета и го разтърси. После бурята удари и те изчезнаха в лакомата ѝ паст.

Летяха наскрел вихрушката на сляпо, издигаха се отчаяно, докато не се извисиха над ужасния, тъмен вихър и не видяха отново слънцето. Под тях бурята беше като повърхността на някакво черно кошмарно море, нахъсвана от стрелите на светкавиците.

— Ама че буря! — промърмори Фин, загледана надолу.

— Смахната работа — съгласи се Хилтс и кимна, докато проверяваше уредите. — Търкането на пясъчинките предизвиква светкавиците. Както и всякакви други магнитни смущения.

— Там долу ти летеше право срещу хеликоптера. Не зави.

— Тази машина се носи като вятър, но бавно завива, а и бездруго може да се каже, че „Мил-24“ е най-слабо маневреният хеликоптер, създаван от руснаците. Завива на голям полукръг. Знаех, че имаме мощност да се издигнем.

— Знаеше?!

— Надявах се — ухили се Хилтс.

— Мисли възвисяващо?! Само това ли можа да измислиш?

— По-добре е от: „Кажи си молитвата!“ — изкиска се Хилтс, — което беше единствената алтернатива.

— Ами хеликоптерът? Дали ще ни преследват?

— Не. Няма време да се издигнат. Онзи тип Насиф ще трябва да го кара по земята. И дори тогава може да се наложи да повика помощ

по радиостанцията.

— А сега какво ще правим? Не можем да се върнем в базата.

— Има едно старо летище в Аян ал Газал, на което може да заредим и да прелетим над границата с Египет.

— А после?

— Трябва да помислим. Кайро. Посолството. Нови паспорти. Може да се обадим на приятелчето ти Мики Сърцето.

— Или да се опитаме да разберем с какво се е занимавал Педраци.

— Трябваше да вземеш една от онези медни урни.

— Бях се шашнала — оправда се Фин. Бръкна в джоба на якето и извади старата табакера с фигура на излегнала се жена на капака. — Взех само това.

— Поне един от нас да пушеше — съжали Хилтс. — По дяволите! — Движеха се на изток към границата, далеч от пясъчната буря, заплахата от Насиф и хеликоптера му.

Фин разклати табакерата, но не се чу никакъв звук. За празна кутия тежеше доста. Любопитството ѝ се събуди и тя я отвори. Изненада! Вътре имаше сгънато прашно парче ленен плат. Хилтс хвърли кос поглед.

— Намери ли нещо?

— Още не знам. Прилича на носна кърпичка.

— Снижавам се под обхвата на радара — обясни Хилтс и плавно плъзна контролния лост напред. Самолетът тутакси реагира и пикира към пустинята. — Не искаме нашият приятел да изпрати след нас конницата.

Фин разгъна плата. В единия ъгъл имаше монограм, две преплетени букви под герб.

— Л. П., Лучио Педраци. Гербът е същият като от пръстена на ръката му.

— Дупката на главата му не беше от ухапване от скорпион — отбеляза Хилтс. — По-вероятно от пистолет от близко разстояние.

— Убит?

— На пръв поглед, да.

— Но според теб единственият човек с него е бил...

— Пиер Дево, монахът — довърши изречението Хилтс.

— Монах с пистолет?

— Би допаднало на Агата Кристи.

Фин разгъна кърпичката. В средата блестеше златен медальон. Право във Фин беше взряна намръщена Медуза, заплашително озъбена, с коса от гърчещи се змии.

— Монета? — попита Хилтс, загледан в предмета в ръката ѝ.

— Медальон.

— Какво гласи надписът около главата?

— Надписът е същият като на саркофага — каза тя. — „Nie Latito Lux Excito — Vox Luciferus.“ „Тук тайно е положен Носителят на светлината: Слово на Луцифер.“

Тя обърна златния диск. От другата страна бе гравирен профилът на красиво лице и имаше друг надпис.

— Какво пише?

— Legio III Africanus — Domus in Venosa est. Трети африкански легион, чийто дом е във Веноза — преведе тя.

Веждите на Хилтс се извиха.

— Къде е Веноза?

17.

Веноза е градче с около дванайсет хиляди жители, разпръснати по вулканични хълмове в област Базиликата, малък, затънтен регион, разположен в свода на Италианския ботуш, който граничи с Тарантинския залив на юг и мраморния гръбнак на Апенините на север. Архитектурата е семпла, варосан хоросан, съпернически с бежов камък, и прашни покриви с червени керемиди. Малко туристи идват тук; липсва атмосферата на Тоскана, няма го величието на Рим, но някога преди много време и под друго име градчето е било един от сборните пунктове по Апийския път за великите римски легиони, готвещи се да покорят света. Днес в градчето има известен брой относително незначителни църкви, няколко катакомби, крепост и един добър ресторант, „Ил Грифо“, разположен в центъра точно до малкия четвъртит площад.

Фин паркира синия си фиат „Панда“ на пренаселения градски площад и изключи двигателя. Единствената разлика между площада и обществения павиран паркинг бе неголямата статуя на стар римлянин в тога със свитък в ръката и венец от маслинови клонки върху голото теме на оплешивяващата глава. Вероятно това беше прочутият син на града, Квинт Хораций Флак, по-известен в световната литература като поета Хораций. Фин беше зад волана, понеже говореше свободно езика, беше прекарала една година във Флоренция в подготовка на магистърската си теза върху рисунките на Микеланджело. По този начин също по-лесно можеха да се справят с шовинистичната *polizia* по магистралите, които с готовност проявяваха снизходителност към красива червенокоса туристка; особено такава, която може да каже *per favore* и *grazie* с такъв очарователен акцент.

Фин отвори вратата на миниатюрното превозно средство.

— Стой тук — нареди тя.

— Защо? — попита Хилтс, докато си откопчаваше предпазния колан.

— В тази страна е по-лесно, когато сама жена задава въпроси, отколкото ако е с някого — обясни Фин. — Италианските мъже са от един дол дренки, мислят, че са родени да доставят удоволствие на жените и че ние всички сме девойки в беда и отчаяно се нуждаем от вниманието им. Ти ще си конкуренция, поне според тях.

— Ами ако мъжът е стар?

— Още по-добре — поясни с усмивка тя. — Ще има какво да доказва.

— Ами ако е гей?

— Няма да се откаже да ме оципе, ей така, да поддържа националната чест.

— Лошо говори за каузата на феминизма.

Фин се засмя.

— Феминизмът съществува, но я има и Италия.

Фин излезе от колата и прекоси малкия площад.

Влезе в местното Municipio, кметството, квадратна неподдържана сграда от камък с вход като липсващ зъб, без всякакви отличителни архитектурни достойнства. Хилтс се настани удобно и отвори пътеводителя, който бяха купили на една бензиностанция в Рапола.

Според книжката преди две хиляди години градът се е казвал Ветузия на името на римската богиня на красотата. В днешно време най-голямата забележителност на града беше гробницата на съпругата на Роберт Гискар, човека, който завладя Сицилия; причината за създаването на мафията. Оттук беше произлязъл и изразът „дървен философ“. Доколкото Хилтс можеше да прецени, не намираше нищо, което да свърже с Лучио Педраци и пещерата с нов вид мумии в Либийската пустиня. От друга страна, това беше единствената следа, с която разполагаха.

След пет минути Фин се върна и се качи в колата.

— Е? — поинтересува се Хилтс.

— Може да не повярваш, но той се казва Алберто Пачино и настояваше да ми покаже лошите си имитации на „Белязаният“ с италиански акцент.

— Свърши ли нещо друго, освен да поздравиш малкия му приятел?

— Не съм поздравявала малкия му приятел, но открих кой е запознат с историята на гражданите на града. Казва се синьор Абрамо Вергадора. Той е пенсиониран професор и живее в къща, наречена вила „Ембрео Еранте“, на няколко километра в северна посока.

— Ембрео Еранте?

— Странстващият евреин — преведе Фин.

18.

Вилата на синьор Вергадора се намираше в приятна закътана долина между два от наглед безбройните каменисти хълмове, осеяни из целия район като обрасли купчини пръст, натрупани от някое великанско куче, докато е търсило стар заровен кокал. За разлика от повечето долини, през които бяха минали, тази изглеждаше плодородна. Вилата се намираше сред маслинова горичка до поток, лъкатушещ живописно между дърветата. Сградата беше скромна и доста стара, пожълтялата хоросанова мазилка се ронеше над древните камъни, вдадените навътре прозорци имаха решетки от ковано желязо, а прашният покрив бе покрит с глинени керемиди. Централната куличка отпред бдеше като караул над ниската широка постройка.

Фин паркира пред входа и двамата с Хилтс излязоха под ярките, топли лъчи на слънцето. Чувахе се тихото ромолене на поток и шумоленето на бриза през клоните на тополите, извисили се като стражи, много по-високи от възлестите маслинови дръвчета, които сигурно бяха на възрастта на къщата, а може би на стотици години.

Застанаха пред тежката дървена врата и Фин дръпна веригата на звънеца. Дълбоко във вътрешността на вилата се чу слабо дрънчене, а после тътрене на крака. Миг по-късно вратата се отвори и се показва едно лице: италианският вариант на герой на Толкин с ярмулка върху буйна сребриста коса, увиснали торбички под будните очи и розови бузи, подчинили се на гравитацията и времето, между които се разполагаше почти женската уста, която, съдейки по вида ѝ, едва ли се мръщеше често. Мъжът носеше яркочервени очила за четене, вдигнати на челото и кафяв кадифен костюм, твърде топъл за лятото, допълнен от елек, бяла риза и вратовръзка. Елекът беше украсен с джобче за часовник и ланец, провиснал върху умерено шкембенце. Носеше лилави кадифени домашни пантофи.

— А — рече радостно, — вие сте американската двойка!

— Откъде знаете? — прояви любопитство Хилтс.

— Алберто от кметството ми се обади — обясни старецът с усмивка. — За този младеж всеки американец е холивудски продуцент, тръгнал да търси нови звезди. — Той се дръпна и ги покани с жест. — Моля, заповядайте. Аз съм Абрамо Вергадора.

Вергадора ги преведе през няколко оскъдно мебелирани стаи с високи тавани и накрая ги въведе в своята, както изглеждаше, светая светих — библиотеката. Стените бяха закрити от препълнени с книги рафтове, а каменният под беше покрит с няколко застъпващи се персийски килимчета. Стаята беше обзаведена с дузина столове и канапета и с още масички и столове, отрупани с купчини книги, каквито имаше и по пода. Помещението миришеше на хартия, кожа, пури и пепел от огромната камина в ъгъла. Фин се закова на място. Гравирани на полицата на камината бе същият герб, който бе видяла на пръстена на Педраци и в ъгъла на старинната носна кърпичка, с която бе увит златният медальон.

— Това е гербът на семейство Педраци! — възкликна тя.

Вергадора я погледна с любопитство.

— Не, не е! — възрази той. — Ала е извънредно интересно, че изобщо знаете за него.

— Това е гербът, използван от Лучио Педраци — настоя тя.

— Вярно, но семейство Педраци нямат никакви права над него — тихо отвърна Вергадора. — Ала преди да се впуснем в по-нататъшни дискусии, бих искал да ви предложа кафе или чай. Лимонада? Безалкохолно? Опасявам се, че имам само „доктор Пепър“^[1]. — Усмивката на стареца стана още по-широка. — Или може би нещо по-силно. Мартини? Бренди? Това са единствените американски питиета, които знам как да приготвям, а за жалост, нямам домашна помощница, ако не броим старицата, която идва да пере във вторниците.

— Кафе би било чудесно — каза Фин.

— Да — кимна Хилтс.

— Прекрасно — грейна Вергадора, после се обърна и се забърза, а шушненето на пантофите му затихна.

— Тоя е куку — заяви Хилтс. — Приятно куку, но това не променя нещата.

— Предпочитам думата „ексцентрик“ — усмихна се Фин. Започна да разглежда редиците с книги.

— Има всичко, от „Ад“ на Данте до „Сблъсък“ от Стивън Кинг.

— Няма голяма разлика между двете, като се замислиш — измърмори Хилтс и се отпусна на едно от удобните кожени кресла. Наблюдаваше как Фин продължава своята инспекция на заглавията. — Какво мислиш за тази работа с Педраци?

— Нямам търпение да чуя обяснението му.

— Той е евреин — размишляваше Хилтс. — Това е малко странно.

— Вилата се нарича „Странстващият евреин“. Според историята, в Италия са живели евреи от хиляди години.

— Слабо известен факт.

— Фиорело ла Гуардия е бил италиански евреин. Модилияни, скулпторът, е бил евреин. Мисля, че човекът изобретил пишещата машина „Оливети“ също е бил евреин.

— Така е. Казваше се Камило Оливети. — Вергадора се върна в стаята с поднос. В добавка към кафето имаше напъпила роза в тясна порцеланова вазичка. Той остави подноса на масата. — Познавах сина му Адриано доста добре — продължи възрастният мъж. — Бяхме заедно в Лозана по време на войната. Правехме се на изгнаници. Ако не беше червив от пари, щеше да е комунист. Със сигурност.

Той замълча и се усмихна тъжно и замислено.

— Знаете ли, че те са единствената фирма, която произвежда ръчни пишещи машини? Намирам го за някаква утеха в свят, в който хората имат неща като блекберита вместо тефтерчета с адреси, и компютри, кръстени на плодове — усмихна се на Фин той. — Сметана? Захар?

— Не, благодаря.

— И двете — поръча Хилтс.

Вергадора наля кафето и им подаде чашите. Фин се настани срещу него.

— Разкажете ми за Педраци и герба — помоли тя.

— Кажете ми защо искате да знаете? — отвърна Вергадора.

Хилтс отговори:

— Преди няколко дни намерихме изсъхналия му труп в една пещера в Либийската пустиня. Някой го е прострелял в главата.

— Прекрасно — заяви възрастният мъж с грейнала усмивка. — Желан от все сърце край. Той беше много зъл човек. — Отпи от кафето

и погледна розата, после премести леко стеблото във вазата. — Не открихте ли останките на онзи busone^[2] Дево?

— Не, тялото на Педраци беше скрито в стар саркофаг — обясни Фин. — Единствените други останки бяха на няколко английски войници, умрели години след това.

— Жалко! Като равин от мен се очаква да съм над тези неща, но понякога не мога да се въздържа от мисълта, че някои хора е трябвало да бъдат удушени още в люлката, а Пиер Дево е начело в списъка ми.

— Все още не сте ни обяснили за герба — настоя Фин.

— Какво сте правили насред Либийската пустиня?

— Винаги ли отговаряте на въпроса с въпрос? — попита Хилтс.

— Професионално изкривяване, лош навик, но полезен. — Вергадора ги дари с още една деликатна усмивка. — Дава ми време да помисля. Умът ми вече не е толкова остър, колкото вашите, млади хора.

— Да, разбирам.

— Гербът? — не се отказваше Фин.

— Три ръце, държащи полумесеци, три палмови дръвчета и изправен на задни лапи лъв. Нищо староеврейско според ограничения мозък на Педраци, освен че владенията на херцозите Лоро, които се намират приблизително там, където сега е маслиновата горичка пред дома ми, са принадлежали на рода ми. Дука ди Леви Вергадора Ибн Лоро е първият носител на титлата, дадена му от ломбардските крале през дванайсети век. Ако Педраци си беше направил труда да проучи герба, щеше да разбере, че полумесеците, палмите и отворените длани в хералдиката са показателни за еврейската вяра. Аз бях последният херцог на Лоро, не че италианските титли още значеха нещо в тези години, но през 1938 Мусолини реши да последва примера на Хитлер и евреите се превърнаха в персона нон грата. По това време вече живеех извън Италия, но по време на отсъствието ми ме бяха лишили от титлата, тази къща и каквото беше останало от земята. Дали ги като подарък на Педраци от Дучето. Педраци приел титлата много на сериозно. Наредил гербът да бъде поставен навсякъде.

— Отишли сте в Швейцария, Лозана — услужливо подсказа Фин.

— А след войната в Америка, после Канада и Израел за известно време. Ала колкото съм евреин, толкова съм и италианец и ме замъчи носталгията. Чух, че вилата е обявена за продан и купих това, което

някога ми принадлежеше. Педраци я беше кръстил на себе си, но го изтрих.

— Странстващият евреин се върна у дома — изрече с усмивка Хилтс.

— Нещо такова — кимна Вергадора. Той допи кафето си и остави чашата на подноса. Облегна се на стола, бръкна в джоба, извади стара лула и я запали с помощта на кухненския кибрит, който измъкна от другия джоб. Дръпна силно и се чу шумно гъргорене. Приликата с Толкин бе поразителна. — Е — лулата вече пушеше и изпускаше облаци от ароматен дим към пожълтелите от никотина таван, — явно бяхте изненадани да видите фамилния ми герб над камината, следователно това не е причината за посещението ви. Понеже сте американци и скоро сте били в Либийската пустиня, мога само да предполагам, че сте част от така наречената археологическа експедиция на онзи клоун Ролф Адамсън, за която протръбиха по телевизията. Прав ли съм?

— Така наречената? — повтори Фин.

— Ролф Адамсън е толкова археолог, колкото съседа, който си копае помийна яма в задния двор.

— Виждам, че не се стеснявате да изказвате мнението си — засмя се Хилтс.

— Археологията е сериозна работа, млади човече. — Вергадора размахва дръжката на лулата, за да подчертае казаното. — Както някой е казал, отпечатъците на миналото често пъти чертаят пътната карта на бъдещето.

— Ако не знаеш къде си бил, как ще знаеш накъде отиваш? — отвърна Хилтс.

Ред беше на стареца да се засмее.

— Който забравя миналото, е обречен да го повтори.

— Ами това: „Археологията е търсене на фактите... не на истината. Ако търсите истината, философският курс на доктор Тайри е в дъното на коридора“ — цитира Хилтс.

— Взехте ме на подбив — изпусна дима Вергадора, засмян до уши.

— И двамата сте луди — заключи Фин. Тя мушна ръка в джоба си, извади старата табакера и я плъзна през масата към белокосия мъж.

Той погледна бегло картината на жената върху капака, после я отвори. Старата кърпичка на Педраци беше заменена с памучен тампон, купен от аптеката. Вергадора се загледа в лъскавия медальон, после внимателно го обърна и разгледа гърба.

— Това е причината да дойдем във Веноза — обясни Фин.

— Олеле! — промълви възрастният мъж.

— Олеле?

— Младият Луцифер Африкански и митичният му легион.

— Митичен?

— Съществуват твърде малко факти, потвърждаващи съществуването на Луцифер, камо ли на неговия легион. Когато Римската империя паднала, същата съдба последвала бюрокрацията ѝ, опасявам се. Срещат се бележки тук и там, но нищо повече от мъгляви загатвания. Знае се само, че бил легионер в Юдея по времето на Исус. Някои вярват, че той е римският войник, охранявал гробницата на Христос и станал свидетел на Възкресяването. Други го смятат за прототип на романа на Лойд С. Дъглас „Робата“. Предполага се, че той е повел Изгубения легион в пустинята, а Алмаси смятал, че той е първоизточникът на легендите за русите синеоки мъже, пазители на Зерзура.

— С други думи той е всичко, което другите поискат.

— Горедолу, да. — Той отново разгледа медальона. — Макар че това май ще го извади от царството на митовете... ако е истински.

— Можете ли да различите дали е истински? — поинтересува се Хилтс.

— Трудно — сви рамене възрастният мъж. — Златото е много трудно за датиране. Човек, който разтопява златни предмети от дадената епоха и използва римските методи за отливане от въпросния период, едва ли ще се затрудни да фалшифицира такъв предмет.

— Беше в джоба на Педраци, когато открихме тялото му.

— Проблемът с произхода отпада в такъв случай — изсумтя възрастният мъж. — Ако има човек, който може да бъде основателно обвинен във фалшифицирането на данни, то това е той. — Поклати глава. — За капак има и други легенди.

— Какви легенди?

— Легендите за луциферианите и Евангелието на Луцифер.

— Луциферианите? — обади се Фин.

— Звучи дяволско — допълни Хилтс.

— Моля те! — въздъхна Фин.

— Луциферианите били разколническа група в рамките на Католическата църква в края на четвърти век. Те били последователи на учението на човек на име Луцифер Калаританий, епископ в Сардиния. Някога Луцифер бил последовател на Арий, теолог, който твърдял, че Исус бил Синът, който бил създаден в плът от Бог, но самият той не бил Бог. Някои хора, в това число Педраци, смятали, че Луцифер Африкански е другото име на Луцифер Калаританий, епископа. Набъркани са доста неща за франкомасоните и други идиотщини за рицарите тамплиери, които Педраци, разбира се, прегърнал горещо, тъй като много от тях били включени в митологията на нацизма. Всички тези глупости с Беовулф и Вагнер и Свръхчовеците. Вашият приятел Педраци дори смяташе, че има връзка между еретика Арий и „арийците“ — расисткия термин, измислен от лунатици като онзи французин, граф дьо Гебелин, и английския му приятел Хюстън Стюарт Чембърлейн.

— За първи път чувам за тях — изненада се Хилтс.

— Хитлер обаче ги е знаел. Използвал „Есе върху неравенството между човешките раси“ на Гебелин като основа за „Моята съдба“ и „Окончателно решение“. Наред с други неща в него отлично се описва идеята за концентрационните лагери. Французите може и да са родили идеята за свобода, равенство, братство, но за жалост, именно французин, а не германец, е създал нацизма. Чембърлейн е един от неговите последователи. Негова е смешната теория, че Христос, видите ли, не бил евреин. Хитлер наричал добрия си приятел хер Чембърлейн, Пророка на Райха.

— Истински привърженик на теорията за превъзходството на бялата раса! — отбеляза Фин.

— Да — потвърди с кимване старецът.

— Какво знаете за човека, който е бил с него в момента на изчезването му? — попита Хилтс.

— Още един французин. Подготвен в „Екол Библик“ в Ерусалим. Личен частен секретар на кардинал Мальоне, папски нунций във Франция, продължил да работи за него до края на кариерата му като държавен секретар на Ватикана по времето на Пий XII и не по-малко

интересно, като ректор на Папския институт за християнска археология.

— Какво точно означава това? — попита Фин.

— Дево се е занимавал активно с делата на църквата в областта на археологията. Всеизвестно е, че по това време определени елементи във Ватикана са търсели археологическо оправдание на някои от идеите, които Хитлер и Мусолини са възхвалявали. Копието на съдбата, Кивота на завета, Ултимата Туле — Крайна земя, или Атлантида. Освен всичко, по това време един от най-големите им страхове бил създаване на еврейска държава в Палестина. Дево и много други францисканци се бояли, че на хегемонията им над Свещената земя ще се сложи край, ако това стане. — Вергадора се усмихна с лула в устата. — И за да стане още по-интересно, Малъне, шефът на Дево, самият Дево и Педраци са били високопоставени членове на Малтийския орден.

— Какъв е този орден? — попита Хилтс.

— Предполагам, че сте гледали „Кръстникът“ и продълженията?

— Разбира се.

— Нашият приятел Тони Монтана от кметството във Веноза може да ви цитира доста реплики от трите филма. Спомняте ли си, че в последния на Ал Пачино му дадоха орден?

— Смътно.

— Това беше кръстът на свети Себастиан. Той стана Рицар на Малта. Според мен е показателно.

— Тези рицари нещо като тамплиерите ли са? — попита Фин.

— Те са тамплиери. Когато орденът бил създаден, имало две разклонения — хоспиталиери, онези, които се грижели за болните, те носели черно, и военният орден, които се обличали в бяло по примера на цистерцианците.

Хилтс се развесели.

— Говорим за Дан Браун, „Шифърът на Леонардо“, нещо от този сорт?

— Боя се, че да — кимна Вергадора. — Само че тези мъже не са измислица. През последните години Братството на свети Себастиан се върна към полувоенните си корени. Те са фанатици, обучени като военни пехотинци, подчиняват се на железен ред. Дори си имат уебсайт. Тези хора не са за подценяване.

— Биха могли да бъдат приятели с Ролф Адамсън — подметна Хилтс.

— Несъмнено имат обща философия — потвърди възрастният мъж, — с което стигаме до последната история, свързана с вашия легионер, Луцифер Африкански. — Вергадора докосна медальона. — Някой от вас чувал ли е историята за Седемте спящи?

— За първи път чувам — учудено го погледна Хилтс.

Фин само поклати глава.

— Несъмнено от нея произлиза приказката за Рип ван Уинкъл^[3] от вашия фолклор. Григорий от Тур я обсъжда през шести век, но историята е добре известна много преди това. Има няколко версии, но в общи линии историята е следната: седмина младежи по времето на император Деций отказали да се подчинят на декрета му и да се отрекат от вярата си във Възкресението. Били зазидани в пещера, но не умрели. Прекарали в сън две столетия и се събудили, за да покажат, че Възкресението на плътта е възможно, после заспали отново до идването на Месията. Тези седем воители продължават да спят в пещера, пълна с несметни богатства, някъде отвъд Западното море.

— Отвъд Западното море? — повтори Хилтс.

— САЩ — поясни Фин.

— Точно така — кимна старецът.

— Пещера със съкровища в Съединените щати — това е от областта на Адамсън.

— И от областта на дядо му, преподобния Скайлър Гранд.

— Чували сте за него? — изненада се Хилтс.

— Момчето ми — любезно рече старецът, — с напредването на годините слухът ти отслабва, но накрая пак си чул всичко.

Фин се засмя на малката шега, но се замисли за Артър Симпсън в хотелската стая и предупреждението му за сенатор Джими „Божия меч“ Джъд и неговите „кръстоносци“.

Хилтс се изправи.

— Опасявам се, че кафето ми действа. Мога ли да използвам тоалетната?

— Разбира се. В края на коридора до кухнята има тоалетна. — Той стана. — Ще ви я покажа.

— Ще я намеря, не си правете труда — спря го Хилтс.

Фин погледна златния медальон на масичката пред нея. Връзките бяха станали плашещо очевидни, но крайната цел оставаше неясна. Какви бяха истинските намерения на Ролф Адамсън и докъде беше готов да стигне, за да ги осъществи?

— Какво би постигнал Дево с убийството на Педраци? — зададе въпрос Фин.

— Да му затвори устата — промълви Вергадора. — Явно е, че е гонел различен план.

— Питам се дали е успял да се измъкне жив от пустинята. Самолетът се беше разбил.

— Може би предварително е замислил убийството на Педраци онзи ден — предположи старецът. Той използва още една клечка кибрит, за да запали отново лулата, после погледна към нея иззад облака дим. — Може да е имал друго превозно средство на разположение.

Хилтс се върна.

— Нищо чудно — включи се в разговора, докато седеше. — С подходящо превозно средство и достатъчен запас вода едва ли е било проблем за човек, който познава пустинята.

— Дево е придружавал Алмаси в една от експедициите между двете войни и е бил с Багнолд на няколко от експедициите му.

— Багнолд?

— Човекът, организирай Широкообхватните пустинни дружини — онези мъже в пещерата със скорпионите.

— Добро предположение — кимна Вергадора. — Дево и Багнолд са били заедно в Кеймбридж. Там са се запознали.

„Кеймбридж — помисли си Фин. — Артър Симпсън, баща ми, Дево и този човек Багнолд. Кеймбридж беше нишката, която ги свързваше. Имаше ли други?“ Сети се за нещо, което нямаше връзка с университета.

— Лучио Педраци от Веноза ли беше?

— Това е доста интересен въпрос — въздъхна Вергадора. — И отговорът е не. Родителите на Педраци са били сираци от папските сиропиталища. Били *burocrates*, чиновници в община Понтекорво, на юг до Рим, докато Наполеон не ги изгонил оттам.

— Защо са дошли тук? Свързвало ли ги е нещо с вашето семейство?

— Не ми е известна такава връзка. Той се интересуваше от еврейските катакомби в града, само това знам.

— А Дево?

— Занимаваше се с надписите в Бенедиктинското абатство. Абатството и Църквата на Светата троица са построени върху останките от катакомбите. — Лицето му придоби горчиво изражение. — За жалост, достъпът се контролира от Ватикана. Казват, че трябва само молба до попечителя в Рим, но явно на него никога не му остава време да разгледа молбите. Така е, откакто се помня.

— Възможно ли е Луцифер Африкански да е погребан там?

— Ако е бил евреин, в което се съмнявам. Обикновено легатът или трибунът в римския легион били от сенатската класа, а не от средите на спазващите кашер.

— Заболя ме главата — оплака се Фин. — Прекалено много информация накуп. — Плюс нарастващото в нея недоверие към Вергадора и облаците дим от лулата на стареца.

— Значи няма смисъл да се опитваме да влезем в катакомбите. Това ли ни казвате? — попита Хилтс, без да обръща внимание на Фин.

— Никакъв — отвърна той. — Освен ако не искате да упражните уменията си върху древногръцките, латински и няколкото арамейски надписи. Единственият човек, който знаеше това-онова за тях, беше старият Мюлер, мой преподавател. Дори Дево не успя да задълбае, поне доколкото разбирам аз.

— Тогава май стигаме до задънена улица — заключи Фин. Искаше само да си тръгне и да помисли на спокойствие за случилото се през изминалите няколко дни.

— Вероятно — съгласи се старецът. — Разбира се, зависи какво се опитвате да постигнете.

— На първо място, искаме да разберем защо всички толкова се интересуват от Луцифер Африкански — обясни Хилтс. Той се изправи, отиде до масичката и щракна капачето на табакерата с медальона. — Интерес, заради който са извършили убийство преди шейсет и пет години и са готови да убиват и днес. — Той подаде табакерата на Фин, която я пусна в джоба на якето си.

Вергадора впери очи в тях над очилата и извади лулата от устата си. Мушна пожълтял от никотина палец в отвърстието и изсипа тапата от пепел и тютюн.

— Моят съвет е да зарежете търсенето си, за да не ви сполети съдбата на Педраци заради едното любопитство — натърти той. Освен любезния тон на оттеглил се професор, в гласа му се долавяше и нещо друго. Предупреждението звучеше повече като заплаха, зад която се криеше нещо жестоко и застрашително. — Старите тайни са като старите рани, загнойват.

— Откога работите за Мосад? — Хилтс зададе въпроса си с равен тон.

— Имате предвид Hamossad Le'mode'in U'le'tafkidim Meuyuchadim, Института за координация на Израелското разузнаване? — усмихна се старецът. — Повярвайте ми, млади момко, аз съм само един пенсиониран университетски професор.

— Несъмнено — вдигна иронично вежди Хилтс и се обърна към Фин. — Мисля, че е време да си ходим.

Фин се изправи.

— Благодаря ви за помощта, синьоре. — Тя подаде ръка.

Вергадора скочи на крака. Разтърси ръката ѝ, ръкостискането му бе силно и твърдо.

— Плавате в опасни води — предупреди ги той. — Жалко ще е да пострадате в битка, която не е ваша.

— Може би сте прав — отвърна Фин.

Изглеждаше съвсем искрен, но отново в гласа му се долавяше някаква неизказана заплаха.

Вергадора ги придружи до вратата и остана на прага, докато те се качваха на наетата кола. Изпрати ги с поглед, додето не минаха по дългата алея и тополите и маслиновите дръвчета не ги закриха от полезрението му, после се обърна и потъна във вътрешността на вилата.

[1] Безалкохолна напитка на „Швепс“. — Б.ред. ↑

[2] Busone (ит.) — шишко, дебелак. — Б.ред. ↑

[3] Герой от едноименния роман на Уошингтън Ървинг, който се събужда след дваисетгодишен сън и намира всичко променено. — Б.ред. ↑

19.

— Е, какво мислиш? — попита Хилтс в колата.

— Не знам — отговори Фин, докато включваше на по-ниска предавка на завоя от алеята на Вергадора, а после пак на по-висока скорост, когато излязоха на главния път. — Не се шегувах, тези приказки ми докараха главоболие.

— По-голямата част наистина бяха само приказки — измърмори Хилтс. Той забарабани нервно по таблото. — Старецът си го биваше! Признавам му го. Добър е!

— В какво?

— Да ни вкара в желания коловоз. Тези небивалици за Педраци. Той поназнайва нещичко за онова, което е замислил Адамсън. Остави миналото.

— Какво беше това за работата му в израелското разузнаване? Ти се изхвърли, нали? Само защото е евреин...

— Не защото е евреин. Заради нещата, които знаеше. Да не говорим за факта, че рядко се среща човек наясно с истинското име на Мосад. От петдесетте насам никой не го нарича Институт за координация. Един пенсиониран професор по история, който знае толкова много за сегашното положение в средите на разузнаването е повече от обикновен професор в пенсия. Сигурен съм, че е поне sayan, ако не и нещо повече.

— Какво е това?

— Sayanim са израелските „спящи агенти“ по целия свят във всички области на живота, готови да помогнат на дадена операция при сигнал. Той пасва перфектно на профила. — Хилтс поклати глава. — Дори използва приятелчето си Ал Пачино като аларма.

— Защо ще ни предупреждава по начина, по който го стори? — попита Фин. — Едва ли е стоял във вилата в очакване да се появим точно ние.

— Не ние — възрази Хилтс. — Всеки, който се появи и започне да си вре носа в историята на Педраци и компания.

— Но защо? — настоя Фин. — Това е стара история. На кого му пука за някакъв мъж, командвал легион преди две хиляди години?

— Оперативната дата е преди две хиляди години. Повечето държави от Запада, особено САЩ, са си настроили часовниците по това летоброене. Съществуването на католическата църква се определя по това броене.

— Да — засмя се Фин и отпусна педала на газта, когато приближиха един трактор антика, влачещ ремарке с тор. — Възрастен равин, който работи за Ватикана.

— Не забравяй — напомни Хилтс, — че се опитаха да ни убият в Кайро. Един монах от Ерусалим започва да души наоколо. Адамсън и приятелчетата му кроят нещо в пустинята, а това не е съвсем кашер, както би се изразил Вергадора. Накрая пътищата ни се пресякоха с човек, който се прави на ударен, на място, което исторически и понастоящем е свързано със ставащото. Човек, който просто чака някой да се появи и да изрече магическите думи — Луцифер Африкански. Човек със свои лични тайни.

— Какви?

— Спомняш ли си, че отидох до тоалетната във вилата?

— Да.

— Не използвах тоалетната, а душих наоколо.

— И?

— Защо един стар равин, който не крие омразата си към нашия опасен приятел от миналото, брат Дево, ще има номера на друг францискански монах в тефтерчето си с телефонни номера?

— Там имаше ли адрес? — попита Фин.

Бяха стигнали до колелото на автострадата. Можеха да поемат на запад към Рим или на север към Милано.

— Да, имаше.

— Какъв?

— Лозана, Швейцария. Манастирът „Свети Франсоа“, където Вергадора е прекарал войната със синьор Оливети, спомняш ли си?

Фин зави на север.

20.

Фин Райън, все още напълно облечена, легеше на леглото в хотелската стая, заслушана в звуците на спящия град. С Хилтс бяха карали без прекъсване от Веноза дотук, с изключение на краткото отбиване, за да хапнат набързо в едно крайпътно ресторантче. Пътуването трая малко по-малко от осем часа. Прекараха още час и половина в сляпо кръжение из основания преди две хиляди години метрополис и накрая зарязаха колата, както им се стори, на последното свободно място за паркиране в пренаселения град. После вървяха пеша, докато не намериха един относително евтин хотел, който даваше стаи без резервации на гости без багаж.

Стаите се оказаха с размерите на килери под стрехите на най-горния етаж с изглед към прашната улица, а не към двора на хотела с наскоро обновена градина и ресторант. И двамата бяха твърде уморени, за да ядат, затова само си пожелаха лека нощ и се прибраха в стаите си. Само че сънят не идваше. Глождеше я тревога и дори топлият нощен въздух ѝ се струваше натежал от очакване. Копнееше за една вана, но се чувстваше някак уязвима при мисълта да се съблече и да се гмурне в приятната топлина. Не можеше да отпъди картините от стари филми на Алфред Хичкок, които я преследваха като рояк пчели.

През отворения прозорец се чуваше далечният шум от трафика, а по-близо — ехото от почукването на високи токчета по калдъръма и висок женски смях. Някой каза нещо и жената отново се изсмя, а мъжът с нея подсвирна подигравателно. Изведнъж я стресна пронизителното изпищяване на влакова свирка, което проряза нощния въздух. То дойде от исполинската, груба Централна гара, едно от каменните чудовища на Мусолини само на няколко пресечки от хотела, тромаво доказателство от бял гранит на клишето, че ако не друго, то поне Дучето е накарал италианските влакове да се движат по разписание.

Милано беше по-малко и значително по-грохнало копие на Париж и подобно на него се славеше като град почти без небостъргачи.

Скелетата по сградите бяха постоянна гледка. Тук беше роден фашизмът; тук „Тайната вечеря“ на Леонардо и Дан Браун беше показвана срещу долар и половина на минута и пак тук фашизмът накрая беше умрял на Пиацале „Лорето“ с обесването на Бенито Мусолини пред погледите на половин дузина войници. Градът беше люлка на най-изтънчената италианска мода, на най-крайната италианска политика и на най-добре въоръжената полиция за борба с безредиците. Неговата дуомо, катедрала, беше третата по големина църква в цялата християнска общност, но истинската религия на Милано бе футболът, на второ място след преследването на парите. Градът беше твърде дързък и индустриализиран, за да очарова, и огромните бедняшки квартали и задушаващият смог безспорно не отговаряха на мечтите на средностатистическия читател на „Ню Йорк Таймс“ за ваканция в Тоскана.

Фин скочи, когато вратата на стаята ѝ се отвори с трясък и Хилтс се появи с разкопчана до кръста риза, разрошена коса и напрегнат поглед.

— Включи телевизора!

— Какво има?

— Просто пусни проклетия телевизор!

Фин взе дистанционното от нощното шкафче и натисна бутона за включване. Екранът светна на Си Ен Ен, последния канал, на който беше превключила, преди да се опита да заспи. Показваха прогнозата за времето над Източна Европа. В Прага валеше.

— Не този! Превключи! — изрева Хилтс.

Влезе в стаята и затвори вратата. Фин се подчини и запревключва каналите.

— Ето този! Задръж!

Беше шести канал, Телеломбардия, местните новини. Добре облечена, тъмнокоса жена четеше новините със сериозно изражение, застанала по средата на футуристичен декор, който наподобяваше на хромирано скеле. Показаха черно-бяла снимка на двама усмихнати мъже на средна възраст, единият от които изглеждаше смътно познат.

— Увеличи го! Какво казват?

— Успокой се и ще ти кажа — отвърна Фин и увеличи звука с дистанционното. Заслуша се. Водещата продължи с новината. Фин

превеждаше на Хилтс и едновременно си обуваше маратонките, без да откъсва очи от екрана.

— На тази снимка е с приятеля си Алберто Оливети. Вергадора беше известен и обичан член на академичното общество и изтъкнат историк. Новината за внезапната му насилствена смърт от ръцете на членове на терористичната групировка „Трета позиция“, потресе хората във Веноза, селска общност, където той се бе установил...

Студийният декор се смени с идилични карти на хълмове и лозя от филмотеката на телевизията, после още кадри от самия град и накрая от вилата сред тополите под светлината на прожекторите и полицаите, ограждащи местопрестъплението с полицейска лента. После мигащите светлини на полицейските коли заеха трескаво сцената. Тази картина бе изненадващо заменена от две зърнисти черно-бели снимки, които ясно показваха Хилтс и Фин, заснети отвисоко как стоят пред вратата на вилата.

— *Тези снимки, свалени от записите на охранителните камери на равин Вергадора, показват неговите нападатели малко преди възрастният професор да бъде убит в своята библиотека...*

— Не видях камера — възкликна Фин, шокирана и ужасена от видяното.

— Те са го убили — промълви Хилтс, загледан в екрана — и сега натопяват нас.

— Те?

— Адамсън и приятелчетата му.

— Сигурно се шегуваш!

— Мислиш, че е съвпадение?!

— Камерата ни е заснела. Станало е недоразумение — предположи Фин. — Трябва да отидем в полицията и да им обясним.

— Откъде са взели информацията, че сме членове на „Трета позиция“?

— Кои са те?

— Италианската Ал Кайда. Накиснати сме.

— Това е грешка.

— Не е грешка! Вергадора е мъртъв. Щом съобщават, че са били „Трета позиция“, значи е убит по жесток начин. Любимото им оръжие е рязана пушка, lурага. Това не са бойскауты, Фин. Това са главорези. Тези хора са решени да ни очистят.

— Но защо са убили Вергадора?

— Защото очевидно според тях е било наложително и го лепват на нас, превръщат ни в прокажени. С това обвинение над главите ни, не можем да се обърнем за помощ към никого.

— Ти какво предлагаш?

— Веднага да се омитаме! Бързо. Трябва да се прегрупираме.

— Щом имат лицата ни на запис, вероятно вече разполагат с описание на колата. Може би и номера.

— Тогава гарата.

В този момент завиха две сирени и се чу свистенето на гуми. Фин скочи от леглото и изтича до прозореца. Долу тъмната улица гъмжеше от синьо-белите полицейски коли. Един черно-бял бус спря зад тях с трясък и от него изскочиха шестима полицаи от специалните части с маскировъчни жилетки, черни шлемове и широки униформени панталони. Бяха въоръжени с автоматични пушки „Берета“ и пушки „Бенели“ с къса цев.

— СИСДЕ — промърмори Хилтс, надничайки зад рамото й. Хвана я за китката и я издърпа от прозореца.

— Какви са?

Той я задърпа към вратата.

— Италианската тайна полиция, хайде!

— Дрехите ми! Нещата ми!

— Няма време!

Тя едва успя да грабне портфейла и часовника от нощното шкафче, преди Хилтс да я избута в тесния коридор. Отляво имаше две стаи, три отдясно, същия брой отсреща в коридора и в средата малък стар асансьор с решетка. Механизмът му заскърца.

— Идват!

Отляво Фин видя светеща табела, червени букви на бял фон: ESITO. Изход.

— Насам! — Тя го задърпа наляво.

След три минути те бяха там. Изскочиха през пневматичната врата. Шест етажа по-долу обути в ботуши крака затропаха по стълбището и се разнесоха викове.

— Su! Su!^[1] — Викове на груби гласове.

Бяха в капан. Асансьорът и стълбището бяха блокирани.

— Дали да не се предадем?

— Тези момчета носят автоматични пушки и първо стрелят, после питат.

— Там — посочи Фин. — Покривът. — Имаше подвижна стълба към капандура на тавана под стълбището. Под тях тропотът на ботуши наближи.

Хилтс скочи, хвана долната пречка на стълбата и силно я дръпна. Тя се спусна със скърцане и ги заля с люспи от блажна боя. Хилтс първи се изкачи и заудря с юмрук по капандурата. Тя се отвори и той се измъкна през нея, после подаде ръка на Фин.

Миг по-късно тя стоеше на покрива, а Хилтс измъкна стълбата и затръшна капандурата. Летният въздух беше горещ и тежък, небето тъмно и безлунно. Беше черно като в рог, с изключение на осветлението от улицата.

— Бързо ще се сетят къде сме, когато заварят стаите празни.

— А сега накъде? — попита Фин.

— Където и да е, само не тук.

Милано, подобно на много други европейски градове, е започнал съществуването си зад крепостни стени, между които пространството винаги е било кът. Морави, задни дворове, алеи за коли и гаражи просто не е имало. Рим е първият град с жилищни сгради през първи век, а Милано не след дълго го последвал. През Ренесанса градът вече живеел натясно, но старите навици умират трудно. Дори извън стените на Стария град хората били гъсто населени, новите сгради се залепвали за старите, така че цели улици и квартали се сливали в една стена от долепени постройки с общо лице към улицата и общи задни дворове или въздушни пасажии, понякога свързани, друг път не.

Хотел „Караваджо“ се намирал на ъгъла на подобна редица от сгради в квартал „Брера“, някога известен като миланския Монмартър, но отдавна напуснат от художниците авангардисти, дизайнерите и музикантите, на които дължеше славата си. Сградите около „Караваджо“ граничеха на север с виа „Марангони“, виа „Локатели“ на юг и виа „Витор Писани“ откъм гърба.

Сърцевината на тази разнородна редица от сгради се състоеше предимно от въздушни пасажии, без достъп до тях, освен един ресторант в офис сградата на виа „Витор Писани“, който използваше

някогашната конюшня за площ за хранене на открито през летните месеци, и „Караваджо“ с обновеното си наскоро кафене и частна градина в задния двор. Почти без изключение сградите образуваха единичен квадрат от зидария, с обща стена по протежение на улицата, а разстоянията между тях бяха запълнени с тухли или камъни, които разделяха един покрив от друг.

Фин и Хилтс тръгнаха наядно по плоския покрив, покрит с насмолена хартия. В края на хотела се прехвърлиха през преградата и стъпиха на покрива на съседната сграда. Върху нея имаше асансьорна кабинка и няколко отдушника, но единствената капандура беше здраво залостена отвътре.

— Още минута и се превръщаме лесни мишени — отбеляза Хилтс. — Трябва да намерим начин да слезем. — Хвана Фин за ръката и се затичаха по втория покрив, прескочиха подпорната стена към третия и претичаха през него.

Хилтс се насочи към една вътрешна шахта, но без успех. Тук беше Европа, където противопожарните изходи бяха изключение, а не правило.

Шахтата представляваше черна дупка, пронизвана от снопове светлина от прозорците, гледащи към нея. Фин съгледа застланата с боклуци настилка отдолу. Дори да имаше начин да слязат долу, изход не се виждаше. Те се обърнаха и се втурнаха към следващата сграда. Тя бе по-ниска с цял етаж от сградата, върху която се намираха.

— Ще трябва да скочим — рече Хилтс.

Фин само кимна.

Без да спира, тя приклепна на ръба и се прехвърли от два метра височина на покрива на съседната сграда. Хилтс я последва и те бързо стигнаха до следващата ниска стена, разделяща сградите. Там спряха като заковани. Между тях имаше един метър разстояние. Фин погледна надолу. По някаква причина разстоянието между двете сгради беше оставено празно и тя се досети защо. Едно време отпадните води са текли свободно от задната част на сградата по улицата, като са се сливали с така наречените канали за дъждовна вода. Нуждата от отворен улей отпаднала и следващите собственици на сградата използвали пространството, за да прокарат през него всички жици и тръби надолу по стените, някои съвременни, като дебелия електрически кабели и тесните телефонни и телевизионни жици, други

стари и износени като оловните стрехи, улуците и старомодните водосточни тръби.

— Ще успеем. — Хилтс прецени с поглед разстоянието.

— Защо да не слезем? — предложи Фин. — Всеки миг ще ни забележат.

— Може да намерим отворена капандура на следващия покрив — отговори Хилтс и погледна към тесния процеп между сградите. — И какво точно предлагаш? Не виждам нищо подобно на стълба.

— Спускане в комин — отвърна Фин. — Без проблем.

— Какво е спускане в комин?

— Опираш си гърба в едната стена, а краката в отсрещната на височината на коленете. Поставяш длани на отсрещната стена с палците надолу за опора. Пускаш първо единия, после другия крак, после плъзгаш гърба. Един вид ходиш по стената, като оказваш съпротивление, за да не паднеш.

— Явно имаш опит.

— Да, алпинизмът беше сред хобитата ми в училище. В Кълъмбъс се катерех на изкуствена стена през зимата и по скалите през лятото. Забавно е.

— Сигурно — рече скептично Хилтс, загледан в пропастта между сградите.

— Мисля, че нямаме голям избор.

— Обясни ми го отново.

— По-добре да ти покажа.

Фин седна на ръба, после бавно плъзна гърба си надолу с опрени здраво в отсрещната стена стъпала. Когато тялото ѝ слезе под ръба, тя протегна ръце и опря длани в отсрещната стена. Вече нищо не я държеше, освен напрежението в гърба и коленете. Тя се плъзна леко и слезе трийсет-четирийсет сантиметра надолу.

— Това е лудост — промърмори Хилтс и седна на ръба. Зае същата позиция, затаявайки дъх. Тъкмо главата му се скри под ръба на покрива и сноп светлина на фенерче обходи покрива. — Боже, боже — мълвеше той, докато се плъзгаше в зейналата бездна с опънато като пружина тяло, а от челото му капеше пот. Залепи гръб о стената зад себе си и опря с всички сила крака в предната стена, повесен над нищото, крепен единствено от силата на отчаянието. После

сантиметър по кошмарен сантиметър, стъпало по кошмарно стъпало
бавно се спусна надолу.

[\[1\]](#) Su (ит.) — горе. — Б.ред. [↑]

21.

Отне им по-малко от три минути да стигнат дъното. Високо над тях се чуваха викове и тропот на крака. Хилтс стъпи в боклука, покриващ тясната уличка и изчетка прахта от дрехите си.

— Щура работа, но стана.

— Естествено, че ще стане — отсече Фин. — Да се махаме оттук, преди да са ни видели. — Запътиха се към края на уличката и изхода към виа „Локатели“.

— Имаме най-много пет минути, преди да са отцепили целия район — изрече Хилтс приглушено.

— Тогава най-добре да си плюем на петите — заключи Фин.

— Имам по-добра идея. — Хилтс посочи към очуканата стара „Веспа Спринт“, паркирана наблизко, завързана за една стара оловна тръба до стената на сградата с верига през кормилото.

Той се огледа. Тясната уличка беше пуста. От покрива отгоре се разнесоха още викове. Отиде до мотопеда, хвана тръбата и я дръпна силно. Тя се отдели от стената и се счупи на две. Хилтс махна веригата и я захвърли в уличката. Припряно започна да го оглежда.

— Къде е стартерът? — попита с раздразнение.

Фин го избута и се качи на мотопеда.

— Няма стартер, слагат само на моделите за износ. Цяла година съм карала такъв във Флоренция. Скачай!

Хилтс се намръщи, но се качи отзад на тясната извита седалка. Фин ритна два пъти крачната манивела и двигателят се събуди с пронизително кашляне. Дръпна смукача на нивото на коляното, ритна с пета подпората, натисна дясната дръжка за газта два пъти и потеглиха.

Зави наляво, отдалечавайки се от виа „Фабио Филци“ и полицейските коли, после отново наляво по виа „Витор Писани“, без да спира на червено. Пресякоха трите платна и трамвайните релси и накрая завиха наляво и нагоре по булеварда. Криволичеха между разярените шофьори, като целта им бе да стигнат до бялото мрачно

туловище на Централната гара, осветена като коледна елха, на около километър в северна посока.

Фин извърна леко глава.

— Какво да правя сега?

— Карай към гарата.

— А после?

— Ще мине известно време, преди да се сетят, че сме се измъкнали.

— Няма ли да наблюдават гарите?

— Вероятно. Ще трябва някак да им се изплъзем.

— Как?

— Ще измисля нещо, ти карай.

Фин насочи веспата на север по широкия модерен булевард с високи офис сгради от двете страни. Хилтс се приведе на седалката и се опита да надвика шума от двигателя на таратайката.

— Трябва ни аптека!

Фин видя неоновия зелен кръст, знак за *farmacia*, на първия етаж на една сграда отдясно. Отби между две паркирани коли и се качи на бордюра. Изключи двигателя от скорост, но не го загаси.

— Какво ще купуваш?

— Разни работи — отговори лаконично Хилтс. — Връщам се ей сега.

Тя остана отвън, като хвърляше тревожни погледи през рамо, а Хилтс изтича в силно осветената аптека. Фин бдеше за издайническите мигащи светлини и вой на сирени, но такива нямаше. Макар че беше късно, движението все още беше натоварено и тротоарите бяха пълни с туристи и местни. Точно отпред беше огромната блестяща сграда на железопътната гара. Опита се да успокои ужасното блъскане на сърцето в гърдите си, но напразно. Вергадора беше мъртъв и полицията ги търсеше. Би било най-разумно да включи мотопеда на скорост и да намери най-близкото американско консулство, но осъзнаваше, че чувството за сигурност да се намира на родна земя е илюзорно. Имаше неоспорими доказателства, че те са били във вилата на стареца и това бе повече от достатъчно, за да ги предадат на италианските власти. Цяла вечност нямаше да могат да се измъкнат от капана на системата. Дори по-лошо, ако Хилтс беше прав, влиятелните приятели на Адамсън щяха да ги намерят навсякъде.

Хилтс се появи с найлонова торбичка и се качи на мотопеда.

— А сега накъде? — попита припряно Фин.

— Трябва да намерим място, където да се скрием за час-два.

— Някое кино?

Две врати по-надолу от аптеката имаше кино. Според плаката вървяха ретроспективни прожекции на Франко Дзефирели. Тази вечер даваха „Безкрайна любов“. Фин някак не можеше да си представи Брук Шийлдс като актриса в ничия ретроспективна прожекция.

— Не, трябва да намерим по-уединено място.

— Друг хотел?

— Не. Не и когато физиономииите ни са изтъпанени във всички емисии на новините. — Той се огледа. — Мислиш ли, че в този град има закрити паркинги?

— Срещат се — отвърна Фин и кимна. Беше забелязала издайническия синьо-бял знак „Р“ в другия край на булеварда. Един от яркооранжевите градски трамваи мина с клатушкане и го закри за момент, но после тя отново го видя. — Ето там — посочи.

— Да вървим.

Като истинска италианка Фин наруши знака, забраняващ обратен завой, прекара мотопеда през бетонния бордюр, разделящ трасето на трамвая, и зави по булеварда. Мина на червено и влезе с рев в закрития паркинг. Пазачът в будката го нямаше и Фин просто заобиколи бариерата и мина по късото платно към сградата с лице към виа „Витор Писани“. При тази оскъдица за места за паркиране, хората, които бяха построили офис сградата, бяха изградили пететажен гараж във вътрешния двор.

— Търсим ван — съобщи Хилтс, докато се изкачваха по етажите.

Фин кимна и продължи да кара. Намериха това, което търсеха чак на покрива: яркожълт фиат „Дукато“, фирмен ван с надпис в червено „Марчело ди Милано“. Хилтс потупа Фин по рамото и го посочи. Тя спря мотопеда до вана и загаси двигателя. На покрива имаше още три камионетки, които приличаха на коли за доставка. На всички места имаше стандартни надписи „Запазено място“. Вероятно това беше платен паркинг за близките магазини.

— Как ще влезем?

Хилтс слезе от веспата и се огледа. Намери парче бетон до подпорната стена на покрива. Отиде до шофьорското стъкло и го

строши с един удар.

— Ето така — отговори Хилтс, мушна ръка през дупката и отвори вратата.

— Много хитро! — Фин също слезе, пусна подпората и се качи във вана.

— Не можеше да получи по-добре! — възкликна Хилтс, като щракна лампата.

Каросерията на возилото беше пълна с дрехи. От едната страна имаше панталони и къси панталонки на закачалки, от другата вратовръзки и ризи в найлонови опаковки. Хилтс клекна и изсипа торбата с покупки: десетина шишенца с мръснокафяво на цвят съдържание, пътеводител за Милано, различни тоалетни принадлежности, между които паста и четки за зъби, самобръсначка, две евтини раници и шише моментален бронзанти „Нютроджина“.

— За какво е това? — попита Фин.

— Няма как да махнем луничките и бялата ти кожа, само може да ги прикрием — отговори той и вдигна бронзанта. — Може също да боядисаме косите си. — Той разрови купчината с шишенца. — Ти потъмна, аз — по-светъл. — Започна да чете етикетите. — Кое предпочиташ, „Шоколадова страст“ или „Канела“?

Накрая тя се спря на „Лешник“.

Четирийсет и пет минути по-късно с подсушени коси в няколко от летните пуловери на Марчело, Фин и Хилтс се прехвърлиха на предните седалки на вана. Косата на Фин, вече тъмнокастениява, беше подстригана на момчешка прическа. Бронзантият „Нютроджина“ бе потъмнил лицето ѝ значително, прикривайки издайническия тен на естествено рижите. Косата на Хилтс също бе подкъсена и вече не беше тъмноруса, а с изсветлели от слънцето кичури. И двамата носеха модно намачкани широки панталони и ризи в ярки цветове, зелена за Фин и доматеночервена за Хилтс. В евтините ранички бяха натъпкани по два комплекта за преобличане и тоалетни принадлежности. Фин и Хилтс носеха очила, тези на Фин големи и кръгли, авиаторски модел на него.

— Ето какво ще направим — започна Хилтс. — Ще постъпваме точно обратното на това, което очакват. Те очакват двойка, ние ще бъдем поединично. Те търсят американци, ние ще им дадем нещо друго. Какви чужди езици говориш?

— Прилично италиански и мексикански испански. Френски от гимназията.

— Как ти е френският?

— Знаеш как се учи френски в гимназията.

— Канадка.

— Какво?

— Сега си канадска студентка. Френскоговореца от Монреал. Казваш се... Каж ми едно име на френскоговореца канадка?

— Селин Дион. Аланис Морисет.

— Идеално. Казваш се Селин Морисет и не говориш и думица италиански. Ако стане напечено, започни да плачеш и да крещиш на френски.

— Какво имаш предвид под напечено?

— Ако те хванат.

— Ами ти?

— Du er så grim at du gør blinde børn bange.

— Какво, по дяволите, значи това?

— „Толкова си грозен, че плашиш слепите деца“ на датски.

— Не знаех, че говориш датски.

Хилтс се усмихна, наведе се и целуна наскоро почернялата буза на Фин.

— Много неща не знаеш за мен. Освен това нямам нищо против слепите деца.

22.

Фин мина през високия трийсет метра вход на миланската централна гара, като се мъчеше да мисли на френски, стар номер от писмените изпити в гимназията. За беда обаче без резултат. Вместо това в главата ѝ звучеше носовият глас на професора ѝ по история в Нюйоркския университет, който обясняваше, че английската дума „лайно“^[1] произлиза от британската пехота по време на Наполеоновите войни, когато войниците не могли да произнасят френската дума за „жаба“ — grenouille — затова използвали галската дума за „крастава жаба“, която била sgraud, достатъчно близка зоологически за обикновения английски пешак. По някаква причина историята се бе загнездила в паметта ѝ и точно в този момент умът на Фин не можеше да роди друга френска дума, с изключение може би на oui и non. Опитвайки се да не изпадне в паника на път към долното ниво, тя мина през голямата зала с размерите на футболно игрище.

Вътрешността на гарата беше нелогично и ненужно голяма, особено като се имаше предвид фашисткият ѝ произход, режим, който се славеше с желязната си ефективност. Крайтъгълният камък на гигантската сграда бил поставен през 1906, когато Италия все още била монархия. През 1912 архитектът Стакини вече бил откраднал плановете на Бърнам Юниън Стейшън във Вашингтон, окръг Колумбия, и просто удвоил мащаба. Двайсет години по-късно гарата била открита с тържествен парад от черни ризи, които марширували наперено през същия този огромен свод, през който Фин току-що бе минала. Цялата гара, в това число двайсет и петте платформи и цилиндричните сводове от желязо и стъкло, беше дълга триста трийсет и пет метра и заемаше площ от малко над двеста и десет хиляди квадратни метра. Седемдесет и пет години след откриването ѝ гарата приютяваше какво ли не: от цигански банди, които се мушеха из тълпите, до няколкостотин професионални джебчии, два пъти повече бездомници, триста и двайсет хиляди пътници, преминаващи всеки ден, магазин на „Гучи“, два „Макдоналдс“-а и бюро за коли под наем.

Тук се продаваха билети по всяко време на денонощието. Между първия „Макдоналдс“ и гишетото за билети четирима мъже на различна възраст се опитаха да заговорят Фин, всеки от които засвидетелстваше мъжествеността си, като се опитваше да я почерпи с питие, кафе или хотелска стая. Думата „crapaud“ се оказа по-полезна, отколкото предполагаше. По пътя към гишетото забеляза десетина полицаи в сини униформи, проверяващи сравнително рехавата нощна тълпа, всички държаха листове хартия. Хилтс имаше право: търсеха ги. Изведнъж изпита благодарност за лошата си подстрижка, боядисването на косата и новите дрехи. Не ѝ излизаха от ума останените в хотела паспорти и липсата на какъвто и да е документ за самоличност, който да потвърди внезапното ѝ превъплъщение в Селин Морисет, сензационната канадска певческа кръстоска.

— Скрауд е добре — прошепна си, застанала на късата опашка пред гишетото.

Прегледа таблото с разписанието за най-скорошните отпътувания и видя, че няма кой знае какъв избор. Когато ѝ дойде редът, си поръча билет на английски с акцент, който трябваше да мине за френско-канадски. Когато се отдалечи от гишетото, се размина с Хилтс, както се бяха разбрали.

— Лион, девети вагон, купе „Д“, осми перон — изрече полугласно, като се разминаваха, без да го поглежда.

Хилтс се нареди на опашката, а Фин продължи напред. Влакът тръгна след десет минути. Движеше се бавно с поглед, вперен във входа за перона. Там стояха четирима униформени полицаи и двама цивилни, които говореха по радиостанции. Не проверяваха документите на хората, но цивилните полицаи оглеждаха пътниците. Хилтс явно отново беше прав, защото обръщаха специално внимание на по-младите двойки.

С билета в ръка Фин се запъти към двамата полицаи с радиостанции, дишаше дълбоко и не се оглеждаше. Минеше ли между двамата мъже от двете страни на входа, пътят ѝ за отстъпление щеше да бъде отрязан. Помисли си колко ли дълго щеше да издържи самоличността ѝ на Селин Морисет при полицейските разпити. Не за дълго, беше наясно, и в края на краищата, какъв щеше да бъде смисълът? Свършено беше, ако я заловяха. Помисли си как би реагирала майка ѝ в Кълъмбъс. Една банална лятна работа се бе

превърнала в сграud. Странно, но се замисли за Хилтс. Той беше от типа мъже, които майка ѝ наричаше разбойници, но всеки път го изричаше с копнеж и се усмихваше. Според майка ѝ съпругът ѝ бил такъв.

— Scusi, signorina, parla Italiano?^[2]

— Pardon?^[3] — Замръзна. Тя беше френскоговорещата канадка Дион. Не, Селин. Сграud.

— Parla Italiano, signorina?^[4]

— Je ne comprends pas.^[5] — Туй то! Стигна дъното. В главата ѝ не бе останала нито една сричка на френски и устата ѝ беше пресъхнала като на стола на зъболекаря.

По-едрият от двамата мъже пристъпи и запречи пътя ѝ. С периферното си зрение тя видя знака за девети перон и дестинацията на композицията с бели букви на черен фон.

— Signorina, per quanto tempo sei stato in viaggio?

Ченгето я питаше от колко време е в града. Разбираше всяка дума, дори с неговия силен милански акцент. Ала трябваше да се прави, че нищичко не отбира. Не говореше италиански, защото не беше Файона Катрин Райън, млада изкуствоведка, убийца и бегълка. Тя беше Селин Морисет, безгрижната френска канадка на нейната възраст, която обикаляше Италия за дваисет долара на ден и пътуваше с нощните влакове, за да спестява от нощувки в хотели.

— Signorina, per favore...

И тогава, изневиделица и като по чудо той се върна, допълнен с онзи особен носов говор като кажун^[6], прекалил със стероидите, който винаги се долавяше в гласа на Селин Дион при разговорите ѝ с Лари Кинг. Фин избълва порой от думи, повечето свързани с Реймон и ученическото гостуване, колко вълнуващо е било, някой и друг наизустен урок, стих и дума от учебника „Premieres Annees de francais“. Тя удави цивилния милански полицаи в него, изстрелвайки думите като картечница с отвратителен акцент. Изглежда се получи. Най-накрая Фин изчерпа репертоара за Реймон и новата му приятелка Елен затова млъкна и се усмихна. Едрият мъж се обърна към партньора си.

— Esse up ro' di fuori — изсумтя, което означаваше, че Фин е откачалка.

Усмивката ѝ стана още по-широка. Размаха билета.

— Канадка? — предположи първото ченге.

Тя го удостои с най-бунтарския си възмутен поглед.

— Non, je suis Quebecoise!^[7] — Засмя се, размаха билета и продължи: — S'il vous plait, messieurs! Mon train est en depart a ce moment!^[8] — Самата истина. Влакът за Лион наду предупредително свирка. Последно повикване.

Пуснаха я да мине. Тя стигна до влака, показва билета на кондуктора и се качи. Нощният влак беше от по-бавните и стари модели, които бавно бяха измествани от високоскоростните с носове като куршуми Ти Джи Ви-та. Откри купето си, празно засега, и въздъхна с облекчение. След половин минута свирката изпищя отново и верен на обещанието на Мусолини, влакът тръгна точно по разписание.

Почти всички влакове в Европа са електрически, затова при потегляне го няма онова придръпване, характерно за североамериканските дизели; влакът неусетно започна да се движи, набирайки постепенно скорост през индустриалната част на Милано. Малкото купе остана празно и Фин си отдъхна. Явно планът бе проработил, ако Хилтс беше успял да се качи на влака.

— Свободно ли е мястото? — Хилтс влезе в купето и плъзна вратата зад себе си, после седна срещу нея.

— Успя — усмихна се радостно тя.

Той не изглеждаше толкова щастлив.

— Бадир също.

— Кой?

— Бадир. Един от стюардите на разкопките на Адамсън. Наблюдаваше двете ченгета на входа. Проследи ме до влака.

— Сигурен ли си?

— Много добър физиономист съм. Той не е стюард и вероятно никога не е бил. Той е мутра.

— Смяташ, че ни преследва?

— Едва ли е на влака с терористични цели и съм убеден, че е сам. Мисля, че са го пратили на гарата за всеки случай, ако се появим, и така стана. Той ни следи.

— С мобилен телефон.

— Без съмнение.

— Прецакани сме.

— Със сигурност.
 — Какво ще правим сега?
 — Ще слезем от влака, преди да са повикали подкрепления.
 — Къде?
 — Кажи ми отново за къде, по дяволите, пътувахме?
 — Лион.
 — Международна линия или вътрешна?
 — Това не е влак стрела, от старите е и най-вероятно е вътрешна линия. — Тя повдигна рамене. — Не съм сигурна. Има ли някакво значение?
 — Донякъде. Затова не исках да пътуваме директно за Швейцария. Те не са в Европейския съюз, неутрални са и все още проверяват паспортите. Понякога минават на проверка по купетата и на бързите влакове, но вероятността е по-малка, ако сме на вътрешна линия.
 — Все някога ще опрем до паспортите.
 — Нека се престорим на Скарлет О'Хара и да мислим за това утре — предложи Хилтс. — Засега трябва само да се отървем от либийския ни приятел Бадир.

[1] Стар (англ.) — лайно, глупости. — Б.пр. ↑

[2] Извинете, госпожице, говорите ли италиански? (ит.). — Б.ред.

↑

[3] Моля? (фр.). — Б.ред. ↑

[4] Говорите ли италиански, госпожице? (ит.). — Б.ред. ↑

[5] Не разбирам (фр.). — Б.ред. ↑

[6] Местни жители на Луизиана, потомци на имигранти от Акадия, бивша френска колония на територията на днешна Канада. — Б.пр. ↑

[7] Не, от Квебек съм! — Б.ред. ↑

[8] Моля ви, господа, влакът ми тръгва. — Б.ред. ↑

23.

Фин и Хилтс седяха във вагон-ресторанта на приспивно потракващия влак, който напредваше през алпийския мрак. Фин пиеше кафе без захар, докато Хилтс държеше бутилка фанта грозде. Марко, барманът, хъркаше на столчето си зад бара с кръстосани ръце и отметната назад глава. Бадир, който палеше цигара от цигара и отпиваше от студения чай с лимон, седеше в другия край на вагона и се правеше, че чете „Жур де Франс“. Беше почти два през нощта и те бяха единствените посетители във вагон-ресторанта, с изключение на една стара жена, заспала дълбоко над плетката си, а пластмасовата чаша с аперитив вибрираше леко на кръглата маса пред нея.

— Къде сме? — попита Хилтс и отпи от фантата. Намръщи се от неописуемата сладост на безалкохолното. Фин го беше пробвала за майтап. Имаше вкус на течна дъвка.

— Стюардът в спалния вагон каза, че сме на границата — отвърна тихо Фин. — Мястото се казва Бардонекия. Влизаме в тунела „Фрежу“ след около три минути. Тунелът е границата, след него навлизаме във Франция. Зимно курортно градче — Модан.

— Ще спираме ли?

— Петминутен престой, за да се качи новата смяна.

— Ще го използваме и тогава ще се отървем от него.

— Как?

— Ще видиш.

Миг по-късно влакът се плъзна в тунела, светлините примигнаха и угаснаха. В тъмното Хилтс се изправи, хвана Фин за ръката и я поведе към техния спален вагон. Почти в същия миг чуха как Бадир скочи на крака. Хилтс отвори вратата към следващия вагон и оглушителният шум от тракането на колелата по релсите ги връхлетя. Вместо да се прехвърли на следващия вагон Хилтс бутна Фин в кабинката на тоалетната и затвори вратата. Блъсна я миризма на дезинфектант и течен сапун. Беше тъмно като в рог. Чуха тежката

врата да се отваря повторно, когато Бадир мина в следващия спален вагон, после стана тихо.

— Хайде! — прошепна Хилтс. Изведе Фин от тоалетната и се върнаха във вагон-ресторанта, а после тръгнаха натам, откъдето бяха дошли. Все още цареше непрогледна тъмнина, но над главите им лампичките примигваха предупредително. — Побързай!

Върнаха се в спалния вагон преди вагон-ресторанта. Коридорът водеше наляво. Зад ъгъла Фин видя, че вагонът беше копие на техния: коридор отдясно с прозорци, десетина купета отляво, всяко с различен брой легла, от двуместно купе като тяхното до купе осем, където от двете страни имаше по четири легла на етажи с не повече от трийсет сантиметра между носа ти и горното легло. Движеха се по коридора, когато сините нощни лампички на тавана запримигваха отново. Вратите на купетата бяха затворени. В края на вагона видяха, че вратата на осмо купе е отворена, което означаваше, че вероятно е празно.

— Влез тук! — прошепна Хилтс.

Фин влезе и спусна завесата на долното легло отдясно. Преди да се мушне вътре, завесата на горното легло се откrehна и се показа ръка в пижама, която държеше заек, досущ като истински. Заекът проговори на английски с театрален френски акцент:

— Бонжур, мон ами, аз съм Анри. Ще ловим ли риба аз и ти? — Анри завъртя очи и издаде зловещ сатанински смях като някакъв космат Ханибал Лектър.

— Какво, по дяволите, е това? — попита зад нея Хилтс.

Зад заека се показва лице — момченце с разрошена тъмна коса, големи умни очи и палец в устата. То извади палеца от устата си и ръгна заека в гърдите. Кратка пауза и отново заговори с френски акцент: „Бонжур, мон ами, аз съм Анри. Ще ловим ли риба аз и ти?“.

Момченцето остави заека и избърса мокрия си палец от пижамата.

— Казвам се Хари и съм на почивка с мама и татко, те спят в съседното купе, така че да не сте посмели да ми направите нещо. Заекът ми се казва Анри. Харесва ли ви? На мен много ми харесва. Във Франция ли сме вече? А какво е Франция?

Фин задържа пръст на устните си.

— Шшш — прошепна и се усмихна на момченцето.

То не ѝ отвърна със същото.

— Няма пък! Не сте ми родители! Не съм длъжен да правя каквото кажете. — Хари мушна отново пръст в корема на Анри и зайчето повтори въпроса си.

Хилтс се наведе иззад рамото на Фин.

— Не съм ти нито майка, нито баща, но ако не млъкнеш и не легнеш да спиш, ще откъсна главата на глупавия ти заек и ще го опържа за закуска, разбра ли?

Момченцето и заекът се оттеглиха тихомълком зад завесата, която се затвори с шумолене. Хилтс посочи с жест към долното легло на отсрещната страна. Фин се мушна вътре, Хилтс след нея. Обърна се с гръб към стената, за да може да гледа през цепнатината между завесите. От другия край на купето се чуваше приглушено подсмърчане.

— Не беше нужно да си толкова груб с него! — прошепна Фин.

— Но свърши работа, нали? — оправда се Хилтс. — Освен това този заек е перверзник.

Изведнъж Хилтс се дръпна навътре и притисна Фин към стената. Той пусна изцяло завесата. В спалното място беше тъмно като в пещера. Фин усещаше стоманените мускули по гърба на фотографа до гърдите си и се чудеше дали той усеща биенето на сърцето ѝ. Чу вратата на купето да се отваря. Знаеше, че ако е майката на момчето, с Хилтс бяха обречени. Настъпи тишина, а после се разнесе глас:

— Бонжур, мон ами, аз съм Анри. Ще ловим ли риба аз и ти?

Фин се вцепени, чудейки се дали Бадир е въоръжен. Чу се шепот, после отново тишина. Минаха няколко секунди, преди Фин да чуе отварянето, после затварянето на вратата. Влакът намали скорост. В тъмното Фин усети как Хилтс се измъкна от леглото. Тя го последва. Фотографът отвори плъзгащата се врата и надникна навън. На синкавото осветление Фин видя, че Анри ги зяпа между завесите. Хилтс се обърна към нея.

— Чисто е — прошепна. — Изглежда му се измъкнахме. — Той излезе от купето.

Фин погали Анри между ушите.

— Добре се справи, зайо — рече и се усмихна.

Анри млъкеше.

Фин тръгна след Хилтс. Той отвори вратата в края на вагона и я пусна да мине в малкото пространство между двата вагона.

— Мисля, че той е някъде пред нас — промърмори Хилтс.

Фин кимна и Хилтс отвори вратата на вагона. Скочи от влака, без да спуска късата стълбичка, после се огледа в двете посоки. Доволен, махна на Фин и тя също скочи на бетонния перон. Побиха я тръпки. Тук, високо в планината, дори през лятото нощите бяха студени. Тя потисна напирашното кихане. Цъфтящи треви. Въздухът беше наситен с полени.

— Не го виждам — тихо рече Хилтс.

Фин огледа перона. Край локомотива се мерзелееха някакви фигури. Екипажите се сменяха. На перона нямаше други хора. Виждаше се гарата, продълговата постройка в алпийски стил с каменни основи. Зад нея на около стотина метра се издигаше модерна сграда на десетина етажа. Вероятно хотел. Зад нея се извисяваха огромните тъмни зъбери на От Мориен, планинска верига, която бележеше границата между Франция и Италия в южния край на някога безславната линия Мажино, безкрайно скъпа и напълно безполезна верига от укрепления, които трябваше да предпазват Франция от врагове преди жестокото отрезвяване през Втората световна война.

— Накъде? — попита Фин.

— Натам. — Хилтс посочи към близкия край на сградата и те се затичаха, като се криеха в сенките и спираха, за да огледат перона отново.

Все още нямаше следа от Бадир или някой друг.

Свирката изпищя, влакът помръдна и потегли.

— Успяхме — възкликна ликуващо Фин.

Тъкмо го изрече и една фигура се появи на отворената врата на спалния вагон, прилекна и скочи от влака, който започваше да набира скорост.

— Де тоя късмет — въздъхна Хилтс.

— Ами сега?

— Да намерим някакво превозно средство, с което да се измъкнем.

Промъкнаха се зад сградата и до пътя видяха друга железопътна линия. Фин забеляза втора гара и хотелски комплекс зад нея. Отдясно

на гарата имаше паркинг с пет-шест коли. Хилтс надникна иззад ъгъла, после се обърна към Фин.

— Тръгна в другата посока. Хайде!

Обърнаха се и се затичаха по бетонната платформа, минаха по мокрия хлъзгав чакъл между релсите и ги прескочиха. Скриха се в другия край на платформата. Хилтс изчака един безкраен момент, после провери дали Бадир не е по петите им.

— Все още ни следа от него. Може да сме извадили късмет.

— Дишай спокойно.

Тръгнаха полуприведени към паркинга покрай тъмната сграда на гарата. Хилтс ходеше от кола на кола и проверяваше през прозорците. Фин избра място с добра видимост и застана на пост. Имаше няколко стълба с лампи, но половината бяха с изпочупени крушки, така че целият перон тънеше в мрак. В сравнение с него хотелът от другата страна на пътя светеше като маяк. Над входа му имаше неонов надпис: Хотел „Олимпик“.

Изведнъж си представи аромата на „Джак и Бени“, евтино ресторантче близо до кампуса на Държавния университет Охайо в Кълъмбъс. Закуска. Идеално приготвени бекон и яйца — рохко сварени яйца, хрупкав бекон, пържени картофки, филийка със сладко от ягоди и кафе. Стомахът ѝ изкурка. Не си спомняше кога за последно беше яла. Някъде по пътя между вилата на стареца и Милано.

Хилтс се върна.

— Какво му има на това място? Всички коли са с аларми. Ако отворя някоя ще събудим целия квартал.

Фин чу хрущене от стъпки по чакъла и един глас се обади от тъмното:

— Дръжте ръцете си така, че да ги виждам.

Тя се вцепени. От сенките се показва човек. Бадир, въоръжен с малка автоматична пушка.

— Отстъпете назад, извън светлината.

— Ами ако не го направим? — попита Хилтс.

— Тогава ще ви застрелям.

— Някой ще чуе изстрела.

— Вие обаче ще сте мъртви. За вас ще е все едно дали някой е чул, или не — Бадир се усмихна.

— Защо правиш това?

- Защото ми плащат.
- Адамсън ли? — попита Хилтс.
- Натам. — Бадир посочи с пушката. — Назад.
- Майната ти!

Една кола влезе в паркинга и за миг фаровете ѝ осветиха трите фигури. Бадир отпусна ръка и скри пушката до тялото си, после отстъпи в сянката. Хилтс и Фин не помръднаха. Колата паркира на едно свободно място. Двигателят спря, фаровете угаснаха и една ниска, дундеста фигура слезе от нея. Мъжът заключи церемониално колата, после се запъти към Фин и Хилтс. Дори от тези няколко крачки, които ги делиха с Бадир, Фин го чуваше как задържа дъха си и знаеше, че дребосъкът с колата е обречен. Той продължи напред и небрежно вдигна ръка като за поздрав. В следващия миг я насочи към сянката и от протегнатата му ръка изригна ярък пламък, последван от тих пукот, сякаш някой спуска надут хартиен плик. Първото припламване беше застъпено от второ. Фин чу звук като от спукана гума и Бадир падна в осветеното място. Точно над гърбицата на носа му имаше малка кръгла дупка, а дясното му око представляваше кървава пихтия. Дундестият дребосък отви заглушителя от своя „Стечкин Ей Пи Си“ и го пусна в джоба на старото си сако от туид.

— Би ли го донесъл до багажника, ако обичаш? — помоли учтиво Артър Симпсън. — Твърде стар съм да мъкна трупове. Отразява се зле на лумбагото ми. Какво? — Той се усмихна и в очите му припламнаха искрици зад дебелиите стъкла на телените очила.

Фин впери поглед в Бадир. Късоглед или не, стреляше удивително точно, дори в тъмното.

— По-добре първо се представете — проговори Хилтс.

— Ти по-добре помисли, млади приятелю. Едва ли искаш да те заварят с трупа на либийски главорез в краката. Местната жандармерия вероятно ще има някои неудобни въпроси към двама бегълци от закона, търсени за убийство.

— Казва се Симпсън — намеси се Фин — и има право.

— Ти го познаваш?

— Запознахме се в Кайро.

— Добри приятели имаш!

— Мисля, че ви бях от полза — рече в своя защита Симпсън.

Хилтс го изгледа продължително, после се наведе и хвана Бадир под мишниците. Фин го вдигна за краката. Довлякоха го до колата на Симпсън, с нищо неотличаващ се „Мерцедес 240Д“ от деветдесетте. Симпсън отвори багажника и отстъпи.

— Внимавайте да не нацапа постелката.

— Ваша ли е колата? — попита Хилтс.

С Фин наместиха трупа на Бадир, а Симпсън затвори багажника.

— Откраднах я пред хотела — обясни белокосият мъж. — Явно точно навреме.

Той мина откъм шофьорската страна и се настани зад волана. Фин седна до него, а Хилтс отзад.

— Откъде знаехте, че ще сме тук? — попита Хилтс, като затвори вратата.

— Следя ви, откакто напуснахте Веноза — призна Симпсън. Запали двигателя, включи на задна и обърна. Спря, включи на първа и безшумно се изнесе от паркинга, после зави наляво и мина покрай хотела, откъдето беше откраднал колата. — Забелязах приятелчето в багажника да ви дебне на гарата в Милано и се залепих за него. Реших, че може да ви потрябва помощта ми.

Караха през пустата долина, обгърнати от нощния мрак. След няколко минути напуснаха магистралата и поеха по тесен второкласен път, който се виеше нагоре през надвисналите планини.

— Къде отиваме, ако ми позволите да попитам? — поинтересува се Хилтс.

— Нагоре — отговори Симпсън — и обратно.

През следващите двайсет минути фаровете на мерцедеса осветяваха тесен, настлан с чакъл път, и скали от едната страна, нисък парапет и тъмна пропаст от другата. Най-сетне стигнаха някакво разширение на пътя, подобно на малко плато на планинския склон и отначало Фин си помисли, че е наблюдателна площадка за туристи.

— Къде сме сега? — попита с раздражение Хилтс, когато отбиха от пътя.

— По средата към Ле Сарасин — отговори Симпсън с отлично френско произношение. — Планината.

Светлината от фаровете се плъзна по странна постройка с формата на луковица, издигната в самия склон на планината. От двете страни на издутината от бетон имаше стени от реден камък, а по

средата голяма стоманена врата, надупчена с огромни нитове. Постройката явно беше много стара, изветрелият цимент беше потъмнял и напукан, фасадата се ронеше, а вратата бе ръждясала.

— Какво е това? — попита Фин.

— Техническото наименование е *un gros ouvrage* — голямо укрепление. Подземен форт, който, грубо пресметнато, побира триста и петдесет души. Това е главният вход. Ако се вгледате, ще видите останките от теснолинейка, с която са докарвали амунициите и продоволствието. В скалата са прокопани няколко километра тунели и бункери. Оттук са държали на прицел всеки, който е влизал в долината. Отзад има маршрут, катерачите го наричат Обсерваторията. Името му приляга. Бил е предназначен за преден предупредителен пост при евентуално нападение на италианците. — Симпсън поклати глава. — Което, разбира се, никога не се случило. Мусолини имаше много качества, но му липсваше гръбнак.

— Гръбнак? — повтори Хилтс.

— Кураж — поясни Симпсън. — Онова, на което вие, янките, му викате яки топки.

Шишкото с туидено сако внезапно отби мерцедеса и въртна ключа. Остави само фаровете, насочени право в желязната врата с нитовете.

— Защо не оставим нашия приятел в багажника? — попита Хилтс.

— В днешни дни наистина стана много трудно да се отървеш от труп — въздъхна възрастният мъж. Протегна се и извади фенерче от жабката, после слезе от колата. Фин и Хилтс слязоха след него и отидоха при багажника. — Ври от полиция, камери навсякъде, качествен контрол в месокомбинатите. Човек не може да се уедини! — Симпсън отвори багажника и погледна Бадир. — От съдебна медицина ще си уплътнят цял ден, като го открият. Не е като едно време. По Сена и Шпрее се носеха трупове и никой не им обръщаше внимание.

С общи усилия Фин и Хилтс извадиха трупа от колата и под ръководството на Симпсън го замъкнаха до голямата метална врата. Вратата всъщност беше полуоткрехната и не беше трудно да се отвори. Вече вътре, Хилтс огледа с фенерчето. С изключение на бетонния под, цялото преддверие беше обковано с желязо и нитове като входната врата. Приличаше на търбуха на боен кораб.

— Надолу по стълбите — нареди Симпсън и посочи с фенерчето.

В дъното на помещението с размери шест на шест метра видяха голям асансьор с клетка като миньорските. До него имаше вита стълба. Симпсън слезе пръв, за да освети пътя на Фин и Хилтс, които пухтяха под тежестта на трупа.

— Мислите, че ще го открият тук? — Хилтс се задъхваше. — Та кой, по дяволите, знае, че това място изобщо го има?

— О, боже! Хиляди знаят. Запалените на тема бункери, военни, инженери.

— Запалени на тема бункери?

— Като запалените по видеоигрите или хората, които чертаят схеми на живота на серийните убийци в интернет, а после ги обсъждат. Маниаци. Цял куп са, правят поклонения до стари подземни съоръжения по целия свят. Организират обиколки.

— Откъде знаете? — попита Фин. — Или може би сте един от тях?

— Всъщност, не за първи път съм тук — призна Симпсън.

Стигнаха до следващото ниво. Представляваше дълъг тунел с нисък таван с разклонения наляво и надясно. Подобно на горното помещение и той бе укрепен с железни плочи. Имаше релси на теснолинейка, а бетонният под беше осеян с боклуци — кутии от заведения за бързо хранене, от бира и счупени бутилки. Някой си бе стъкмил нещо като бар в ъгъла, а в срещуположния край имаше стар матрак.

— Преди войната съм идвал съм тук с Бернал и Соли Цукерман.

— Бернал? — попита Хилтс. — Соли Цукерман?

С Фин пуснаха Бадир и тялото тупна тежко върху матрака. Фин потръпна и изтри длани от джинсите си. Желязната стая беше студена и проветрива, идеалната гробница.

— Джон Бернал. Той ме вербува за шпионин в Кеймбридж. Освен това ми преподаваше физика. Соли Цукерман беше експерт по анатомия на приматите в Оксфорд. Странна двойка.

— Какво са правели един анатом по приматите от Оксфорд и физик от Кеймбридж в стар бункер във Франция? — поинтересува се Фин.

— Взривявали са маймуни да видят какво ще стане — отвърна Симпсън. Сложи си гумени ръкавици и започна да покрива тялото на

Бадир с боклуци. — Беше през 1938. Двамата работеха по проекти за убежища от въздушни нападения за Военното министерство. Мисля, че Бернал имаше контакти и с руски агенти. Имаше също вземане-даване с местните птици, старата му лисица! Аз им бях помощник — техният млад послушник, така да се каже.

— Какви задачи изпълнявахте? — попита Хилтс.

— Всъщност, аз взривявах маймуните — отвърна Симпсън и хвърли една картонена кутия върху осакатеното лице на мъжа. — Залагах експлозивите и други такива. Мръсна работа. Мозъците на маймуните се пръскаха на парченца. — Той огледа Бадир. Трупът почти не се виждаше от боклуците. Симпсън кимна. — Така е добре. Да се надяваме, че плъховете ще ни помогнат и ще забавят малко идентифицирането му. — Белокосият мъж хвърли поглед на двамата си другари. — Предполагам, че не сте се сетили да си вземете паспортите при бягството ви от Милано?

— Не — призна Хилтс. — Малко бързахме.

— Не се тревожи, млади приятелю. Познавам един човек в Екс ле Бен, който ще ви снабди с нови.

24.

Първият човек, оценил по достойнство Екс ле Бен, вероятно бил римски центурион, навлязъл в Галия, за да завладее непокорните варвари. Когато приключил с военната служба, се върнал при красивото езеро, построил басейн на горещите извори и традицията била създадена.

Разположено под връх Рювар край бреговете на езерото Бурже, най-големия сладководен източник във Франция, градчето Екс ле Бен облекчава артритните болки на богатите си посетители през последните две хилядолетия. Особено благоразположение спечелило през осемдесетте години на деветнайсети век след посещението на английската кралица Виктория. Нейно Кралско Височество го харесала толкова много, че опитала да го купи от френското правителство. Те любезно отказали, после построили казино и хиподром, за да скубят допълнително очарователните гости на курорта и прекръстили горещите извори на Роял ле Бен.

От Париж пристигали специални влакови композиции с гости от висшето общество, които идвали да поцапат във водата на плажа. Параходи порели Ла Манша с дами и господа със сламени шапки и екипи за тенис, решени да си убият времето през горещите летни месеци на чист алпийски въздух, докато съпругите изневерявали на мъжете си, съпрузите на жените си и приятелите едни на други на фона на песента на Клара Бът „Ключовете за рая“, разнасяща се от грамофона. Нарекли това време Бел епок и като всички епохи, отшумяла като ехото от стара битка. Позлатата на таваните започнала да се лющи, мраморните подове да се напукват, а тръбите, по които течала горещата вода, започнали да пукат като ставите на посетителите, на които служели някога. Малкият древен град, закътан в планината, бил буквално забравен — причината, поради която господин Лиам Александър Пикс, фалшификаторът на документи, живееше тук; не бе за пренебрегване и близостта на града до

многобройните му банкови сметки на по-малко от сто и шейсет километра в Женева, Швейцария.

Фин Райън се събуди с първите розовеещи лъчи на слънцето иззад върховете и остриите зъбери, които бележеха гребена на френските Алпи при От Савоа. По някое време тя някак се бе оказала на задната седалка на мерцедеса. Хилтс сега седеше до Симпсън, който все така не изпускаше волана.

— Добро утро — бодро поздрави възрастният мъж, когато тя седна и започна да се оглежда, примигвайки. — Почти стигнахме.

— Къде сме? — прозя се Фин.

През прозореца се виждаше високопланински път. Отляво беше надвиснала гъста гора, отдолу на светлината на изгряващото слънце се виждаха геометричните очертания на град, сгушен в далечния край на продълговато и широко езеро.

— Екс ле Бен — отговори Симпсън.

Отляво се появи тесен чакълест път и Симпсън пое по него, като направляваше мерцедеса между боровете; пътят заобикаляше надвиснали скални маси. Накрая стигнаха до широка равна поляна на малко плато. Точно пред тях се намираше класическа френска провинциална къща като извадена от туристическа брошура: правоъгълна сграда от варосани камъни с вдадени навътре прозорци и стръмен керемиден покрив. В края на алеята имаше грубо скован навес за коли, чийто зелен покрив от вълнообразно фибростъкло беше долепен до къщата. Под навеса, тъмносин и блестящ, се гушеше много скъп двуместен мерцедес SLK230.

— Който и да е този човек, добре се справя — отбеляза Хилтс при вида на колата.

— Доста добре наистина — съгласи се Симпсън. — Войната, която президентът Буш обяви на тероризма, имаше същия резултат като битката с алкохола на Удроу Уилсън. Открай време е така: войната се отразява добре на бизнеса. Напоследък има голямо търсене на услугите на Лиам.

Над вратата имаше дървена табела с резбовани стройни букви: LE VIEUX FOUR.

— Какво означава това?

— Старата пещ — преведе Симпсън.

Възрастният мъж паркира мерцедеса зад спортната кола и изгаси двигателя. Старият дизел затресе и се задави, преди да угасне. Отвън ги посрещна студеният утринен въздух. Хилтс и Фин се протегнаха и прозяха. Симпсън запали цигара. Пикс вероятно имаше някаква предупредителна система, защото вече ги чакаше на вратата с широка усмивка на дружелюбното си лице. Определено не приличаше на фалшификатор според Фин. Всъщност, най-вече й приличаше на рок звезда на почивка. Беше висок, леко прегърбен, обут в джинси и бяла риза, чиито краища висяха извън джинсите. Носеше сандали. Косата му бе гъста и разрошена, с двудневна брада и изключително интелигентни кафяви очи зад кръглите очила с кафеникави стъкла. Имаше вид на трийсетинагодишен. Фин почувства някакво присвиване в коремната област и начаса го пропъди. Само преди няколко часа беше помогнала да изхвърлят трупа на убит мъж, полицията от цяла Италия я търсеше във връзка с друго жестоко убийство. Рок звезда или не, не му беше времето за романи.

— Артър! — провикна се радостно Пикс. — Грижиш се да не оставам без работа, а? Или си се отбил да те почерпя с шоколадов кроасан и чаша от превъзходното ми кафе?

Не само че беше хубав, ами говореше с ирландски акцент като Колин Фаръл^[1].

— Всъщност, по работа, но не бихме отказали кроасан с шоколад и кафе. — Той се обърна към спътниците си. — Нали?

Представи ги един по един и Пикс ги въведе в кухнята.

Кухнята беше старомодна, с изключение на яркочервената машина за еспreso „Гаджа“, която съскаше и изпускаше пара върху обикновения дървен плот, който изглеждаше на годините на къщата. Подът беше от тъмни каменни плочи; таванът, измазан с хоросан, с дъбов гредоред, а стените бяха от варосан камък. Имаше стар хладилник, шкаф, отделна фурна и няколко професионални газови котлона. От забити в гредите пирони висяха билки, тенджери с медни дъна и тежки железни тигани, а до скарата първите утринни лъчи проникваха през единствения, разделен на квадратчета прозорец с неравни стъкла. Отвън чуруликаха птички. При други обстоятелства Фин щеше да се наслаждава на идилията сред природата, но точно сега изпитваше само страх, притеснение и ужас. Пикс ги настани на кухненската маса от жълт бор, извади чиния с топли, ароматни

шоколадови кроасани и се засуети около модерната машина за кафе, в резултат на което им сервира по една голяма чаша капучино с много пяна. После седна при тях, топна крайчето на един кроасан в кафето си и отхапа с нескрито удоволствие голямо парче. Фин последва примера му. В многолистното тесто имаше толкова много масло и наистина сякаш се топеше в устата ѝ.

— Е — започна Пикс, — не приличате на хората, които Артър обикновено ми води, но от опит знам, че външността лъже.

— Паспорти — поясни Симпсън — и всичко останало.

— Кажете нещо — обърна се към Фин Пикс.

— Какво?

— Например „Петър плет плете, през три плета преплита“.

— Не разбирам.

— Опитвам се да установя дали имате акцент.

— Нямам.

— Зависи откъде ще го погледнете. В Касълнок няма да имам акцент, но тук имам. Давайте.

Фин послушно повтори скоропоговорката.

— Кълъмбъс, Охайо — кимна Пикс.

Фин го зяпна.

— Как го разбрахте?!

— Богат опит — усмихна се той. — Това ми е работата. — Той се обърна към Хилтс. — А сега вие. Същото. — Хилтс неохотно повтори изречението. — Роден сте във Флорида, Талахаси или Сейнт Питърсбърг, но сте прекарвали доста време в Ню Йорк, нали?

— Почти познахте. — Фотографът изглеждаше леко раздразнен, че Пикс позна с такава лекота.

Ако Фин не беше убедена в противното, щеше да си помисли, че Хилтс ревнува, но това бе абсурдно.

— И двамата нямате издайнически акцент, освен ако не попаднете на експерт. За щастие болшинството американски служители на паспортен контрол не влизат в тази графа. Ще ви направим канадци. Предполагам, че сте пътували из страната?

— Ходила съм няколко пъти в Торонто и Монреал — каза Фин.

— А вие? — обърна се към Хилтс той.

— Също.

— Тогава нека да бъде Онтарио. Фасулска работа. Техните актове за раждане и шофьорските книжки са лесни за подправяне. Трябват ви и карти за здравна осигуровка.

— Здравна осигуровка?

— Безплатна е. От властите на Онтарио. Много са експедитивни при издаването и държат на защитата на личните данни, затова не ги сверяват с други инстанции. Лесни снимки за личните карти. Мога да направя здравните карти, шофьорските книжки и актовете за раждане още сега на място.

Фин не разбра и думичка от казаното.

— А паспортите? — настоя Симпсън.

— Още по-лесна работа — ухили се Пикс. — Но първо снимките. — Изправи се и ги поведе към задната част на къщата.

Озоваха се в Г-образен коридор, водещ към спалнята, който служеше като библиотека, но вместо да продължи напред, Пикс се спря на ъгъла и извади една книга от библиотеката. Чу се тихо прещракване и панел от библиотеката се отвори като врата.

— Сезам, отвори се! — усмихна се Пикс и се дръпна, за да влязат, след което ги последва и затвори замаскираната врата.

Фин огледа тайната стая. Беше голяма и без прозорци, обзаведена с работни плотове край стените и лавици над тях. Върху лавиците бяха подредени десетина папки, грижливо надписани, с цветни обозначения, а в единия ъгъл бяха строени шест плоски монитора. Под тях върху метални стойки един до друг стояха черните сървъри, които мигаха със зелените си лампички. По плотовете имаше най-различна техника — от скенери до фотографски масички с осветена повърхност и няколко много професионални на вид цветни принтера. В дъното покрай стената имаше сложен пулт „Лайтуъркс“ с три екрана за монтаж на игрални филми.

— Отнасяте се твърде безгрижно към тайните си — отбеляза Хилтс. — Ами ако бяхме ченгета?

— Но не сте — отсече Пикс. — Ако бяхте, досега Артър да ви е очистил. Освен това той ме предупреди за посещението ви, но и да не беше го сторил, щях да го знам от мига, в който свихте от главния път — усмихна се той, без да се засегне от забележката на Хилтс. — И едва ли щях да ви черпя с кафе и кроасани. — Той сви рамене и кимна към пулта. — Нещо повече, имам напълно законно регистрирана

фирма за монтаж на филми и в тази стая няма нищо уличаващо ме в престъпление, освен в паметта на компютрите, но мога да изтрия всичко, преди което и да е ченге да е прекрачило прага на тази стая.

Хилтс смръщи вежди.

— Не го чух да ви се обажда.

— Изпрати ми съобщение по мобилния от Моден. Предполагам, че сте имали малко неприятности там.

— Така е. — Вниманието на Хилтс изведнъж бе привлечено от голям фотоапарат, монтиран на професионален триножник, опрян на стената, с насочен към вратата обектив. — Това е „Камбо Уайд“ DS с дигитални лещи, трийсет и пет милиметров „Шнайдер“ и средноформатен „Фейз Уан“ P25. — Очите му се разшириха. — Около трийсет бона, нали?

— По-скоро трийсет и пет — уточни Пикс. — Почти най-скъпото автоматично щракало, което може да се намери.

— Не бих го нарекъл автоматично щракало — отбеляза Хилтс.

На Фин апаратът ѝ изглеждаше като лещи от дебело стъкло, прикрепени към плосък метален квадрат. Изобщо не приличаше на фотоапарат.

— Правителството използва подобна дигитална техника — обясни Пикс. — В момента така правят паспортите, поне в Щатите и Канада. Опростено е до минимум. Вместо снимките да се лепят и ламинират, те са дигитализирани и топлинно отпечатани директно на страницата.

— Това сигурно усложнява работата ви — изрече Хилтс.

— Всъщност, я улеснява. — Той посочи към вратата, която беше боядисана в мръснобяло, а от двете ѝ страни нависоко бяха поставени лампи, които премахваха всяка сянка. — Бихте ли застанали там? — помоли той.

Хилтс застана с гръб към вратата.

— Брадичката горе, устата затворена, не се усмихвайте — нареди Пикс.

Чу се щракане и примигване на силна светлина и Фин се досети, че лампите от двете страни на вратата бяха светкавици.

— А сега отстъпете мястото си на госпожица Райън.

Хилтс се премести и Фин на свой ред застана пред вратата. Пикс нагласи триножника на височината на Фин и светкавиците отново

примигнаха.

— Отлично — поклати доволно глава. Извади от апарата флашкартата, пхна я в специален драйвър до един от плоските монитори и написа нещо на клавиатурата. — Някакви предпочитания за имената?

— Нямам — отвърна Хилтс.

— Аз също — съгласи се Фин.

— Добре, вие ще сте... ааа... Норман Пейдж, а госпожица Райън ще бъде Алисън Макензи. Как ви се струва?

— Без значение — повдигна рамене Хилтс.

— Става — кимна Фин.

— Мили боже! — възкликна Симпсън и се разсмя. — Това литературна алюзия ли е, или се заблуждавам?

— Едва ли е литературна — отвърна Пикс с усмивка.

— Не разбирам — каза Фин.

— Естествено, скъпа, твърде си млада.

Пикс се върна на клавиатурата и поднови писането.

— Месторождение Торонто, Онтарио, Канада, дата... 1981, там някъде, моминско име на майката... баща... документите са издадени... гарант. — Той продължи да пише, мърморейки си под нос и след миг беше попълнил онлайн формуляра. — Следващото нещо е пътечката, така че да не могат да ме проследят дотук — обясни той. — Първо, избирам подходящото канадско консулство... да речем Албания и поставям техния адрес на издал документ. — Започна да чете от екрана. — Руга, Дервиш Хима, Кула, номер две, апартамент двайсет и две, Тирана, Албания, телефон номер 335 (4) 257274/ 257275; факс номер 355 (4) 257272 и накрая кодът — приключи театрално с писането Пикс.

— И какво постигаме с това? — попита Хилтс.

— Това информира компютъра в паспортния отдел на Отава, че господин Норман Пейдж и госпожица Алисън Макензи, и двамата понастоящем в Париж, Франция, където се намира най-близкият паспортен отдел в района, подновяват паспортите си и всъщност вече са го сторили. Съобщаваме, че новите всъщност чакат в посолството в Париж. В същото време се изпраща друг пакет инструкции към новите файлове заедно с молба за дигитализиране на двете нови паспортни снимки. Всичко получава задна дата, паспортите се печатат със

заявените за днес и ще са готови в посолството, откъдето можете да си ги вземете. Покажете свидетелствата за раждане, шофьорските книжки и социалните си застрахователни номера, с които ще ви снабдя, и ще ви дадат съвсем редовни канадски паспорти, топли-топли, уредени от моя милост. Ако някой от компютърните им специалисти се опита да проследи по обратния път документите, ще се окаже в задънена улица в албанското консулство, което най-вероятно се помещава в някоя мърлява дупка над бакалница и минава за супермаркет в Тирана. Малко е усложнено, но това е идеалната дупка в системата. Вмъкваш се в базата им данни, те решават, че инструкциите са си техни и оттам легитимни. Досега не съм имал случай на провал.

— Вероятно имавте предвид социални осигуровки?

— Не правете тази грешка в посолството в Париж, ако някой случайно ви зададе въпрос, макар че е малко вероятно. Социални осигуровки се наричат в Щатите, а в Канада са социални застраховки.

— Но ние не отиваме в Париж — възрази Фин.

— О, напротив! — обади се Артър Симпсън.

— Ами Лозана?

— Мъжът, когото търсите, вече не живее там. — Той замълча. — Всъщност, този човек е мъртъв от осми септември 1960, четвъртък, двацет и три часа и двацет и две минути.

— По-точно не можеше да бъде — саркастично отбеляза Хилтс.

— Тогава потъна корабът — поясни Симпсън. — Да приключим първо с Лиам и после ще ви разкажа всичко.

Което и стори.

[1] Английски актьор, участва във филма „Дневникът на Бриджит Джоунс“. — Б.ред. ↑

25.

Без да броят паспортите, до два следобед вече разполагаха с всички необходими документи. Пикс щедро бе добавил две съвсем редовни карти „Виза“ от банка „Нова Скотия“ на новите им имена, всяка с по десет хиляди долара, които според Пикс щяха да останат някак незабелязани в огромния поток от невидими трансфери, прехвърляни всекидневно чрез сателитни връзки по целия свят.

По-голямата част от деня прекараха в Льо Вю Фур на припек в градината зад къщата, наслаждавайки се на леденостудената бира „Сангано Блонд“, поднесена със сирене и гъши пастет, докато слушаха разказа на Артър Симпсън. Под галещите лъчи на слънцето Фин почти забрави причината, довела ги на това красиво място, където жужаха пчели, а птичките чуруликаха укорително от клоните на старите брези в дъното на градината. Почти.

В ранния следобед, снабдени вече с документи, те благодариха на Пикс за гостоприемството, бързината и безукорното качество, с което си свърши работата, качиха се на мерцедеса и поеха надолу към долината. Хванаха автострадата и изминаха двайсет и петте километра до Лион за малко повече от час. Симпсън ги остави пред входа на модерната железопътна гара Пар Дийо.

— По всяко време може да хванете някой бърз влак. До Париж са около два часа. Не би трябвало да имате проблем. Запомните ли името на хотела, който ви казах?

— Хотел „Норманди“. Улица „Юше“ между улица „Пти Пон“ и булевард „Сен Мишел“ на левия бряг на Сена. — Фин повтори инструкциите на Симпсън.

— Добро момиче — усмихна се възрастният мъж.

— Задължени сме ви за паспортите — с неохота изрече Хилтс. — Не съм забравил. Ще ви се отплатим.

— Оставете това, господин Хилтс. — През смъкнатото стъкло на колата Симпсън погледна бащински Фин. — Връщам услуга в памет на един стар приятел.

— Ще ви платим — настоя Фин.

— Хайде, тръгвайте! — заповяда Симпсън.

— Ами вие? — попита Хилтс.

— Трябва да се видя с един хора в Италия, но не се съмнявам, че ще се срещнем отново преди края на тази история. Оглеждайте се за мен. — Той се усмихна отново, вдигна стъклото и потегли.

Хилтс и Фин се обърнаха, прекосиха широкия тротоар и влязоха в модерния терминал с ниски сводове. Купиха си два билета първа класа за следващия експрес до Париж — чисто нов двуетажен Ти Джи Ви Дуплекс с големи самолетни седалки, много място да си опънеш краката и максимална скорост от почти триста километра в час. Качиха се на влака, намериха местата си и се настаниха за сравнително краткото пътуване. Дотук не бяха забелязали нищо подозрително, но без паспорти и с фалшивите документи се чувстваха уязвими. Влакът беше препълнен, предимно с туристи от различни националности на път към Париж и никой не им обръщаше внимание. Влакът плавно потегли от гарата точно по разписание и малко след това набра скорост, докато профучаваше през крайните квартали на големия град. И двамата не бяха продумали от раздялата със Симпсън на входа на гарата.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита Хилтс.

Беше седнал до пътеката, преотстъпвайки мястото до прозореца на Фин.

— Не, благодаря.

— Нещо за пиене?

— Не, не съм жадна — поклати глава Фин. — По-късно може би.

— Да, може би по-късно — повтори неловко Хилтс. — Какво знаеш за този тип, Симпсън? — попита след известно време.

— Не много. Дойде в стаята ми в Кайро. Каза, че е познавал баща ми. Предупреди ме за Адамсън. — Тя замълча. — Спомена, че познавал Вергадора от едно време. — Фин млъкна отново. Влакът се наклони и лекичко завибрира, когато излезе на открито и продължи да набира скорост. — Знам, че ни спаси от големи неприятности снощи. Уреди ни паспорти. Неща, с които сами нямаше да можем да се оправим.

— Нещо като ангел хранител?

— Не съм съвсем сигурна.

— Питала ли си се какво цели?

— Да.

— И?

— Не мога да ти отговоря, защото не знам. Знам само какво е направил дотук.

Хилтс се замисли, загледан в раираната дамаска и сгъваемата масичка на мястото срещу него.

— Питала ли си се, докато гледаш някой криминален сериал или четеш книга, защо просто не извикат ченгетата?

— Разбира се — отвърна Фин. — Това е като филм на ужасите, в който момичето слиза в тъмното мазе и всички, освен нея знаят, че трябва да си плюе на петите и да бяга.

— Но ако го стори, филмът ще свърши на мига — съгласи се Хилтс. — Ето на това място сме ние. Тук филмът би трябвало да свърши, защото ако имахме капка разум в главите, щяхме да отърчим при ченгетата.

— Но не можем. Търсят ни за убийството на Вергадора.

— А нашият ангел пазител, твоят приятел господин Симпсън, който все изниква отнякъде, ни помага да им се измъкнем.

— Накъде биеш?

— Той се грижи филмът да продължи.

— Е, и?

— Защо? — попита Хилтс. — Освен ако не иска да продължим да търсим Дево. — След малко додаде: — Или освен ако не ни води към някакъв капан.

— И на мен ми хрумна тази мисъл — нещастно промълви Фин. — Но какво може да направим сега?

— Онова, което ни разказа днес в градината на Лиам Пикс за Дево.

— Какво за него?

— Вярваш ли на тази история?

— Не знам. Още си блъскам главата над това.

26.

Докато чакаха Пикс да направи документите, Симпсън им беше разказал за отношенията си с изчезналия монах и с мъжа, който го преследваше от години — Абрамо Вергадора. Според Симпсън Хилтс беше познал: не само че Вергадора някога е бил „саян“ на израелското разузнаване Мосад, но дори е бил активен член още преди то или самият Израел да са съществували. В края на трийсетте Симпсън се бе запознал с италианския евреин в Кеймбридж, където Вергадора четял лекции по антропология и археология под ръководството на Луис Кларк и Т. С. Летбридж, който беше уредник в отдела по англосаксонски антики в Кеймбриджкия археологически музей. С избухването на войната Вергадора избира да се присъедини към британското разузнаване в Швейцария пред завръщане в Италия и преследванията на Мусолини. Накрая влиза в така наречената Еврейска бригада, която внедрява немскоговорещи евреи в Германия към края на войната като шпиони или дейци на съпротивата. В работата си попада на историята на Дево и отколешния му враг Педраци и научава, че след изчезването на Педраци в Либийската пустиня Дево се е мярнал за кратко във Веноза, за да копае в старите катакомби и после отново избягал, този път в Америка. В даден момент по време на тези събития, вероятно с помощта на стари приятели във Ватикана, успял да промени името си на Питър Деверо и да се появи като помощник-уредник в Музея на античното изкуство „Уилкокс“ в Канзаския университет в Лорънс.

— Доста заплетено — беше отбелязал Хилтс.

— Заплетено, но пасва — беше отвърнал Симпсън, отхапвайки от хлебчето, намазано с прясно избито масло и пастет от гъши дроб. — Музеят „Уилкокс“ е посветен изцяло на гръко-римското антично изкуство и притежава една от най-забележителните колекции от римски монети и медальони. Също като монетата, която намерихте у Педраци.

Дево-Деверо с години живял, без да се набива в очи в университета, но според Вергадора продължил с проучванията си, като поддържал връзките си с института в Йерусалим. Според Вергадора, потвърдено и от Симпсън, зад фасадата на института по библейска археология се криело нещо повече; открай време той бил очите и ушите на Ватикана в една хронично размирна част на света.

Според неофициалната информация от приятелите му в Мосад Вергадора разбрал за новата самоличност на Дево. Проследявайки тази информация, според разказа на Симпсън, Вергадора на свой ред разбрал, че едновременно ватикански археолог е направил откритие с изключителна религиозна и археологическа стойност: така наречените Евангелия на Луцифер, написани от самия Христос след разпъването на кръста. Евангелията, известни още като Изповедта на Христос, разказвали как в Гетсиманската градина мястото на Христос било заето от брат му Яков, който сетне бил „предаден“ от Юда на римските войници, нямащи си представа как изглежда в действителност Христос. Той с помощта на неколцина наскоро покръстени римляни бил заминал тайно нейде в Либийската пустиня, където живял дълго като монах отшелник. Митът за него с годините се преплел с тези за Изгубения легион, Зерзура и така наречените арийски пазители — синеоките и русокоси Рицари на свети Себастиан. Разбира се, всичко това напълно противоречало и поставяло под съмнение догмите, върху които са изградени католическата църква и християнството. Още по-странното е, че изглежда Дево-Деверо бил направил откритието си в Съединените щати. Според него евангелията са били пренесени от първите изследователи на тамплиерите навътре в централните щати на Америка, много вероятно заедно с най-голямото от всички съкровища — мощите на Исус. Мит или истина, не можеше да се отрече значимостта на тази история.

Откритието на Дево-Деверо довело до уговорка за среща, но на неутрална територия. Някогашният историк на Ватикана знаел, че неговата информация и доказателствата са колкото безценни, толкова и опасни. Срещата щяла да се състои в Насау, на Бахамите, удобно място и за двете страни, на борда на френския пътнически лайнер „Ил дьо Франс“, днес преименуван на „Акоста Стар“. Човекът, с когото щял да се срещне, бил учен на име епископ Аугустус Принчипе от Папския институт по библейски изследвания в Рим. За беда, наскоро, след като

отплавали от Бахамските острови с Дево-Деверо на борда, на кораба избухнал пожар и той потънал. Бившият свещеник и епископ Принчипе загинали и тайната на Евангелието на Луцифер била изгубена. Първо Вергадора, а след това Симпсън успели да проверят голите факти и установили, че са верни. Наистина е имало оживена трикратно кодирана кореспонденция между института в Ерусалим и секретариата на Ватикана, а мъжът, известен в Лорънс, Канзас, като Питър Деверо е потънал заедно с „Акоста Стар“ някъде в Карибско море на 8 септември, четвъртък, в 23:22 часа.

И това било всичко. Историята, започнала сред горещите пясъци на Либийската пустиня, обърнала последната страница сред синьо-зелените води на Карибско море — пътуване, продължило две хиляди години и два пъти по толкова мили. Като много други, в пътуването били намесени думите и делата на много богове и било напоено с кръвта на невинни и грешни.

Останалата част от отсечката между Лион и Париж изминаха безпроблемно. Влакът пристигна на гара Лион по разписание и учтивият шофьор на таксито мина през целия град, за да ги закара до „Пти Пон“, прекоси Ил дьо ла Сите към левия бряг и ги остави пред пететажния хотел „Норманди“ на улица „Юше“ — тясна затънтена уличка, близо до „Сен Мишел“, който сякаш не се беше променил значително от времето на Наполеон и почти беше запазил вида си, откакто германски войници в отпуск бяха крачили по него в търсене на местен колорит в Града на светлината. Можеше да се видят месарница, пекарна, магазинче за цигари, още два пансиона като „Норманди“, магазин за ортопедични стоки и много частни магазинчета с разнообразни артикули, каквито има във всеки квартал. Кафене „Сен Мишел“ на ъгъла ги нахрани със свята храна и бутилка вино, после двамата отидоха да си легнат, всеки в своята стая. На следващата сутрин, след справка в телефонния указател и картата откриха, че канадското посолство на улица „Монтен“ е недалеч и дотам може да се стигне пеша. Тръгнаха под яркото утринно слънце, прекосиха Сена по Моста на инвалидите, после се насочиха към Елисейските полета и горната част на дипломатическия квартал край улица „Фош“. Посолството се оказа дискретен комплекс от три сгради от времето на Наполеон III на засенчена с редица дървета улица без дежурния охранител в червена куртка на пост. Фин и Хилтс влязоха вътре със

свити сърца. Интериорът явно беше подновен според директивите „анти Осама“, но в крайна сметка всичко се бе свело до баналните пластмасови столове, раздаването на номера и цивилизованите зигзагообразни опашки, каквито имаше по банките. Един час по-късно излязоха като притежатели на два канадски паспорта в синьо и златно.

— Това беше лесно — въздъхна с облекчение Хилтс.

Свиха по улица „Монтен“ обратно към хотела.

Операцията беше професионална, перфектно изпълнена и мина без засечка. На пътя им застана един мъж, облечен с джинси и тъмносиня памучна блуза, водеше ротвайлер на каишка. Зад него имаше двама въоръжени. Отляво спря зелен мерцедес и задната му врата се отвори. Единият от въоръжените мъже се приближи и опря нещо твърдо в гърба на Фин и я принуди да се качи в колата. Вторият стори същото с Хилтс, докато мъжът с ротвайлера запречваше пътя на евентуалните минувачи, а кучето ръмжеше гърлено. Единият от мъжете се качи в колата, а другият затръшна вратата и колата потегли. Всичко свърши за по-малко от дваайсет секунди.

Фин успя да хвърли поглед през задното стъкло. Мъжът с кучето се разхождаше, сякаш нищо не бе станало, а другият се отдалечаваеше в обратна посока.

Фин и Хилтс бяха притиснати по средата на задната седалка от двама мъже. Третият седеше отпред до едрия шофьор. Мъжът до шофьора се обърна. Имаше черна, късо подстригана коса. Лицето му бе скрито от брада и тъмни очила и държеше кожен портфейл с прочутото лого на Интерпол със земното кълбо, прорязано от меч и везните на Темида отдолу. Той го показва първо на Хилтс, после на Фин, без да каже и дума, после рязко го затвори и се обърна напред.

Фин скръсти ръце в скута си. Сърцето ѝ биеше лудо. До нея Хилтс скръсти ръце пред гърдите си и заби ядосано поглед между шофьора и спътника му. Фин беше идвала в Париж само веднъж, и то за кратко. Пейзажът, който прелиташе край колата, не ѝ говореше нищо — широки булеварди, статуи, дървета, дълги фасади, които вероятно датираха от един и същи период. Усещане за великолепие и мръсотия, за тълпи по широките тротоари и хаотичен трафик. Мерцедесът спираше и тръгваше, шофьорът ругаеше и надуваше клаксона като всички останали. Само че не ругаеше на френски; беше някакъв

арабски диалект с гърлени накъсани звуци. Мъжът до него излая нещо и той млъкна.

Навлязоха с висока скорост в кръгово движение и Фин видя, че поемат по някакъв голям булевард. От дясната му страна, под сянката на дърветата на широкия тротоар имаше пазар с десетина сергии и колички на амбулантни търговци. Колата рязко зави, за да избегне една кола отляво и Хилтс блъсна мъжа до себе си. От силния удар във вратата мъжът изохка и се сви с изкривено от болка лице. Хилтс го притисна с всичка сила и вратата се отвори, после с един удар на рамото си го избути и той се изтъркаля с вик на пътя. Чу се ужасно тупване и скърцане на спирачки, но преди някой да успее да реагира, Хилтс направи светкавично движение с дясната си ръка и от врата на шофьора се показа десетсантиметровото острие на назъбения нож. Той изпищя, пусна кормилото и хвана с две ръце черната дръжка на оръжието. Колата закриволичи и започна да друса, после се вряза в нещо твърдо и спря.

Хилтс сграбчи Фин за ръката и двамата изпаднаха от колата върху купчина зелки.

— Хайде! — извика.

Изправиха се и със залитане се отдалечиха от смачканата машина. Мъжът до шофьора се мъчеше да се освободи от въздушната възглавница, а шофьорът беше извадил острието и отчаяно се опитваше да спре шуртящия фонтан кръв.

Фин и Хилтс хукнаха през пазарчето, като разблъскваха купувачите и прескачаха разпилени торби с покупки. Търговците сипеха след тях ругатни, някои се опитваха да ги сграбчат. Фин чу полицейска свирка и сирени в далечината.

Изведнъж проехтя равномерен пукот от автоматичен пистолет. Мъжът от колата стреляше по тях. Хората наоколо панически залягаха на земята или бягаха с викове и писъци. Фин усети някаква гореща струя на един сантиметър от бузата си, а после отново чу пукота на пистолета.

— Към метрото! — викна Хилтс и я повлече на една страна.

Намираха се в края на сергиите. Последната беше опряна до перилата на входа към подземното метро. Хилтс прескочи перилата, Фин също, като едва не се търколи надолу по стълбите и стресна една жена с пудел, която излизаше от тунела. Прескачайки по няколко

стъпала наведнъж, слязоха долу и закуцукаха по дългия, облицован с бели плочки тунел. Претършуваха джобовете си за дребни, за да си вземат талони с билети от автомата и се мушнаха през широките пневматични врати тъкмо когато влакът навлизаше в гарата. Изчакаха го да спре, после се вмъкнаха веднага щом вратите се отвориха със съскане. Седнаха запъхтени и Фин видя как преследвачът им се вмъкна без билет през гумената бариера на пневматичните врати на входа към перона. Чу се сирена и мъжът беше принуден да се качи шест-седем вагона по-назад от техния.

— Качи се — прошепна тя на Хилтс.

— Видях.

— Какво ще правим?

— Мисля по въпроса.

— Мисли по-бързо.

Влакът потегли с тракане и навлезе в подземните тунели, прорязващи града. Колелетата скърцаха при всеки завой, вагоните се тресяха и накланяха. Возеха се по най-старата линия на парижкото метро и си личеше.

— Той ще се придвижва към нас на всяко спиране, може би с по няколко вагона наведнъж. Това означава три спирки, преди да ни стигне.

— Къде точно?

— А ние къде се качихме?

— Спирката се казваше „Сен Манде дьо нещо си“.

— Къде излиза, че трябва да слезем?

Фин провери картата над вратата.

— „Рьойли-Дидро“.

— Главна спирка ли е? От онези, на които можеш да се прекачиш?

— Не.

— Коя е следващата главна спирка?

— „Насион“ — отвърна тя. — След две спирки.

— Пригответи се да слезем там. Трябва да му се изплъзнем.

— Откъде взе ножа?

— Твоят приятел Симпсън ми го даде в колата, докато ти спеше. Коварна малка джаджа — автоматично острие, произведение на изкуството. Италианско производство. Каза, че имал два.

— Кой бяха тези хора?

— Във всеки случай не бяха от Интерпол. Мъжът говореше арабски, а другият го наруга.

— Чух.

Мотрисата навлезе в следващата гара — „Порт дьо Венсан“. Няколко души слязоха и се качиха. Свирката прозвуча и влакът отново потегли.

— Да се приготвим за слизване — подкани я Хилтс.

Застанаха до дясната врата.

— *L'autre cote* — обърна се към тях възрастен мъж с шлифер и тъмносиня барета. Пушеше ръчно свита цигара точно под знака на прозореца, който гласеше „Пушенето забранено“.

— Какво? — не разбра Хилтс.

— От другата страна — преведе Фин. — Дотолкова мога да разбера. Мисля, че искаше да каже, че перонът е от другата страна. Усмихна се на мъжа. — Мерси!

— *Parle a mon cul, me tete est malade*^[1] — отвърна намръщено мъжът.

— Какво каза? — поинтересува се Хилтс.

— Стори ми се, че не беше нещо любезно — отговори Фин.

Влакът приближи с грохот станцията, която имаше много по-модерен вид от предишните, с няколко разклонения на тунелите. Избраха най-близкия и се промушиха напърно през тълпата пътници.

— Къде отиваме?

Фин провери маршрута.

— „Етоал“.

— Кое то ще рече?

— Триумфалната арка.

— Там, откъдето тръгнахме.

— Горедолу.

Хилтс огледа тълпата, изсипваща се на перона, през рамото на Фин.

— Виждаш ли го?

— Още не.

Машинистът наду свирката и влакът навлезе в гарата. Зад тях пневматичните врати започнаха да се затварят. Спирачките изскърцаха

пронизително и вратите на вагона се отвориха. Мравунякът от хора се раздвижи около тях.

— Ето го! — Фин забеляза брадатия с тъмните очила, който си пробиваше път към перона.

Един човек му изкрещя нещо и го напсува, но той не му обърна внимание.

Хилтс хвана Фин за лакътя и я насочи към най-близкия вагон. Последва я, като хвърляше погледи през рамо. Вратите се затвориха и брадатият остана на перона. Преди да го изгуби от поглед, Хилтс видя как мъжът извади телефона си.

— Обажда се за подкрепление. Мамка му!

— Не можем дълго да останем във влака — обади се Фин. — Може да е извикал хора, които да ни причакат.

Разгледа картата над вратата. Ако брадатият реагираше светкавично и беше достатъчно съобразителен, щеше да се сети, че може да ги изпревари, като се качи за една спирка с линия номер едно до Бастилията, после да продължи в тяхната посока с второстепенната линия номер пет, която свързваше Бастилията и южните станции. Парижкото метро беше изключително объркано и след повече от сто години на разширяване нямаше сграда в града, която да не отстояше на петстотин метра от някоя метростанция.

Най-малкото, със сигурност някой щеше да ги причака на „Монпарнас-Бенван“, следващата главна спирка, където се пресичаха пет-шест други линии. Минаха Плас д’Итали. За късмет мъжът не бе реагирал достатъчно бързо, за да изпрати някого там. Според картата имаха само две възможности преди следващата голяма спирка. Трябваше да избират между „Данфер-Рошро“ и „Распай“. Фин не знаеше нищо за тях, но и двете бяха близо до Монпарнас, някогашния център на бохемския живот в Париж, който сега не бе нищо повече от занемарена туристическа забележителност с множество кафенета със съмнителни твърдения като „Любимият ресторант на Ленин“ или „Барът на Хемингуей“.

— Нека да е следващата спирка — реши Хилтс.

За пореден път се приготвиха за слизване. Спирачките заковаха влака с изскърцване и двамата се шмугнаха сред тълпата на перона. Докато влакът се изтегляше, Фин хвърли поглед към отсрещната страна на коловоза и срещна слисания поглед на мъжа, който ги бе

вкарал в колата пред канадското посолство. За миг той замря със зяпнала уста, после хукна към изхода.

— По следите ни са!

Фин и Хилтс се затичаха към най-близкия изход и изкачиха безкрайното стълбище, без да поглеждат към успоредните ескалатори. Минаха през горната чакалня и напуснаха тичешком голямата станция през една от трите сводести входни врати. Едва си поемаха дъх, но продължиха да тичат по улицата, като внимаваха да не се блъскат в минувачите. Стигнаха до кръгъл площад с огромна бронзова статуя на поредния конник. Фин си помисли, че някога Париж е бил чудно място за притежателите на леярни.

— Накъде? — попита тя.

— Без значение. Трябва да му се измъкнем. Тичай!

Хвана я за ръка и хукнаха по улицата. До стоянката за таксито една кола спря рязко с изскърцване на спирачките. Беше мерцедес, син на цвят. От него изскочи мъжът с ротвайлера, този път без кучето. Зад тях преследвачът от перона прекоси улицата, криволичейки между колите. Свиха към тротоара и се втурнаха по изпречилите се пред тях няколко стъпала към някакви високи черни порти, които бяха отворени въпреки лятната жегата.

Един мъж в униформа седеше на столче до вход, преграден с пропускателен механизъм тип въртележка по средата на голямо тъмно помещение с мраморен под. Имаше отегчено изражение. До вратата имаше табелка: „Десет евро“. Хилтс трескаво прерови джобовете си, намери няколко смачкани банкноти и ги напъха в ръката на служителя. Минаха бързо през въртележката и Фин погледна назад, за да се увери, че преследвачите не са ги настигнали. Засега нямаше помен от тях. Обърна се напред. Пред тях се изпречваше единствено кръгъл вход към стълбище, водещо под земята.

— Що за място е това? — попита Хилтс, загледан в черната спирала от стъпала. — Да не би да е туристическа обиколка на каналите?

Фин знаеше. Последния път, когато беше в Париж, бе прочела за това в туристическия справочник. Не бяха канали.

Това беше вход към парижките катакомби — от столетия последен пристан на мъртвите. Милиони покойници, скрити дълбоко под улиците на древния град.

[1] Говори на задника ми, защото ме боли глава. — Б.пр. ↑

27.

Париж съществуваше като град повече от две хиляди години. В началото бил малко селце край Ил дьо Пари, на мястото, където сега се извисява катедралата „Нотр Дам“, после се разпрострял по двата бряга на Сена, на север, юг, изток и запад. Подобно на други бързо разрастващи се градски средища Париж страдал от два основни проблема, чиито последици за здравето били ужасяващи, често пъти с фатален изход. Това били боклукът и трупове, които водели след себе си болести. В Средновековието кризата с боклука докарала на Париж Черната смърт — бубонната чума. По-късно разлагащите се трупове в препълнените гробища на Париж се превърнали в основна пречка за Наполеон, който се опитвал да осъществи своето виждане за града. В продължение на около хилядолетие всяка от църквите в града поддържала свое гробище, но в процеса на обновяване по времето на Наполеон, гробищата се превърнали в основна спънка в градоустройствените му планове. Париж, също като Вашингтон по-късно — и двата града планирани от Пиер Лъонфан — бил издигнат върху блатиста местност. Трупове не били погребвани, по-скоро плували сред море от тиня. Наполеон — диктатор, император и практичен човек, какъвто бил в действителност, решил, че всички гробища трябва да бъдат изпразнени и останките да бъдат пренесени в старите римски варовикови кариери, които по онова време се намирили в покрайнините на града. С преустройството на града планът започнал да се осъществява. Новопочиналите били заравяни в трите големи гробища — „Пер Лашез“, най-известното, където почиват останките на много известни хора, от Джим Морисън от „Доорс“, до Фредерик Шопен, докато другите две — „Монпарнас“ и „Монмартър“, приютявали останалите. Костите на седем милиона души били изровени и занесени във варовиковите кариери, за да бъдат погребани на шейсет метра под земята. През годините варовиковите кариери и гробища заели галерии с площ над двеста и четирийсет километра на двата бряга на Сена с тайни изходи и входи през канали, отвърстия и

стари сгради из целия град. Нацистите използвали част от тях за бункери и противовъздушни скривалища. В същото време Съпротивата използвала друга част от мрежата за тайни срещи и складиране на оръжия. Историята твърди, че те никога не се натъкнали един на друг. Единственият отряд от СС, изпратен да намери борците за свобода, изчезнал без следа.

Фин и Хилтс заслизаха надолу по стълбището. Температурата на въздуха започна да пада почти мигновено, а от естественото проветрение лятната жегата се превърна в лепкава прохлада, от която Фин потрепери. Продължиха надолу по тесните плитки стъпала, все по-навътре. Малки крушки, повесени от изтърган кабел, увит около каменната основа на стълбището, осветяваха пътя им. Фин започна да брои стъпалата, за да отвлече мислите си от все по-засилващото се чувство на клаустрофобия. Стигнаха дъното след двеста трийсет и четвъртото стъпало. Зад тях ехтяха стъпки, но нямаше представа дали са преследвачите им, или просто туристи, които също като тях бяха платили таксата от десет евро. Маркер на стената показваше, че се намират на седемдесет метра под земята. Приглушеното осветление от редицата крушки мъждукаше в далечината. Друг път, освен обратно в хватката на преследвачите нямаше. Подът под краката им хрущеше. Влажен чакъл. От каменните стени и свода на тунела капеше. „Ужасно място да намериш смъртта си“, помисли си Фин.

Стотина метра по-навътре тунелът започна да се разширява и клаустрофобията ѝ отслабна. Той изведнъж прерасна в широко, добре осветено преддверие. Сводът, обсипан със ситни студени капчици, все така се намираше на не повече от метър над главите им. Преддверието беше с правоъгълна форма. Два обелиска в египетски стил, издялани в скалата, обрамчваха зейнал вход. Обелиските бяха бели, с редуващи се правоъгълни елементи в черно. Над входа в камъка беше издълбан надпис на латински. Фин го преведе на глас.

— „Спрете! Навлизате в Царството на мъртвите.“

— Чудно — измърмори Хилтс.

Минаха покрай обелиските и навлязоха през тъмния вход в обстановка от дълбините на пещерно студен ад.

Простиращи се във всички посоки, осветени само от слаби голи крушки, повесени от тавана, подредени като дърва за огрев и натрупани до нивото на очите се виждаха стотици човешки кости.

Жълти, влажни, стари — слой след слой от бедрени кости, тазови кости, ръце, крака, ключици и прешлени, десетки хиляди черепи, зловещо втрещени със слепите си очни кухини, сключени челюсти и зъби, калцирани във вечни усмивки от капещия варовик. В тях не бе останало нищо човешко, като в свят, създаден в най-лелеяните мечти на сериен убиец, касапница, огромна маса от кости, които под въздействието на водата бавно се превръщаха в монолитен чудовищен фосил. Във въздуха се натрапваше неприятната сладникава миризма на плесен и старост, единственият звук беше собственото им тежко дишане.

— Мили боже! — възкликна поразената Фин. Тя хвана ръката на Хилтс и я стисна силно.

— Пред нас вероятно има и други хора. Хайде! — подкани я той.

Заедно изминаха коридора с кости, взирайки се в мъртвешкия мрак. Горедолу на всеки петнайсетина метра в тунела се виждаха странични разклонения, преградени с железни решетки. Беше ясно, че е блокиран достъпът до основни участъци, за да не могат хората да бродят из тях и да се губят. Минаха покрай ръчна количка, пълна с различни кости, върху които бе оставена лопата — очевидно огромната костница продължаваше да се използва.

Хилтс се спря.

— Почакай. — Обърна се и се заслуша. Отначало тишината беше пълна, но после и двамата го чуха: тихо шумолене като от гризач, като плъхове в плевня. Бягащи стъпки по чакъл. — Приближават!

Той се огледа трескаво, после грабна лопатата от количката. Претегли тежестта ѝ. Не можеше да се сравнява с пистолет. Фин забеляза тунел от противоположната страна на главния коридор. Желязната решетка висеше на пантите си.

— Да влезем! — Хилтс кимна.

Прекосяха коридора и се промушиха през процепа. Звучите от преследвачите им застрашително се засилваха. Хилтс повдигна тясната порта и намести пантите, те издадоха висок стържещ звук, от който Хилтс трепна.

— Не! — простена Фин.

— Какво?

— Виж! — Тя посочи през решетката.

На пода на тунела, на три метра от тях лежеше чисто новият паспорт с релефен златен канадски кръст, проблясвайки гордо на мъждивата светлина от слабите крушки.

— Чий е? — попита Хилтс.

Фин бръкна в джоба на якето си и извади паспорта, който беше получила преди малко повече от час.

— Идиот! — наруга се Хилтс.

— Ами сега?

— Да се надяваме, че няма да го забележат. — Той дръпна Фин в сенките.

Стъпките вече се чуваха съвсем ясно. Изведнъж Фин почувства непрогледната тъмнина зад тях и въображението ѝ зарисува картини на онова, което криеше призрачната чернота. Километри от коридори, милиони черепи, два пъти повече слепи очи, взрени във вечността.

Стъпките се забавиха. Фин видя сянката на преследвача на мъждивата светлина от крушката. Стъпките замряха. Беше само един. Беше забелязал паспорта и се опитваше да разбере какво става. Човекът пристъпи напред в собствената си сянка. Брадатият от колата. Беше успял да се върне и да се срещне със спътника си от отсрещния перон на „Данфер-Рошро“. Държеше пистолет, плосък ултрамодерен автоматик, направен от някакъв черен полимер. Към цевта беше прикрепено нещо, което приличаше на дебел колбас. „Заглушител“, предположи тя. Мъжът нямаше намерение да привлича излишно внимание. В момента, в който се наведе да вдигне паспорта, щифтът на пантата се намести в гнездото с тихо прещракване и плесента по старите кости най-сетне дойде в повече на Хилтс. Той кихна.

Мъжът се завъртя с насочен пистолет. Дулото на оръжието избълва студена зелена светлина като зловещ вампирски поглед — лазерен лъч в допълнение към заглушителя. Фин почувства как Хилтс я хваща за рамото и я придърпва навътре в тъмното. Тя задържа дъха си и отстъпи назад, колкото се можеше по-безшумно. Протегна свободната си ръка, за да се ориентира, и докосна купчина кости. Брадатият пхна паспорта в джоба на якето си, доближи се до вратата и започна да я разклаща, за да я извади от пантите. Хилтс отново я стисна за рамото и тя продължи безшумното си отстъпление. Свободната ѝ ръка, протегнатата напред, изведнъж се оказа в празно пространство. Хилтс я изведе във второ разклонение на тунела, което

продължаваше отдясно под прав ъгъл на първия. Пръстите на Фин докоснаха някакъв череп от лявата ѝ страна. Тя пхна пръсти в очните кухини и го измъкна от мястото му на стената. Чу се тихо приплъзване върху влажната повърхност. Стисна зъби и премери тежестта му. Около килограм. Изведнъж ѝ хрумна, че се намира зад Хилтс. Ако брадатият стреляше, щеше да простреля нея. Замръзна. Точно пред себе си виждаше зеления лъч от лазера. Мускулите ѝ се напрягнаха. Ако продължаха по страничния тунел, имаше шанс да го заобиколят и да му се измъкнат. Отново затаи дъх, ослушвайки се за стъпките на мъжа. Вместо тях чу шум от малки крачета и цвъртене. Хилтс изруга и зеленият лъч се насочи към второто разклонение на тунела и заслепи Фин. Нямаше време за мислене. Пристъпи напред, напълно заслепена, и замахна с черепа, който стоеше като боксова ръкавица в дланта ѝ, прицелвайки се малко над лъча.

Чу се силно изпукване при сблъсъка, а после съскащ звук като от изпусната гума. Лазерният лъч затрепери, после се заби в земята, когато брадатият се просна по гръб. Лъчът освети кървавата каша, в която Фин бе превърнала лицето му. Мъжът беше в безсъзнание, със счупен нос и сцепена кървяща устна. Лявата страна на брадичката му също изглеждаше не на мястото си.

— Стъклена челюст! — промърмори пренебрежително Хилтс. Наведе се и измъкна паспорта си от джоба на брадатия. Взе пистолета, извади пълнителя и го запрати в непроницаемия мрак зад себе си.

— Силно ляво кроше — допълни Фин. Вдигна от земята двете окървавени половини на строшения череп и ги огледа.

— Питам се с кого го удари — изтърси Хилтс.

— Едва ли ще узнаем — отвърна тя. Внимателно съедини двете парчета и върна черепа на мястото му в нишата.

— Да си вдигаме партакешите — рече Хилтс.

Върнаха се в основния коридор и пробягаха разстоянието. След десетина минути стигнаха до друг портал и наклонът на тунела стана стръмен, а край стените вече нямаше кости. След още десет минути вече бяха стигнали до второ спираловидно стълбище, където една жена седеше зад бюро и продаваше картички и диапозитиви. Имаше и униформен пазач с кисело изражение. Фин и Хилтс изкачиха многобройните стъпала и се озоваха в малка стая с варосани стени и единична врата. Бутнаха я и навън слънцето ги заслепи. Чувство на

облекчение завладя Фин, сякаш бяха отменили изпълнението на смъртната ѝ присъда.

— Той вероятно скоро ще дойде в съзнание, ако вече не е дошъл — предупреди Хилтс.

Примижала, Фин се огледа наоколо. Намираха се на някаква непозната безименна улица — стената зад тях беше от варосан бял камък с изрисувани стари графити, които се лющеха. Имаше надпис: „Лоша идея“. Фин беше единодушна с него.

— Накъде? — попита.

— Благодарение на теб и двамата имаме паспорти, така че трябва да ги използваме — предложи Хилтс. — Започвам да мисля, че вече не сме добре дошли в Европа.

— Симпсън каза, че последното междинно пристанище на Дево било Насау.

— Не бих могла да се сетя за по-хубаво скривалище. Към Бахамите.

28.

В някоя друга страна международното летище Насау би било автобусна гара. Ниски тавани, изкуствена дървена ламперия по стените, напукан теракот и евтини жълти, пластмасови столове в чакалнята. Понякога, когато в туристическото бюро им дойдеше музата, изтъпанчваха в ъгъла оркестър с ударни инструменти, чийто членове намусено удряха по различни по големина варели, заобиколени от картонени макети на палми и кичозно украсена коледна елха.

Митническото гише на САЩ за заминаващи създаваше опашки, които понякога се виеха извън сградата, чак до паркинга. През повечето време не работеха нито климатикът, нито конвейерната лента за багажа. Служителите на летището също не понечваха да свършат нещо, освен ако не беше крайно наложително. Проверките по сигурността бяха немарливи почти толкова, колкото на летище Уагадугу в Буркина Фасо. Имаше само две тоалетни, един кафе-ресторант и един-единствен сувенирен магазин, наречен „Дар от природата“, където се продаваха само сапуни. Тук американците се прекачваха за полет до Хавана. Някога Насау е бил врата към рая.

Тази райска градина обаче като много други не бе устояла на корупцията. В ролята на змията беше организираната престъпност, а ябълката от дървото на познанието подозрително приличаше на кокаин и марихуана в едната посока, връщайки се под формата на пачки от стодоларови банкноти, след като бяха изпрани в перални, чиито имена звучаха като на банки, каквито не бяха. По един или друг начин шестстотин и петдесет хиляди килограма кокаин и десет пъти повече марихуана годишно преминаваха през Бахамските острови. Пачките в зелено бяха напълнили сто транспортни вагона. Хлебарките на Бахамите имаха крила, гущерите лазеха навсякъде, а дупките по пътищата бяха обичайна картина. Когато туристическите кораби на Дисни пристигаха в пристанището на Насау, сирените им изпълняваха

първите четири такта на „Когато си пожелаеш нещо на някоя звезда“ толкова силно, че се чуваха оттатък остров Ню Провидънс.

От друга страна, пясъкът тук е ослепителнобял, морето е изумрудено, а небето сапфиреносиньо. Да плуваш в тукашните води беше все едно да се плацикаш в огромна гореща вана с тропически риби. Хората бяха любезни и непресторено дружелюбни; кажи-речи всеки ден точно когато ти станеше прекалено горещо, се изсипваше едновременно дъжд, освен това не вкарваха бели в затвора, както се разбираше по затвора „Фокс Хил“. Общественият транспорт беше евтин, забавен и редовен, а храната — превъзходна.

Фин и Хилтс успяха да хванат самолета от Париж до Лондон, а после директния полет до Ню Провидънс. Тринайсет часа и десет минути, след като се бяха измъкнали от парижките катакомби, вече бяха в таксито, което хванаха на летището в Насау. Жегата ги омаломощаваше, а в колата нямаше климатик. По стереоуредбата „Суейн енд Ситейшънс“ изпълняваха „Херцогът на Ърл“.

Шофьорът се представи с името Сидни Поатие. Изглеждаше точно на годините си с бели вежди и чисто бяла набола брада върху тъмната кожа. Носеше кръгли очила с рамка от костенурка с толкова архаичен вид, че нищо чудно рамката да беше наистина от черупката на костенурка. Очите зад очилата бяха насълзени от възрастта и всичко онова, което бе преживял през годините, но погледът му бе буден и насмешлив. „Чичо Ремус — шофьор на такси. Или Ричард Прайър^[1], както би изглеждал на седемдесет“, помисли си Фин.

— Така ли се казваш наистина, или е само за пред туристите? — не се стърпя да попита Хилтс.

— Кръстен съм преди него. Мисля, че съм с година-две по-стар. Поатие е често срещано име по островите. Сидни също. Той е от остров Кат, доколкото знам. Скъпата ми мъртва майчица казваше, че бил лош, затова го изпратили в Маями да се поправи. Това е смешка: добър и Маями са като маслото и водата — не се смесват. Когато кажа на хората, че името ми е Сидни Поатие, те отвръщат: „Познай кой ще дойде на вечеря“, но е сигурно като смъртта, че този Сидни не вечеря в курорта „Роял Бахамиан“ в проклетата горещина на нощта. Което ме връща на въпроса: запътили сте се към определено място или просто искате да ви разведе наоколо, генерале?

— Търсим хотел — обясни Фин. Наспа се по време на дългия полет, но определено имаше нужда от душ.

— Идвате от Англия на Бахамите без резервация? — учуди се Сидни.

— Не ни остана време да си направим — включи се Хилтс.

Багажът им се състоеше само от две рекламни чанти на „Бритиш Еървейз“, които купиха от „Хийтроу“ и напълниха с тоалетни принадлежности от магазините на летището.

— Да не би дамата да ви е пристанала, генерале? — поинтересува се Поатие.

Таксито заобикаляше гористата местност край езерото Киларни. Борова горичка, палми нямаше.

— Нещо такова.

— В такъв случай вероятно търсите нещо по-уединено.

— Горедолу — съгласи се Хилтс.

— Знам едно такова място, генерале — рече услужливо Поатие.

— Така си и мислех.

Завиха от Джон Ф. Кенеди Драйв по разбития стар Блейк Роуд и не след малко вече бяха на Уест Бей стрийт, където комплексите с апартаменти с ограничен достъп и бунгалата за милиони долари на предната линия на плажа образуваха Сандипорт.

Бей стрийт, която се виеше покрай брега, ги отведе до Кейбъл Бийч с дългата редица от многоетажни хотели, нощни клубове и ресторанти. С навлизането навътре в живописната извивка на Го Слоу Бенд хотелите изчезнаха и малко след това стигнаха до тясната ивица на обществения парк Сондърс Бийч. След него гледката придобиваше западнал вид. На километър и половина във водата бяла бетонна кула, сякаш извадена от анимационното филмче „Семейство Джетсън“, загрозяваше гледката и Поатие им обясни, че това е старата кула Кристъл Кей на обсерваторията и аквариума, но обикновено е затворена по една или друга причина.

На брега къщите вече бяха по-стари и порутени, редуващи се с барове, клубове и блокове с апартаменти, осеяли пясъка, варовиковите скали и оскъдните затревени площи. Точно след една жълта къща, заобиколена от каменна стена с бодлива тел върху нея, таксито отново зави, след което отби на алеята пред запусната дървена викторианска къща с веранда, заслонена с мрежа и тесни прозорци, които все едно

бяха извадени от снимачната площадка на „Психо“. Отпред табела от резбовано дърво информираше, че това е офисът на сър Пърсивал Терко, член на парламента, министър на правосъдието. Точно срещу голямата стара къща имаше редица бараки, където предлагаха пържена риба. Най-близката се казваше „Дийп Крийк“.

Сидни Поатие измърмори:

— Пърси не е министър на правосъдието от времето на Линдън О. Крее, чукна деветдесет и две, но харесва табелата. Тук никой не се обръща към него със „сър“, в това може да бъдеш сигурен, генерале. Преди години ходи до Англия на почивка и когато се върна, каза, че кралица Елизабет го удостоила с благородническа титла. Донесе засукано парче пергамент с кръста на Терко. Каза, че било на стотици години. Имаше нарисувани лебеди — изсумтя той. — Май бяха черни лебеди — засмя се старият таксиджия. — Мотелът е отзад.

Той заобиколи къщата. Дългата бяла сграда под формата на буквата Г приличаше на ремонтирани жилищни помещения за роби или на бивша птицеферма и се простираше в края на асфалтирания паркинг. Състоеше от седем части. По средата на покрива стърчеше странен купол, сякаш сложен по някакво хрумване в последния момент, и стълбище с парапет, пригоден от стара тръба. В средата на паркинга бе издигната дървена платформа с формата на лодка. Навесът над нея беше от гофрирано фибростъкло, също като навеса за коли на Пикс, само че този беше жълт, а не зелен, със сателитна чиния отгоре. Имаше и телевизор, качен на предната част на някогашната палуба, заключен с катинар в голяма дървена кутия, маса за пинг-понг по средата и барбекю с въглища на кърмата. На мястото на руля стърчеше стълб, на който беше закрепен обществен телефон. Между барбекюто и една сателитна чиния бяха разположени редици с тапицирани пейки и няколко пластмасови стола. Зад палубата на дървената лодка, пореща паркинга, там където свършваше асфалтът и започваше блатист на вид проток, огромен бежов даймлер „Принсес“ бе оставен на произвола на времето, гумите се разпадаха, около издутите калници и стъпалата растяха бурени. Реликва от друго време.

Един тъмнокож мъж, само кожа и кости, обут в торбести панталони и проядена от молци фланела приготвяше нещо на изпускащото огромно количество пушек барбекю.

— Лойд — рече Поатие. — Братът на Пърси. Мотелът е негов.

— Откъде е взел колата? — поинтересува се Хилтс.

— От Уиндзорския херцог — обясни Поатие. — Лизачът я остави, когато докара кралския служител. От 1956 Лойд все дрънка, че ще я оправи, което е вярно, колкото е истинска и благородническата титла на Пърси. Въпреки всичко Лойд е добър човек, генерале. Няма да ви оцети или навреди.

— Лизачът? — прошепна Фин.

— Херцогът, предполагам — Хилтс сви рамене.

От мотелската част се показва възрастна жена, кльощава и съсухрена като говежда пастърма, със също толкова изпито лице. Носеше яркосини гумени ръкавици и червена кофа с парцал. Забеляза таксито и помахна със свободната си ръка. Усмивката ѝ по-скоро приличаше на гримаса от болка.

— Самата госпожа Амелия Терко — обясни Поатие. — Майката на Лойд и Пърси. Чисти на момчетата. Май ревматизмът отново я мъчи — засмя се той. — Разбира се, ревматизмът я мъчи от времето, когато Хемингуей ловеше риба по тези места.

— Не е ли малко възрастна за подобна работа? — попита Фин.

Жената имаше вид на столетница.

— Да не си посмяла да ѝ го кажеш — изрече през смях Поатие. — Ще ти откъсне главата. Право да ти река, Пърси не го бива за друго, освен да лъже в Парламента, а Лойд го мързи да изчисти след себе си, камо ли на други хора.

Слязоха от таксито.

Лойд помахна с лопатката и пак впери поглед в пушека, виещ се от грила.

— Добрутро, добрутро, как сте? — Поатие се приближи до Лойд Терко при барбекюто. — Докарах ви клиенти.

— Много добре — отвърна Лойд, примижал на пушека. — Искате ли вкусна риба, млада госпожице? — обърна се с усмивка към Фин.

Пушекът я обгърна. Миришеше на нещо вкусно и тя му го каза.

— Господин Поатие, донеси на красивата млада дама и на приятеля ѝ чинии — нареди главният готвач.

Поатие отиде до масата пред големия телевизор и взе две картонени чинии и малко пластмасови прибори.

— Каза ви, че се казва Сидни Поатие, нали? — поинтересува се Лойд.

— Да — кимна Хилтс. — Вярно ли е?

— Доколкото ми е известно — отговори Лойд. — От шестгодишен му викаме така, което в неговия случай е твърде отдавна. Чудех се дали е отворил дума за това. Обикновено го прави. Мисли, че така ще вземе по-добър бакшиш.

Поатие се върна с чиниите и приборите.

— Пак ли лъжеш, Лойд Терко?

— Винаги щом ми се удаде възможност — ухили се Лойд. Той сервира с лопатката няколко зачервени парчета риба, овалани в брашно. — Ако имам фритюрник, щяхме да хапнем пържени картофи или панирани рапани, но нямам и по-добре, защото със сигурност щях да се изгоря.

Фин седна на най-близката пейка и постави чинията на коленете си. Започна да реже рибата с помощта на пластмасовите нож и вилица.

— Яж с пръсти, малката. Господин Поатие ти донесе прибори, за да покаже, че сме добре възпитани. Да видиш, че няма да те сготвим в казана или нещо подобно.

— И че носовете ви не са пробити с кости — включи се Хилтс.

— Африканските негри имат този обичай, синко. Островитяните тук отдавна са се цивилизовали — любезно поясни Поатие и намигна на Фин.

Тя опита рибата и му смигна в отговор. Поатие грейна. Рибата се стопи в устата ѝ. Имаше вкус на бира и зелен лимон. Лойд раздаде риба на всички, после остави чинията си до един от пластмасовите столове, отиде до предната част на лодката и отвори малък хладилник под телевизора. Отвори четири шишета „Кълик“ и ги занесе на гостите си. Фин отпи голяма глътка. Не беше голям любител на бирата, но тази ѝ се стори като балсам.

— Страхотно — не се сдържа тя.

— Смешно име — рече Хилтс, след като прочете етикета. Произнесе го „кейлик“.

Лойд го поправи:

— Кълик — изговори думата, като почти сля двете срички. — Кръстена е на звука от звънците на кравите, който имитира оркестрите, свирещи на варели.

Фин изяде още едно парче от рибата и пак отпи от бирата. Малък яркочервен гущер се стрелна покрай крака ѝ. Изведнъж ѝ се стори, че цяла вечност беше минала от десетте часа на „Бритиш Еървейз“ 757, където бе яла пилешка корма^[2] под втренчения поглед на бледото хлапе от предната седалка, което облизваше течащия сопол от горната си устна.

Откъм протока повя лек ветрец. Носеше се едва доловим мирис, странна смесица от гнили растения, водорасли и пушек, би трябвало да е отблъскващ, но беше някак странно освежаващ. Чувстваше се жива по един много обикновен и първичен начин. Изпитваше желание само да си легне и да не мисли за нищо, това търсеха и всички, които идваха на Бахамите. Изяде и последното парче риба.

— Още — рече Лойд. Това не беше въпрос. Той ѝ сложи в чинията още няколко парчета от пържената риба.

Тя ги поля с втора бира.

Друг гущер притича по кола с телефона. Намираще се в рая на гущерите.

— Гекон — обясни Лойд, забелязал погледа ѝ. — Миниатюрен беззъб алигатор. *Hemidactylus frenatus*. Хранят се с буболечки и прогонват паяците от помещенията.

Hemidactylus frenatus? — „Лойд крие неподозирани знания“, помисли си тя.

Лойд се обърна към Хилтс.

— Искаш стая, така ли?

— Да.

— Петдесетачка на вечер, ако не прекалявате с климатика. Ако времето е добро, гледаме мачове тук, навън. Върви със стаята.

— Мачове?

— Предимно борба. Довечера ще дават среща от средната категория, от Бразилия. Започва в осем. Бирата е евтина, а пуканките са безплатни. — Той кимна към Поатие. — Покажи им стаята, господин Поатие.

— Слушам, генерале — отвърна Поатие.

Взе чантите им, макар че бяха леки като перце и ги поведе покрай сенчестата страна на сградата с вид на голям кокошарник.

— Освен всичко май сте и пиколо? — попита Хилтс.

Поатие сви рамене.

— Дали са ми една таванска стая. Аз им водя клиенти, возя ги до летището или до града — всички са доволни. — Той остави чантите на земята и отключи с ключа, който си беше на вратата. На него висеше голям медальон с номер. Стая номер едно. Намираше се по средата на редицата.

— Номер едно?

— Единайсет. Втората единица падна и Лойд така и не я залепи.

— Тук няма единайсет стаи.

— Лойд е суеверен по отношение на числата седем и две, затова ги пропуска. — Той отключи, бутна вратата и вдигна чантите.

Фин и Хилтс влязоха след него. Ако пейзажът отвън донякъде приличаше на бахамската версия на „Психо“, то интериорът на стаята напълно си пасваше с него. Две ръждясали вградени кухненски мивки, газов котлон, две изтърбушени легла и увиснал таван. В дъното се виждаше баня с душ колкото кибритена кутийка. Подът беше покрит с изумруденозелен килим тип изкуствена трева, каквито слагаха отвън пред заведенията.

— Доста прилично за петдесетачка — рече Поатие.

Старият климатик на прозореца беше запечатан с маджун.

— Стига таванът да не падне — отвърна Хилтс.

— От години си е така, няма причина да падне точно сега.

Поатие се наведе над близкото легло и пусна климатика. Той забръмча като парното на фолксваген в средата на февруари.

— Приятно прекарване — пожела им, преди да излезе.

Хилтс проследи с поглед как един гефон притича по тавана с лепкавите си крачета, които явно имаха вакуумни възглавнички на пръстите.

— Харесва ми — обяви Фин.

— Гефонът?

— Не, стаята. — Тя седна на едно от леглата и то потъна още повече. И по-окаяни стаи беше виждала на археологическите разкопки с майка си в Юкатан, но не кой знае колко по-жалки. — Уютно е.

— Точно тази дума търсех — съгласи се предпазливо Хилтс.

— В „Хилтън“ резервациите са компютъризирани. Имат информационни терминали във всяка стая. Тук няма дори телефон. Не можем да се обадим. Никой не може да се свърже с нас. Евтино е и сме в безопасност.

— Предполагам.

— Къде ще попитаме за „Акоста Стар“?

— Корабът на Дево?

— Който изгорял и потънал.

— Същият. — Хилтс се замисли. — Може би Лойд и Сидни знаят нещичко. Все пак живеят тук от времето на Лизача.

— Питам се откъде идва прякорът му — намръщи се Фин.

— Не ми се мисли — отговори Хилтс.

Излязоха навън и се върнаха на лодката. Пушекът се беше разнесъл. Поатие и Лойд Терко седяха и пиеха бира, загледани в старата кола и мочурливия проток. Няколко древни на вид лодки за събиране на миди се кандилкаха в открито море отвъд протока. Рибарите, по шорти и фланелки като на Лойд, седяха в малките кабинни или клечаха до извънбордовите двигатели. Вятърът прошумоляваше през назъбените листа на палмите. Човек почти можеше да си представи какво е било в предколумбово време — няколко карибски туземци на брега, които чупят с камъни черупките на рапаните и вадят месото с каменни сечива, загледани в морето в очакване геноцидът да ги свари неподготвени, докато спят.

Хилтс и Фин седнаха на пейката срещу двамата мъже. Хилтс почна:

— Някой от вас, господа, да знае нещо за кораб с име „Акоста Стар“?

Настъпи мълчание. Двамата се спогледаха и повдигнаха рамене. Лойд отговори:

— Първоначално бил френски. „Ил дьо Франс“, ако се не лъжа. Построен през 1938, там някъде. Чисто нов, но го потопили в пристанището, за да не попадне в ръцете на германците. Холандски след войната. Те пък го продали на италианците. Когато аз и господин Тибс работехме на стария „Сейнт Джорджис“, няколко години корабът се казваше „Бахамиан Стар“, но после го купиха от параходство „Акоста“. Трябва да беше в края на петдесетте, защото не го използваха дълго, преди да изгори, и Дона да го потопи.

— Дона?

— Ураганът. Малък и коварен.

— Потънал е по време на ураган?

— Първо се запали. Машинното. Почти всички бяха евакуирани, освен няколкото души от екипажа, които се бореха с огъня. Дона се появи изневиделица и корабът изчезна.

— Къде? — попита Хилтс.

— Ако знаех, нямаше да кажа, че е изчезнал.

— Тук някъде.

Поатие отговори:

— Някои казват, че е попаднал в Езика. Други в пролива.

— Езикът? — повтори Фин.

— Езикът на океана — поясни Лойд Терко. — Местните го наричат Тото. Дупка във водата на изток от Андрос с дължина сто и шейсет километра и дълбочина три хиляди метра.

— Други пък твърдят, че Дона го завлякла навътре в морето, преди да го потопи. Плитчините Грейт Бахамас, протокт Олд Бахама край бреговете на Куба.

— Какво мислиш?

— Нищо не мисля — отговори Поатие. — Не си мъча мозъка със стари неща, които нямат нищо общо с мен.

— Тък се занимава с това. И много говори — намеси се Лойд.

— Тък?

— Тъкър Ноа. Ще ти разкаже как корабът потънал пред очите му край рифовете при фара Лобос, дори нещо повече. За пирати, кубинци и плаващи бомби.

— Плаващи бомби? — попита Хилтс.

— Ядрени подводници — обясни Поатие.

— Кой е Тъкър Ноа? — поинтересува се Фин.

— Води туристите на риболов. Известен почти колкото Бонфиш Фоли. Двамата старци са водили на риболов почти всички президенти от времето на Линкълн и Ърнест Хемингуей насам.

— Жив ли е още? — попита Хилтс.

— Хемингуей? Не, отдавна се спомина.

Фин се усмихна, когато разбра, че нарочно се бързика с Хилтс и той все налапва въдицата.

Хилтс се намръщи.

— Питам за Тъкър Ноа.

— Просто и ясно. — Лойд се разсмя.

— Може ли да говорим с него?

— Естествено — отговори Лойд. — Вие може да говорите, но това не означава, че Тък ще благоволи да ви отговори.

[1] Ричард Прайър (1940–2005) — американски комедиен актьор и режисьор. — Б.ред. ↑

[2] Индийски специалитет, ароматно, леко люто ястие с пилешки късчета в сметанов сос, овкусен с кокосово мляко. — Б.ред. ↑

29.

Тъкър Ноа живееше на източния бряг на Ню Провидънс, от страната на ураганите, където ветровете духаха навътре през пролива от юг или се завихряха в открито море на изток. Кораловият риф Пойнт стърчеше като кокалест пръст сред прозрачните зелени води с мангрови дървета от едната страна и коралови плитчини с рибни ята от бонфиш^[1] от другата. Рифът представляваше спретната редица от тесни стари докове и пътеки, които приютяваха трийсетина малки риболовни лодки, една-две за спортен риболов и „Спиндрифт“, някога миночистач от Втората световна война, след това кораб за океанографски проучвания на университета във Флорида и накрая жилище и платформа за гмуркане, стопанисван от екипаж от застаряващи бивши хипита.

Тъкър Ноа живееше в малка барака в края на дока, където беше закотвен „Спиндрифт“, до две стари помпи на „Тексако“ и точно пред собствената си риболовна лодка — един безименен десетметров плоскодънен съд с дъсчена кабина на палубата. От кабината до напречната греда бе опънат сенник от износен брезент. Гредата завършваше с два старомодни извънбордови двигателя „Евинруд“ и двата без обшивката си с изложени на показ чаркове. Един много възрастен мъж седеше на плетен найлонов градински стол под сенника, а пред него стоеше саморъчно скована масичка от шперплат, боядисана на червени и черни шахматно разположени квадрати. На импровизираната дъска бяха подредени фигури за шах, издялани от тъмен и светъл корал. В игра бяха останали само няколко от двата цвята. От едната страна бе оставено писмо на синя хартия за въздушна поща.

— Идиот — промърмори старецът, а възлестият му пръст побутна напред царя. — За глупак ли ме смята? — Погледна писмото и поклати глава с отвращение.

— Проклет да съм — прошепна Хилтс, загледан в партията шах. — Много прилича на разгрома в Парижката опера.

Сидни Поатие ги запозна, после приседна на широкия планшир на лодката с въздишка.

— Разбирате ли нещо от шах, сър? — попита Тъкър Ноа.

— Малко — отговори Хилтс.

— Какъв е този разгром в Парижката опера? — не се стърпя Фин.

— Прочута партия шах — обясни фотографът. — Един американски шахматист, Пол Морфи, бил предизвикан да играе срещу херцога на Брауншвайг, някакъв граф, и други играчи.

— Граф Изуар, така се казвал — помогна старецът.

В гласа му се долавяше аристократичен английски акцент с напевните нотки на островния говор. Лицето му беше черно и сбръчкано, дори гладката кожа по дланите му беше осеяна с паяжина от линии. Сякаш беше прекарал един век на слънце и това вероятно не беше далеч до истината.

— Точно така. През 1858. Били на „Севилският бръснар“. Морфи бързал да не изпусне останалата част от операта, затова победил двамата мъже, които играели заедно срещу него, в антракта. Морфи бил първият гротмайстор на Америка. Не са имали никакъв шанс срещу него. — Хилтс посочи самоделната дъска. — Ето така свършила партията.

— Имате око на познавач — каза старецът.

— Партията е прочута.

— Само ако знаете нещичко за прочутите партии шах. Не е като да играеш Гранд ауто тефт 4 на плейстейшън — рече Тъкър Ноа.

— Отказах се след версия две — отвърна с усмивка Хилтс.

— Имам много внуци и правнуци, дори неколцина праправнуци — засмя се старецът. — Експерт съм в краденето на коли и убиването на проститутки по улиците на Либърти сити или там, където е сцената на последната версия. Явно в днешни дни това е талант, без който не можеш да минеш, дори и на нашия райски остров.

— Те търсят „Акоста Стар“ — намеси се Сидни Поатие.

Настъпи продължително мълчание.

— Вие сте гмуркачи — изрече с въздишка Тъкър Ноа.

— Не сме — побърза да обясни Фин. — Интересуваме се от един пътник, който е бил на борда по време на последното плаване.

— Роднина?

— Не.

— „Акоста Стар“ не беше галеон, натоварен със злато — предупреди ги Тъкър Ноа. — Беше туристически кораб.

— Знаем — намеси се Хилтс. — Корабът е част от загадка, която се опитваме да решим. Може да се каже, че е на живот и смърт — добави със смръщена физиономия.

— Събудихте любопитството ми — усмихна се старецът. — На нашата възраст с господин Поатие това рядко ни се случва.

— Говори за себе си, старче — изсумтя таксиджията.

— Така и правя — отвърна Тъкър Ноа, — когато съм принуден от глупостта на другите. — Той изви вежди към приятеля си, който му отвърна със същото.

Фин започна да се чуди дали на острова живееше някой под осемдесетгодишна възраст. Погледна към другата страна на дока и забеляза мускулест блондин с тениска да се катери по подвижното мостче от страната на „Спиндрифт“. Съседът на Тъкър Ноа. Определено под трийсетте. Тя се усмихна при тази мисъл.

— Сигурно се казва Таб — подхвърли Хилтс, който също го беше забелязал.

Толкова ли беше прозрачна?

— Всъщност се казва Долф ван Делден. Покойният му баща беше собственик на „Спиндрифт“ — обясни Тъкър Ноа. — Холандец от Амстердам. За друго не съм и питал.

— Интересни хора имате тук.

— Места като Ню Провидънс винаги са привличали интересни хора. Колко държави могат да се похвалят с мото като „Да изгоним пиратите и възстановим търговията“?

— От вашата уста прозвуча като под въпрос.

— Още не сме се произнесли по пиратския проблем. Едно време се казваха Морган и Тийч. Сега са Ескобар и Родригес.

— Говорехме за „Акоста Стар“ — прекъсна го Фин.

— Тъй, тъй — кимна старецът.

— Сидни каза, че сте го видели да потъва — добави Фин. — По време на урагана.

— Дона — уточни Тъкър Ноа с кимане. — Той беше в окото на урагана, гореше като факла. Аз се бях запътил към рифовете Гуинчос или Лобос, преди самият аз да потъна.

— Били сте в открито море по време на такава буря? — потръпна Хилтс.

— Носеше името „Малахат“ — стара риболовна лодка, с която правех курсове.

— На риболов по време на ураган?

— По друга работа. Вие явно никога не сте виждали ураган. Те имат склонността да се появяват изневиделица, също като Дона.

— По каква? — настоя Фин.

— Не ви влиза в работата — отрязва я Тъкър Ноа.

— О! — възкликна Фин, изведнъж разбрала за каква работа ставаше дума.

— Оставете това. — Той погледна Поатие. — Оттогава съм се променил — добави сковано.

— Дрън-дрън — засмя се таксиджията. — Променил си само методите си, старче.

— Все едно. — Тъкър Ноа се обърна към Хилтс.

Фотографът махна пренебрежително.

— Няма нищо. През нощта ли беше?

— Точно така.

Симпсън беше споменал единайсет часа, спомни си Фин. Изглежда, че информацията му съвпаднаше.

— Откъде разбрахте, че е била точно „Акоста Стар“? — попита Фин.

— Тогава още не знаех — отговори Тъкър Ноа. — Макар че подозирах.

— А по радиочестотите? — попита Хилтс.

— Имах радио, но никой не се обади.

— А и вероятно сте се пазили от радарите.

— Годинаята беше 1960, млади човече. Радарите не играеха кой знае каква роля. От Залива на прасетата^[2] ни делеше цяла година. Съмнявам се, че сенъор Кастро е имал и галон излишен бензин за патрулни лодки. „Акоста Стар“ беше факла, не шпионски кораб или каквато и да е било заплаха.

— Опитайте ли се да помогнете?

— Не, стоях настрани. Нямаше признаци на живот, виждаше се, че всички греди за спасителни лодки бяха спуснати, лодките липсваха. Кораб фантом.

— Движеше ли се? — попита Хилтс.

— Трудно ми е да кажа. Вълните бяха големи. Ако не беше ураганът, сигурно можеше да се задържи на повърхността. Стигнах рифовете Лобос точно преди полунощ. Изкарах на брега „Малахат“ и се приютих в кулата точно преди бурята отново да се развилнее.

— Какво стана?

— Очевидно корпусът беше пострадал. Корабът се завъртя като вретено и се разполови при кърмата. Потъна за по-малко от минута.

— А оцелели?

— Както казах, корабът беше силно пострадал. Всички, които са могли да се махнат, очевидно го бяха сторили. На борда нямаше жива душа.

— „Акоста Стар“ е голям кораб. Как така досега никой не го е открил?

— Голям кораб беше, но океанът е по-голям. Аз единствен го видях да потъва. Повечето не биха рекли, че е стигнал толкова на юг или на запад. По всички правила би трябвало да потъне в Езика, както повечето хора предполагат. В гълбините. — Той замълча. — Но не потъна там. — Старецът все тъмния цар, издялан от корал, и го завъртя между възлестите си палец и показалец. — Той е на малко повече от петнайсет клафтера^[3] — килът му може би е на трийсет метра — и лежи на пясъчното дъно в плитчината на едно място, което наричат Безименния риф. Може да прелетите ниско над водата и да не го видите, освен ако не сте в точното време от деня. Не че това вече има значение.

— Защо? — попита Хилтс.

— Защото вече никой не ходи до Безименния риф — обясни Поатие.

— Каква е причината? — попита Фин.

— Безименният риф е в спорните кубински териториални води — поясни Тъкър Ноа. — Вече не сме шейсетте. В днешно време е пълно с патрулни лодки и радары. Никой не плава в тези води, освен трафикантите на кокаин, които потеглят с моторници от Баранкиля или Санта Марта на колумбийския бряг. Тези приятелчета са по-добре въоръжени от кубинците и американското Управление за контрол над наркотиците. „Акоста Стар“ се намира във военна зона.

— Може би твоят приятел може да помогне — предложи Поатие.
— Писателят. Доколкото разбрах, той е обърнал кораба с хастара навън.

Тъкър Ноа хвърли на Сидни Поатие предупредителен поглед, но таксиджията не му обърна внимание.

— Живее като отшелник на Холабак Кей. Сигурно умира от скука. Ти и онзи чешит Милс ходихте до останките няколко пъти, нали, старче?

— Лиман Милс? Писателят? — попита Фин. — Онзи, когото наричаха сиромашкия Джеймс Мичнър?

Лиман Алойс Милс на практика беше създателят на плажните четива. В тийнейджърските си години Фин беше прочела опърпаните томчета на майка си и тогава ги поглъщаше жадно като пуканки с масло.

— Човекът притежава частен остров на Бахамите и по никакъв начин не бих го свързал с думата сиромашки — засмя се Сидни Поатие.

— Онзи Милс? — повтори Хилтс.

— Същият — кимна Тъкър Ноа.

[1] Широко разпространена в тропическите и субтропическите морета. С много кости, откъдето идва и английското ѝ название bonefish — костелива риба. — Б. ред. ↑

[2] На 17–19 април 1961 кубински емигранти, подкрепяни от САЩ, организират военен десант при Плая Хурон (Залива на прасетата) срещу управлението на Фидел Кастро. Година по-късно възниква така наречената Карибска криза. — Б.ред. ↑

[3] Мярка за измерване на дълбочина на водата или дължината на въже. Един клафтер се равнява на 182 см. — Б.пр. ↑

30.

Лиман Милс би бил идеалният пример за бляскавата американска мечта да преуспееш, само дето не беше американец. Син на британски войник, разжалван, задето отказал да се бие със Северните руски пехотни части, след като прекарал три години в окопите на Франция и Белгия. Милс бил малък, когато семейството му емигрирало в Канада и израснал в Халифакс и Торонто, баща му работел като сервитьор, а майка му ръководела пансион.

В много от интервютата си Милс казва, че не си спомня време, когато да не е искал да стане сервитьор. Рано напуснал училище, работил известно време в „Торонто Стар“ като разносвач, където слушал разкази за Хемингуей и Калахан от предишната война и накрая напуснал вестника, за да постъпи в Кралското военновъздушно брегово командване, където летял и се влюбил в „Груман Уиджън“, четириместен патрулен хидроплан — умален модел на огромния „Пан Ам Клипърс“, който обиколи света.

След войната, женен и с дете на път, Милс постъпил на работа в една рекламна агенция и се специализирал в писането на реклами за алкохол. Това довело до първия му роман с работно заглавие „Отлежали в дъба“, излязъл под името „Етикетът“ — историята на една огромна спиртна фабрика през погледа на познавач; съдбите на няколко поколения, включително и по време на Сухия режим. Цели седемстотин осемдесет и осем страници с единично междуредие.

Когато пет-шест канадски издатели го отхвърлили като твърде „нецензурен“ и „недодялан“, с почти никакво „социално значимо съдържание“, Милс се качил на влака за Ню Йорк с тежачия два килограма ръкопис под мишница. И го продал на първия издател, на когото попаднал на Пето авеню. Единствената забележка на редактора му била да прояви милост към зрението му и към своето и за в бъдеще да печата с двойно междуредие.

Така започнала стремглавата кариера на Лиман Милс като изследовател на хората и баналните неща в ежедневието на пощите

(„Писмото“), на автомобилостроенето („Колата“), на строителството („Кулата“) и на оръжейната индустрия („Пушката“). По една книга годишно, година след година, в продължение на три десетилетия. Истории, съчинени по простичката формула — секс, приключения, екшън и много интересни факти, вплетени в грабващи сюжети. Както един критик писа: „Лиман Милс може и да не издържи изпитанието на времето като литературна стойност, но със сигурност времето ще отлети с неговите книги в летните дни на плажа“. Критиците му се присмиваха и никой не признаваше, че купува книгите му с меки корици, камо ли с твърди, но някак накрая се оказа, че е продал милионни тиражи, с твърди и меки корици в седемдесет и пет държави, на трийсет и осем езика. Беше написал повече от трийсет мигновени бестселъра, по всеки от които беше направен филм или телевизионен сериал, а в някои случаи и двете. Някъде в този период той се отдаде на старата си любов и откри любовницата си в лицето на JS996, който прекръсти на „Дъфи“, на името на анимационния паток на Уолтър Ланц. Това беше „Уджън“ от времето на Втората световна война, на база в Насау по време на войната, а след края ѝ — в едно гробище за старо желязо в Маями. Възстановяването на стария хидроплан до пълния му блясък се превърна в страстта му на стари години и двамата с многострадалната му съпруга Тери, използваха „Дъфи“-то за полети до Карибите.

След смъртта на Тери, само ден преди ужасните събития от единайсети септември, Лиман Милс се оттегли. Физически в отлично здраве за осемдесетте си години, писателят сподели в интервю, че загубата на съпругата му го е сломила и се чувства преситен от живота, в това число и от писането. Оттегли се за постоянно в имота си на Холабак Кей и повече никой не чу нищо за него.

Холабак Кей е остров с площ триста и дванайсет декара на двайсет мили южно от Ню Провидънс с централен плаж, собствен риф, две цистерни за дъждовна вода, 220-волтов слънчев генератор и закътано пристанище за големи плавателни съдове и хидроплана „Дъфи“ в случай на ураган.

Къщата се издигаше театрално с лице към морето на варовикова скала, на едно възвишение над малкото пристанище. Беше скромна за възможностите на Милс, обикновено бунгало под формата на буквата П с тесен басейн, навес в двора и големи сводове, които позволяваха

на природата да се слее с интериора. Стените бяха в светли тонове, каменният под осигуряваше прохлада, мебелировката беше модерна. Изкуството присъстваше навсякъде — Пикасо, Джорджа О'Кифе, Дюбуфе, Леже и други. Оригинали, повечето безценни. Където нямаше картини, имаше лавици с книги, от великолепната биография от Саймън Шама „Очите на Рембранд“ до последния роман на Джон Гришам. Цяла стена в просторната дневна беше запълнена с различни издания на книгите на Милс на разни езици.

Авторът седна на дългия диван с цвят на зебло и отпи от чая с лед, приготвен от Артър, неговия британски до мозъка на костите, изненадващо бял прислужник. Милс приличаше на почерняло и не толкова мускулесто копие на Шон Конъри, като се започне от оредяващата, напълно побеляла коса, сивата брада и характерните гарвановочерни вежди. За разлика от топлите кафяви очи на Конъри, тези на Лиман Милс бяха сини като морската вода отвън. Акцентът му също бе различен — нямаше ги английските сливи в устата, канадския носов говор, нито американското провлачване, само равна неопределима смесица от трите. Също като писането, нежният баритон звучеше отзивчиво, овладяно, интелигентно. От него би излязъл идеален говорител на Националното радио. Носеше бежови спортни панталони, отворена бяла памучна риза и сини мокасини на босо. Нямаше монограм на никоя част от облеклото му, което като нищо можеше да е от рафтовете на местния универсален магазин.

— Интересна история — рече той, като остави чашата чай на стъкления плот на бамбуковата масичка пред него. Отгоре ѝ бяха натрупани последните броеве на различни списания и страниците с рецензии на книги от неделния „Ню Йорк Таймс“. Милс може да живееше като отшелник, но бе добре информиран за събитията по света. — Забележете — продължи, — че не повярвах и на думица, преди да споменете името Деверо във връзка с „Акоста Стар“.

— Май не разбирам — обади се Фин.

— Един момент. — Милс се изправи и излезе от стаята. Върна се бързо с няколко дебели папки. Седна и ги тръсна на масата. — Много хора са се опитвали да ме мамят през годините, докато събирах материал за книгите си, и съм се наслушал на откровени лъжи. Но всички си приличат в едно — не са в състояние да опишат подробностите. — Той им се усмихна. — Веднъж някой попитал

Стивън Кинг как пише и той отговорил: „По една дума наведнъж“. Не би могъл да е по-прав. Всичко е в думите, в подробностите — не толкова във фактите, а в подробностите. Посветих голяма част от времето си в течение на десет години в проучване на „Акоста Стар“. Върху тази история работех, когато се отказах от писането. Щях да кръстя романа „Корабът“, че как другояче. — Отново се усмихна.

Отвори една от папките, но си личеше, че познава съдържанието ѝ наизуст.

— При отплаването от Насау на шести септември на борда е имало триста и дващест пътници и сто деветдесет и четирима членове на екипажа. Първата спирка е бил Сан Хуан, после Санто Доминго и накрая Кингстън, Ямайка, преди да отплават обратно към Маями. Маршрутът бил стандартен, корабът плавал по него неведнъж. Пожарът избухнал след експлозия на бойлер. Осем души от екипажа загинали на място, още трима в пожара. Четиринайсет пътници изгубили живота си и телата им били открити. Шестима изчезнали безследно — един от тях бил Деверо. Ако някой се опитваше да ме излъже или да ми хвърли прах в очите, нямаше да знае това име, нито нещо друго за него. Най-вече защото Деверо винаги е бил от любимците ми.

— Любимци?

— Един писател, който описва исторически събития, та дори романизирани, винаги търси дупки за запълване, липсващи парчета от мозайката — обясни Милс. — Такъв беше Деверо. Качил се е на борда в Насау. Само по себе си това беше странно, защото повечето хора се качвали в Маями, тогава не е имало истинско летище. Но когато започнах да дълбая в неговата история, открих, че той няма такава. Всеки път стигах до задънена улица, когато се опитвах да разбера нещо за периода преди Канзаския университет. Единствената истинска връзка, която открих, беше с Швейцария и може би с Италия преди това. Също така научих от няколкото оцелели, които са се запознали с него на борда, че говорел италиански като роден език. Още един от безследно изчезналите на кораба се оказа „бял лист“ — Мартин Керцнер, пътуващ с канадски паспорт. Само дето паспортът се оказа фалшив. Като се има предвид, че израелското разузнаване обича да използва канадски паспорти за своите агенти, събрах две и две и получих пет: за целите на книгата направих Деверо военнопръстъпник

от войната, лично отговорен за смъртта на няколко стотици етиопски фалаши^[1] в Адис Абеба — история, която все още чака да бъде разказана, смея да кажа; няма много писано за италианските военнопръстъпници и прекръстих Мартин Керцнер на Мартин Койни, чийто прототип всъщност е убиец на Мосад на име Мозес „Буги“ Ялон. — Той отново им се усмихна широко с приятната си, леко меланхолична усмивка.

— Много сложно — промърмори Хилтс.

— Говорили ли сте някога с правния отдел на някое издателство? Или с някого от персонала на Опра^[2]? Трябва да си вържете гащите, господине, повярвайте ми. — Той се засмя с лека горчивина. — Не съм писал нова книга от години, но все още се налага да говоря с агента ми поне два пъти седмично и горе-долу толкова с адвоката ми. Все се намира кой да ме съди. Последният беше един неграмотен откачалник от рибния пазар „Фултън“ в Ню Йорк, който разпознал себе си в един противен герой.

— Как завърши тази история?

— Адвокатът ми казал на неговия, че ако клиентът му желае да признае публично, че е извършил някои от гадостите, които моят герой вършеше, делото му е в кърпа вързано, както и двайсет години в Осининг.

— Според вас какво всъщност е станало с Питър Деверо? — попита Фин, за да канализира леко лъкатушещия разказ на писателя. — Мислите ли, че наистина е имало връзка между него и Керцнер?

Милс отпи глътка от чая и се облегна на светлите възглавнички.

— Със сигурност се знае, че и двамата имат подозрително минало и не са били спасени и евакуирани във военноморската база в Ки Уест преди урагана. — Той махна към папките на масичката. — Разполагам със списъка.

— Ами епископ Принчипе? Той в списъка ли е?

— Да. Той е един от загиналите в пожара.

— Какво според вас се е случило с тях? — попита Фин.

Възрастният писател се почеса внимателно по главата, сякаш се боеше да не повреди последните няколко кичура коса, които едва се забелязаха върху темето му.

— Скъпа, преди вие и вашият приятел, пилотът, да дойдете и да съсипете фабулата ми със заплетения си разказ, щях да кажа

единствено, че просто са загинали при експлозията или в последвалия пожар и са ги пропуснали, но сега не съм сигурен.

— Някой трябва да е броил хората — отбеляза Хилтс. — Струва ми се логична мярка за безопасност.

— Да — отвърна Милс. — Водих дълги разговори по телефона с капитана на „Акоста Стар“ Франциско Кревикас. Той лично е извършил проверката. Няколко души от екипажа са огледали всяка стая, всяка палуба. Работили са по списък. Обясни ми, че след като всички пасажери били свалени, те останали на кораба повече от един час. Каза, че по това време подът на палубата се бил нагрял до червено от пламъците и боята от корпуса се белела на големи парчета. Според него никой не би могъл да оцелее.

— Къде точно е станало?

— На двайсет мили южно и малко на изток от рифовете Кърли Кът. Това е горната част на остров Андрос. Според капитана пожарът избухнал, когато излизали от Езика.

— Какво ти казах! — възкликна Тъкър Ноа, който, откакто бяха дошли, за първи път си отваряше устата.

— Нищо друго да не научите от идването си тук — засмя се Милс, — едно трябва да запомните: Бонфиш Тъкър Ноа винаги е прав. Нали така, господин Ноа?

— Вин'ги праа. Тошно т'ха, гъс'ин Милс — с усмивка и ужасен бахамски акцент отговори старецът.

Милс разклати кубчетата лед в празната чаша.

— Зададохте ми много въпроси. — Погледна към Фин. — А сега аз искам да ви задам няколко.

— Давайте — рече Фин и погледна към Хилтс, който седеше до нея. — Нямам какво да крия.

— Както горкият господин Ленън каза веднъж, всеки има какво да крие — отвърна Милс. — Но да оставим това. Можете ли да ми кажете каква според вас е причината вашият господин Адамсън да ви преследва толкова енергично? Срещал съм го веднъж-дваж на коктейли и благотворителни мероприятия. Не ми приличаше на маниакален убиец. Твърдите, че той е замесен в отдавнашна престъпна конспирация около няколко откраднати артефакта. Трябва да признаете, че изглежда малко неправдоподобно.

Хилтс отговори:

— Ролф Адамсън произлиза от род на религиозни фанатици, хиперхристияни. В книгата му, ако нещо е сторено в името на Христа, автоматично е обявявано за „правилно“.

Милс се усмихна.

— Хиперхристияни. Интересен термин. Смятате, че има намерение да започне нещо като кръстоносен поход?

— Ричард Лъвското сърце го е направил. В болните представи на Адамсън това е неговият отговор на тероризма.

— Огънят се гаси с огън. Това ли?

— И око за око.

— Империализъм, маскиран като самозащита?

— Нещо подобно. Може да нападнем всички, от Гренада до Афганистан, но ако някой пролее и капка от нашата кръв, това е тероризъм.

— Започнахме да говорим за политика — изрече с усмивка Милс.

— Щях да се изненадам, ако политиката целеше нещо друго, освен големи пари и много власт — заяви Хилтс.

— Адамсън?

— Защо не? — Фотографът сви рамене. — Той използва така нареченото Евангелие на Луцифер като политическо средство да събира поддръжници. Теорията му, че Христос е прекарал последните си дни в истинската обетована земя, в Америка, и това прави американците истинския избран народ.

— Имайки предвид епохата, ще излезе, че членовете на алгонкската^[3] група са избраният народ, ако мога да се доверя на моите познания за индианските племена.

— Хората от Библейския пояс могат да пропуснат този факт — побърза да добави Хилтс. — Христос е бил американец — чудна платформа за фундаменталистка партия. Според Адамсън Евангелието на Луцифер е липсващото звено в Библията: учението на Христос, предадено лично от него.

— Наистина ли смятате, че заради това е цялата работа?

— Адамсън има подходящото възпитание и амбицията. Освен това разполага с пари да го осъществи. От времето на Рейгън вървим в тази посока. Да върнем Съединените щати към пуританските корени с техните гонения на вещици.

— Все пак е трудно за вярване. Според вас и онзи мъж, Хиснави, е замесен. Либиец и мюсюлманин. Как ще го обясните?

— По същия начин, по който вие обяснявате Иран, Ирак, дори Венецуела и Куба. Петрол. Пари. Сделки. Кой знае? Адамсън е много богат. Неслучайно се е добрал до разрешително да копае в пустинята и целта му не е да открие коптски манастир. Може би Хиснави иска да стане следващият либийски диктатор след Кадафи, който смея да добавя, вече е чукнал прилична възраст.

— Всичко сте навързали — заключи Милс.

Хилтс кимна.

— Много мислих по въпроса.

— А вие, госпожице Райън, къде е вашето място в картинката?

— Не знам точно. Отначало реших, че съм попаднала на погрешното място в погрешното време. Но сега не съм толкова убедена.

— Вярвате ли в историята на господин Хилтс?

— Все още съм с него. А и връзката със Симпсън стана чрез мен или чрез баща ми. Още нямам всички отговори.

— И смятате, че тези отговори може да се крият на „Акоста Стар“?

— Част от тях. Знам само, че времето ни притиска. Паспортите, които използваме, няма да издържат още дълго. Трябва ни доказателство за пред властите. Поне нещо, с което да докажем, че нямаме нищо общо със смъртта на Вергадора. Очевидно корабът е следващата стъпка.

— И аз като вас се питам дали вашият господин Керцнер с канадския паспорт и изчезването на Питър Деверо не са случайно съвпадение — погледна го втренчено Хилтс. — И според мен умирате да научите истината.

Писателят вдигна чашата, лапна едно кубче лед и го схруска със забележително здравите за възрастта си зъби, после го преглътна. Остави рязко чашата, която изтропа върху стъклото.

— Имаме нужда от нещо по-силно. — Усмихна се и погледна през рамо.

Прислужникът Артър изникна мигновено.

— Да, сър?

— Артър, имаме ли „Кълик“ в хладилника?

— Разбира се, сър.

— Защо не ни донесеш по бутилка? — предложи Милс. — А после с новите ми приятели ще поработим.

[1] Фалашите, наричани още бета израел или фалаш мура, са етническа група в Етиопия, изповядваща юдаизма. През втората половина на XX век над 80% от фалашите емигрират в Израел и днес там живеят около 90 000 души, като в Етиопия са останали още около 15 000. — Б.пр. ↑

[2] Опра Уинфри — телевизионна водеща, най-богатата жена в Америка. Нейното токшоу от 18 години е неизменно № 1 в САЩ. — Б.ред. ↑

[3] Широко разпространено езиково семейство от над дваайсет езика, използвани от северноамериканските индиански племена. — Б.пр. ↑

31.

Хидропланът летеше ниско над тъмните сини води на Карибско море със скорост малко над сто възела, издутата част на корпуса на фюзелажа се носеше на по-малко от сто и петдесет метра над спокойната вълниста морска повърхност. Небето над издигнатите крила беше почти кристално, а непрекъснатата линия на хоризонта се виждаше ясно, нарушавана единствено от приближаващия се от запад тъмен и заплашителен силует на острова.

Двата големи двигателя на „Дъфи“-то изпълваха пилотската кабина с непрекъснато мощно бръмчене и хидропланът сякаш летеше от само себе си. Пръстите на Хилтс почти не упражняваха натиск върху старомодния щурвал и рядко се налагаше да натисне някое копче или да регулира клапаните над главата си. Намираха се на час и половина от Холабак Кей и продължаваха да летят на юг към Езика на океана.

Бяха прекарвали по-голямата част от седмицата в приготовления за гмуркането в „Акоста Стар“, сновейки напред-назад между Холабак Кей и Насау. Екипировката, която събраха, включваше яркожълт водолазен апарат тип рибридър^[1] „Инспирейшън ССР“, качен в товарния отсек зад тях. Ходиха до библиотеката и музея на Шърли стрийт и прегледаха архива на „Насау Гардиън“ за статии, посветени на „Акоста Стар“ и подробности за потъването му преди почти петдесет години. Освен това прекараха доста време с Тъкър Ноа, записвайки си указанията му за района около мястото на гмуркането, после свериха данните с личната картографска библиотека на Лиман Милс. Според стария риболовец едва ли щяха да се затруднят да открият кораба, ако знаеха какво да търсят; той беше запааметил съвсем точни ориентири от стария фар и макар потъналият корпус да беше скрит в сянката на рифа по дващсет и три часа на денонощие, имаше няколко идентификационни маркера на самия риф, погледнати от въздуха, които щяха да им помогнат да определят точното място в рамките на няколкостотин метра. Според изчисленията на Ноа, ако се

гмурнеха само на дванайсет метра, щяха да стъпят на горната палуба на кораба.

През годините Лиман Милс беше събрал внушителна колекция от документи за „Акоста Стар“ — стари рекламни брошури, разписания и списъци на пасажери, инженерни скици на конструкцията на кораба и пет-шест албума от пасажери, пътували на него по различно време. Един от най-полезните беше подробна тетрадка с изрезки, принадлежала на Паулус Бугартс или Пол Богарт, както той обичал да го наричат, наполовина холандец, наполовина американец, професионално свързан с кораба през почти всичките му превъплъщения. Фин, Хилтс, Лиман Милс и Тъкър Ноа използваха цялата събрана информация и прекараха няколко дни и нощи в изготвяне на стратегия за проникването в потъналия съд.

„Акоста Стар“ си оставаше най-големият плавателен съд, потънал в Карибско море. С площта си от 234 метра и 37 000 тона тегло, корабът бе дълъг 46 метра и тежеше с 1800 тона повече от най-близкия си съперник, „Бианка С.“, корабокруширал край бреговете на Гренада. По стандартите за гмуркане в потънали кораби „Акоста Стар“ беше чудовище и като всяко чудовище, към него трябваше да се подходи с внимание, предпазливо и с голяма доза респект. Кораб, широк трийсет метра и с дължина на две и половина футболни игрища, на дневна светлина можеше да бъде сбъркан с платформа. След петдесет години престой на трийсет метра в мрака на дълбините, съдът щеше да е много опасен, с режещи ръбове и лабиринт от напластени корали.

На теория гмуркането не поставяше пред тях неразрешими проблеми. Разстоянието до дъното беше трийсет метра в чисти води и всеки що-годе обучен леководолаз можеше да го достигне. С рибридърите времето им под вода се утрояваше в сравнение с обикновените бутилки — повече от три часа, а с непрекъснатото смесване на кислород и азот, нямаше да им се налага да декомпресират при изплуването. Щяха да носят маски, осигуряващи им телефонна връзка и контакт под водата. Разполагаха с най-доброто осветление върху бутилките, както и с фенери. Имаха дори портативен магнитометър на „ГЕМ системс“, който щеше да запищи в близост до останките на кораба и на мига да определи точното местоположение чрез глобалната система за позициониране.

Според списъците на пасажерите епископ Аугустус Принчипе бил настанен в апартамент „Гелдърланд Делукс“ на най-горната палуба. Пиер Дево, наричан още Питър Деверо, заемал каюта А-305, едно ниво под основната палуба от лявата страна, на около четирийсет и шест метра от носа на кораба и две палуби под епископ Принчипе. Като се имаше предвид начинът, по който беше потънал корабът, каютата на Деверо се намирала от „външната“ страна на рифа към океана. Мартин Керцнер, предполагаемият агент на израелското разузнаване, пътуващ с фалшив канадски паспорт, бил една палуба под Деверо в каюта Б-616 от вътрешната страна към рифа. За да стигнат от едната каюта до другата, щеше да се наложи да проникнат през един от горните люкове на корпуса, който водеше до централния салон, свързващ двете страни на кораба. Оттам щяха да следват широкото стълбище на салона до апартамента на епископ Принчипе на най-горната палуба, после надолу до каютата на Деверо на палуба А. Ако се наложеше, щяха да използват стълбището на салона, за да се спуснат до палуба Б.

Окажеше ли се, че стълбището е непроходимо, имаха два алтернативни маршрута: единият — надолу по стълбището, свързващо двете палуби; другият — да използват асансьорните шахти отдясно и отляво на салона. На теория беше лесно като детска игра.

— Нали осъзнаваш колко безразсъдно е това? — попита Хилтс.
— Досега никога не си се гмуркала в останки на кораб.

— Гмуркала съм се във варовикови кладенци в джунглите на Кинтана Ро. Шейсетметрови — възрази Фин. — Колко дълго можеш да задържиш дъха си, Хилтс?

— Не е там работата — отвърна пилотът.

— Напротив. Използвала съм леководолазен апарат и рибридър, лимитът ми е около седемдесет и пет метра. Като прибавим и това, че съм се гмуркала в пещери, което е също толкова сложно, колкото гмуркането в потънали кораби, ти става ясно.

— Твърде опасно е.

— За жена? Това ли казваш? — сопна се разгорещено Фин.

— Не, разбира се, че не, но...

— Тогава без възражения.

— Ще имам нужда от човек на повърхността.

— Ще имаш нужда и от човек долу. Това е основно правило, знаеш го: никога не се гмуркай сам.

— Това обаче не е някой обезопасен кораб за гмуркане на туристи, Фин. Опасните ръбове няма да са загладени. Не забравяй какво каза Тъкър за акулите. Тигрови, най-опасните и коварни.

— Затова взехме репелент за отблъскване на акули и две въздушни пушки „Меърс“. Спокойно, Хилтс. Мога да се грижа за себе си. В Ро си имах работа със змии, дебели колкото ръката ти, и паяци с размерите на чиния. Да не говорим за огнените мравки и великанските скорпиони. Отпусни се, ще живееш по-дълго — добави тя.

— Добре — промърмори Хилтс, все така угрижен.

Фин се загледа през страничния илюминатор на хидроплана. Неведнъж си беше задавала въпроса защо изобщо трябва да се гмуркат. Шансът да намерят нещо на борда след почти петдесет години беше нищожен. Когато стигнеха там, какво щяха да открият? Дево, или Деверо, очевидно беше открил нещо — доказателство, че Луцифер Африкански някак е пропътувал разстоянието от либийските пустини до централните Съединени щати с евангелието на Луцифер.

Ако мистериозният монах не беше донесъл материален артефакт, за да докаже твърденията си, или не открият ясни указания къде може да се намери този артефакт, щяха да се окажат в задънена улица. Ролф Адамсън и хората му ги бяха натопили за ужасната смърт на Вергадора, за да прикрият истината за убийството на Педраци в пустинята и да компрометират всичко, което можеха да открият за находката на Деверо. Без евангелието или поне без някакви доказателства за местонахождението му, нямаше как да докажат мотива на Адамсън да убие Вергадора и да ги нападне.

Последната им възможност, ако гмуркането се оказеше напразно, беше да отидат в Лорънс, Канзас и да видят дали няма някаква следа от откритието на Деверо там. Нищо чудно да е оставил някаква следа в музея „Уилкокс“ в университета, но отново шансовете бяха нищожни, защото много време беше изтекло оттогава.

— Провери джипиеса — каза Хилтс, взирайки се през предното стъкло. — Би трябвало да сме почти на мястото.

Фин провери данните на малката кутийка, закрепена нависоко от нейната страна на кабината: дваисет и два градуса и дваисет и пет

минути на север, седемдесет и седем градуса и четирийсет минути на запад. Тя предаде цифрите на Хилтс.

— Значи сме стигнали. Оглеждай се за фара.

Изведнъж той изникна на по-малко от миля, плътна бяла линия на хоризонта, издигаща се от грубата коралова повърхност на плитчината, дълга не повече от сто метра. Подветреният край се губеше в линия от пенести вълни, които се разбиваха в ниския ръб на рифа. Самият риф се простираше навътре, а разбиващите се в брега вълни бележеха кривите му очертания на километър и половина, сочейки почти на запад към кубинския бряг. Хилтс знаеше, че ако се намираше на сто и петдесет метра надморска височина, би могъл да види брега на не повече от десет или дванайсет мили. Мисълта не беше особено успокояваща дори с бахамските отличителни знаци и идиотската патица, изрисувана с цветни бои на носа. „Дъфи“-то нямаше да впечатли кубинския „Миг“, въоръжен с ракети въздух — суша, клас „Кедж“, с лазерно насочване. Смътно си спомняше полезния им товар. Около триста килограма експлозив. Всяка.

— Ще го приземя — предупреди нервно той.

Фин не сваляше очи от блестящата повърхност на океана, по която играеха слънчевите лъчи. Като запази постоянните сто двайсет и осем километра в час, Хилтс постепенно започна да се снишава, докато стигнаха водата. Без да намалява скоростта, той докосна водата и килът на лодката едва-едва разреже една малка вълна.

Първоначалното подскачане със засичане и клатушкане премина в дрънчене, все едно от автоматични откоси, а после в юмручно барабанене и удари с чук в момента, в който корпусът подскочи над водата, преди да се откаже от мощта на крилете и да предаде управлението на плавателния корпус. Хилтс намали притока на гориво на двигателите и „Дъфи“-то заплува — отново грозното пате след краткия лебедов полет. Хилтс натисна руля, насочи щурвала наляво и обърна хидроплана към островчето.

— Наблюдавай за плитчини или рифове — предупреди пилотът.

Заобиколиха, докато пред тях не се изпречи фарът, висока бяла колона под палещото слънце, завършваща с друга малко по-малка червена кула, която всъщност беше самият фар. На двайсетина метра отдясно на постройката имаше малка колиба без прозорци. Стените на колибата бяха белосани, а покривът керемиденочервен. След още

двайсет метра вече се виждаше сиво-кафеникавата снага на грубия бетонен вълнолом. Ясно личеше линията, която разделяше дълбоките води на океана и по-светлите синьо-зелени води на рифа. Ако „Акоста Стар“ беше почти залепен за кораловата стена, както твърдеше Тъкър Ноа, щеше да е почти невидим, освен ако не си точно отгоре му.

— Колко ще се приближим? — попита Фин.

— Ще стъпим леко на плитчините, колкото да захапе котвата. Не искам да рискувам излишно. С надуваемата лодка ще стигнем до брега. — Бяха взели триметрова гумена лодка „Акуастар“ с извънбордови двигател с мощност десет конски сили, която опакована, беше с размерите на куфар.

Той изгаси двигателите и хидропланът с лекота преодоля разстоянието до брега, без да се затрудни от насрещния бриз. Фин се мушна в товарното отделение, отвори люка и вдигна котвата. По сигнал на Хилтс тя хвърли двурогата котва и разви въжето. Котвата се заби плавно на пет метра и Фин застопори въжето. „Дъфи“-то се обърна по посока на вятъра върху спокойната морска повърхност. След двайсетина минути гумената лодка беше надута с електрическа помпа и малкият двигател, захранван с акумулатор, ги закара до брега.

— Изхвърлени от морето на безлюден остров — пошегува се Хилтс, когато стигнаха до дъното, осеяно с раздробен на ситно корал, и скочиха върху тясната брегова ивица със ситен пясък.

— Силно преувеличено — засмя се Фин. Пясъкът пареше стъпалата ѝ и дори със слънчевите очила, трябваше да примижава. — Според картите се намираме на петнайсет мили източно от Куба и сме в съседство с един от главните търговски маршрути от Южна Америка.

— Развали ми фантазията — простена мелодраматично Хилтс. — Облян от слънце остров, красива жена... какво повече би могъл да иска един мъж?

— Първо слез на земята, а после свали водата, останалата екипировка и магнитометъра от хидроплана. Ще се наложи да направиш още един курс — ухили се тя.

— Ами ти?

— Аз съм красивата жена, забрави ли? Мисля да поразгледам наоколо, а после ще чакам големия, силен мъж да улови нещо за ядене.

Следващия час прекараха в разтоварване и подреждане. Колибата представляваше малък бордей, пълен с боклуци от предишните

посетители, сред тях и кубинци, които бяха надраскали собствената си версия на „Да живее Фидел“ на стените. Корабокруширали хаитянски бежанци бяха оставили след себе си надписи на френски с тебешир и изсъхналите останки на една умряла котка. Подът беше осеян с какво ли не, от пепелта на отдавна изгаснал огън до стар брой на „Форчън“ със статия за стила на управление на „Енрон“^[2] още когато беше пример за успех, преди да избухне скандалът около него. Фин намери голяма празна кутия от нигерийски презервативи „Феле-феле“ и цветна брошура на Асоциацията на гмуркачите нудисти от Кейти, Тексас.

— Май не сме първите — констатира Фин, разгръщайки брошурата.

— Кръстопът на народите — подхвърли пътьом Хилтс, докато влачеше екипировката за гмуркане. Той сбърчи нос от едва доловимата мускусна миризма, идваща от умрялата котка в ъгъла. — Ако ни остане време, ще почистя.

Фин бе пообиколила наоколо и беше открила, че кулата на фара бе заключена. Нямаше пазач, така че лампите или бяха автоматични, или не работеха. Катинарът на вратата изглеждаше сравнително нов и дограмата беше добре поддържана, затова по-логично беше да са автоматични.

— През нощта може да стане студено — рече Хилтс. — Може би не е зле да спим в самолета.

— Предпочитам на плажа — отвърна Фин. — Имаме спални чували.

— Както искаш. — Пилотът сви рамене. Явно идеята не му допаднаше.

— Какво? Да не би да те е страх от диви прасета?

— „Дъфи“-то е единствената ни възможност да се махнем от това парче корал. Предпочитам да съм наблизо, това е.

— Далече сме от Либия — напомни Фин.

— Мислиш, че Адамсън ни е забравил? Убиха Вергадора в собствената му къща и се опитаха да ни очистят в Париж. Тези хора не се шегуват.

— Какво преследват? Разбирам да бяхме намерили заровено съкровище.

— Ако трябваше да заложа пари, щях да кажа, че е онова нещо, което носиш на врата си — отговори Хилтс и посочи медальона на Луцифер.

В Насау Фин беше купила верижка от един бижутериен магазин.

— Да убият за това? — присмя се Фин и разклати медальона с размерите на сребърен долар.

— Да убият заради онова, което символизира. Чу стария равин в Италия. Много са спекулациите около Луцифер Африкански и неговия легион, но това е първото материално доказателство. Потвърждава теорията му или поне Адамсън смята така. Най-малкото, медальонът може да възбуди някакъв интерес, да накара учените да се съревновават и мисля, че е готов да убива, за да не го допусне.

— Мислиш ли, че е толкова луд?

— Според мен е наследствено. Скайлър Гранд твърдеше, че Франклин Делано Рузвелт едновременно е евреин, комунист и антихрист. Добро начало за една политическа династия.

— Огладнях. Какво хвана за обяд, о, велики ловецо?

— Ето. — Той бръкна в хладилната чанта в нозете си и ѝ подхвърли вързопче, увито във фолио.

Фин го улови, намери място за сядане на пясъка и го разопакова.

— Фъстъчено масло?

Хилтс седна до нея и ѝ подаде изпотена кутия „Кълик“. Тя я отвори и отпи от леденостудената бира с вкус на мед.

— Артър искаше да ни стотви нещо екзотично с кориандър и парченца киви. Фъстъченото масло ми изглеждаше по-практично.

— Хлябът „Уондър бред“^[3] е чудесно допълнение. Изненадана съм, че се намира тук.

— Аз също. Както каза Артър, никой не е съвършен. Оказа се, че Милс държи на сандвичите с яйчена салата, направена с „Миракъл уип“^[4] върху „Уондър бред“, което подлудява Артър.

— Не се и съмнявам. — Фин отпи още една глътка от бирата.

— Милс е на около осемдесет и шест. Като гледам, не му е навредило.

— Добри гени.

— Аз имам една теория. — Хилтс отчупи залък от сандвича си и го задъвка замислено, загледан към рифа. — Здравословната храна е като народната медицина. Щом започнеш да се храниш по този начин,

организмът ти изгражда някаква чудата симбиоза с нея. Също както хората, които вярват в магнити, кристали, прочиствания на дебелото черво и фън шуй. По-добре стой настрана от тях, преди да си го прихванал.

— И това го казва човекът, който нарича Ролф Адамсън луд — засмя се тя.

— Всъщност, мисля, че ограничените, вманиачени и много богати хора могат да бъдат опасни. Щом решат, че нещо е правилно и вярно, то автоматично се превръща в закон. Сенатор Уилям Фулбрайт веднъж го нарече високомерието на властимащите.

— И как бихме могли да се преборим с това? — попита уморено Фин. — Той има всичко, а ние нищо.

— В същата реч Фулбрайт цитира една стара китайска поговорка: „В плитките води дракони стават жертви на скаридите“. — Той повдигна рамене. — Говореше за Виетнам и американската уязвимост в една война, която не знаехме как да водим, но може би същото се отнася и за нашата ситуация. Можем да правим неща, които Адамсън не може. Можем да летим извън обсега на радарите, докато той винаги е в светлината на прожекторите.

— Опитваш се да ми подобриш настроението и заедно с това да смениш темата.

— Не съм сигурен, че изобщо знам каква беше темата.

— Мнението ти за „Уондър бред“, който между другото е отвратителен.

— Е, не всички сме израснали в рая на пълнозърнестия хляб в... как се казваше? Кълъмбъс?

— Да — кимна тя. Загледа се в морето, после се обърна към Хилтс със сериозно изражение. — Дали не се самозаблуждаваме? Кораб, който е изчезнал преди половин век; свидетелство за нещо, което е само един мит за останалия свят. Защо точно ние, когато никой друг не е успял да го открие през последните две хиляди години?

— Познавах един тип, той непрекъснато си купуваше лотарийни билети. Казах му, че е луд, че шансовете му са нищожни и ще спечели, когато налъмните цъфнат. Това не го спря. Знаеш ли какво ми отговори? Каза: „Все някой ще удари джакпота, а не можеш да спечелиш, ако не играеш“. Беше прав.

— Спечели ли?

— Не съм чул. — Хилтс се усмихна. — Но работата е там, че би могъл. Беше играч. Като нас.

— Романтик си ти, Върджил, при това непоправим. — Тя се наведе и го целуна по бузата.

Той примига, после силно се изчерви.

— Хилтс — изгърси. — Просто Хилтс.

Привършиха с обяда, а после натовариха магнитометъра с апаратурата в гумената лодка.

— Виждам, че имаш опит с тези устройства — забеляза Хилтс, като я гледаше как подрежда екипировката на кърмата на лодката.

Фин пренебрегна комплимента.

— Работила съм с тях на разкопките с майка ми в Мексико и Белиз, обикновено на земята. Не са нищо повече от усъвършенствани металотърсачи.

Отдалечиха лодката от ръба на рифа и започнаха да плават успоредно на островчето, като спазваха дистанция от пенестия участък, който бележеше кораловите плитчини, където беше потънал „Акоста Стар“, поне според думите на Тъкър Ноа. Направиха един курс, за да регулират пръта на магнитометъра, който се влачеше след тях, после обърнаха и се върнаха по същия път. Откриха го удивително лесно. Писукането в слушалките на Фин за малко не я оглуши.

— Сигурна ли си? — попита Хилтс.

— Нещо доста голямо е. Или Тъкър Ноа е бил прав и това е „Акоста Стар“, или са останки от кубинската ракетна криза.

— Може ли да е нещо органично?

— Не, освен ако рифът не е от желязо вместо корали — поклати глава тя.

Хилтс извади портативния джипиес локатор „Гармин“, който Милс му даде назаем, и прегледа данните, указващи точното им местоположение, после хвърли във водата дълбокомера, за да добие представа за дълбочината. Въжето се отпусна на малко по-малко от петнайсет метра и половина.

— Как е възможно да е толкова плитко? — попита Фин. — Не сме първите водолази, които са идвали тук, например нудистите от Кейти, Тексас. Със сигурност щяха да забележат нещо с подобни размери.

— Не е задължително — отвърна Хилтс. Посочи въжето с оловните тежести, което се местеше на север и се изплъзваше от ръцете му. — Намираме се на опашката на рифа и течението тук е доста силно; може да се каже, че се намираме в канал. Хората, дошли да се гмуркат за спорта, не биха отишли толкова надалеч, освен ако не търсят нещо конкретно.

Вълничките, които се плискаха о гумената лодка, бяха студени. Фин погледна нагоре. Слънцето чезнеше на запад, някъде отвъд Куба. Денят преваляше. Все още беше светло и можеха да се гмуркат, но не за дълго. Приготовленията щяха да им отнемат около час, а и бездруго цял ден се надпреварваха с времето. Тя прокара пръсти в тропическите води. Отдолу останките на гигантския кораб ги очакваха мълчаливо, както през изминалия половин век. Тайните му все така бяха заключени в корозирания от солената вода, обрасъл с корали корпус. Тя погледна на юг. Сребристосивата ивица нарастваше. На далечния хоризонт се събираха буреносни облаци.

— Утре? — попита Фин.

— Утре — кимна Хилтс. — Ако времето се задържи.

[1] Вид водолазна екипировка, която снабдява с кислород за дишане и рециклира издишаните газове, така намалява обема и олекотява екипировката и удължава престоя при гмуркане. — Б.пр. ↑

[2] Енергийна компания, създадена през 1985. Фалитът ѝ през 2001 е определян като един от най-големите в корпоративната история на Америка. — Б.ред. ↑

[3] Широко разпространена марка хляб в САЩ. Съществува повече от 80 години. — Б.пр. ↑

[4] Известна марка майонеза. — Б.пр. ↑

32.

Стигнаха потъналия кораб на седемнайсет метра дълбочина, следвайки въжето от котвата на гумената лодка до самото дъно, където подводните течения бяха доста силни, а покритата с алуминий котва с формата на гъба се бе закачила в оплетените кабели на желязната греда за спускане на спасителните лодки отдясно на борда. Корабът беше гигантски, огромно туловище с формата на торпедо сред синьо-зелените води, а тъмният корпус се открояваше на фона на белия дънен пясък. По дължина сякаш нямаше край, кърмата се бе забила в рифа, покритият с водорасли и миди нос стърчеше леко в дългия пясъчен улей към канала. Корабът се бе забил в дъното с носа надолу, средната част и кърмата бяха непокътнати, само леко изкривени. От мястото, където въжето на котвата се спускаше надолу, лесно можеше да се види защо огромният корпус беше останал невидим години наред. Високо горе се виждаше назъбената повърхност точно встрани от рифа. За една нощ времето се развали, но те предварително бяха решили да се гмурнат във всички случаи.

Хилтс посочи нагоре и гласът му проехтя в ухото на Фин.

— По всичко личи, че се ударил в рифа, когато е потънал при урагана. През годините вълнението на морето и теченията са образували тази вдлъбнатина.

Фин погледна накъдето сочеше Хилтс. Сякаш водата беше издълбала легло, в което да полегне потъналият кораб, а надвисналият корал хвърляше издължена широка сянка, която го прикриваше. Фин чувстваше засмукването и придърпването на водата върху резервоарите на рибридъра, прилепени плътно на гърба ѝ. С оттеглянето на прилива беше лесно да противостоиш, но Фин знаеше, че с времето засмукването щеше значително да се засили.

— Да започваме — предложи тя.

Бяха на крак още с пукването на зората и съставиха план на действие по схемата на кораба. Бяха предположили, както изглежда съвсем правилно, че горните надпалубни съоръжения над салона и

всички останали палуби са се сплескали една в друга при потъването, премазани от тежестта на двата големи комина, които са се сгромолясали върху тях. Според журналистическите репортажи в котелното е имало голяма експлозия, но от вида на изкривения метал и корпуса, очевидно частта при носа е била откъсната.

— Можеш ли ми кажеш къде сме? — попита Фин.

Тя се обърна плавно в топлата вода и огледа от единия до другия край безкрайния корпус на огромния съд. Коланът с тежестите ѝ пречеше да изплува и ѝ даваше стабилност в синьо-зеления океан. Тя махаше с ръце напред-назад все едно гребеше, колкото да се задържа изправена. На пръв поглед би казала, че са някъде преди мястото, където е бил коминът на носа, по средата между него и предната мачта.

— Някъде точно зад мястото, където е бил мостикът — отговори Хилтс.

— Това означава, че трябва да се придвижим напред към кърмата — рече тя. — Според планове на кораба главните врати и салонът са на петдесет метра от носа.

— Петнайсет метра назад — кимна Хилтс.

Той откачи фенера от жилетката си и го закачи на въжето на котвата, като го нагласи на пулсиращо мигане. Ако някой от тях загубеше ориентация или времето изведнъж се развалеше, светлината и силният сигнал, излъчван от устройството, щяха да им помогнат да се върнат до котвата.

Двамата бавно доплуваха до ръба на срутилата се палуба и Фин изведнъж спря като закована, когато погледът ѝ срещна океанското дъно през липсващия корпус. От височината главата ѝ се замая леко. Дори под вода гледката беше достатъчна, за да ѝ се завие свят, независимо че не можеше всъщност да падне от ръба на кораба.

— Впечатляващо — каза Хилтс, който я следваше.

Тя кимна и се прехвърли през ръба. Плуваше с вълнообразни движения на тялото — техника, с която намаляваше вдигането на дънната утайка. Спусна се надолу покрай корпуса, като дишаше равномерно, наслаждавайки се на модерната водолазна маска и на това, че не се налагаше да стиска мундщука между челюстите си. Най-странното беше липсата на мехурчета през системата за дишане. Лекото съскане на устройството и мехурчетата, които „вряха“ около нея ѝ действаха малко клаустрофобично, но така пък беше прекалено

тихо. От друга страна, тишината ѝ позволяваше да се плъзга между ятата от лефер и треска, без да ги смуги. В далечината виждаше група сребристи баракуди, които плуваха с характерните си нервни, зигзагообразни движения, но не им обърна внимание. Знаеше, че репутацията на иглозъбното създание се гради по-скоро на външния вид, отколкото на опасността, която представляваше. Редките случаи, когато хищните риби бяха нападали човек, беше заради някое блестящо бижу или отражение от часовник, привлекли вниманието им.

Тя продължи надолу, усещайки присъствието на Хилтс точно зад себе си. Вниманието ѝ бе съсредоточено към лявата страна, върху палубния под, обрасъл с водорасли и ракообразни. От постоянно засилващото се вълнение водораслите сякаш махаха с пръсти. В далечината се виждаше редица от люкове, повечето непокътнати. Дебелото стъкло беше покрито с плътен слой от водорасли и друга подводна растителност, а каютите отвъд бяха тъмни и неприветливи. Корабът дори не беше фантом, беше мъртъв. Това не беше „Титаник“ с духовете на хиляди пасажери, които все още се рееха наоколо; беше просто едно съсипано корито.

— Ето там — рече накрая тя, после спря изведнъж и посочи напред и надолу. Отстрани на корпуса зееше тъмен отвор. Представляваше почти идеален квадрат, чийто ръбове бяха смекчени от гъсто килимче от морска растителност. — Главният люк. Оттук е по-лесно товаренето на спасителните лодки.

Фин и Хилтс носеха по два мощни фенера, единият беше закачен отзад на екипировката, а другият — за коланите им. Захранваха се с комплект батерии, които стигаха за два часа. Включиха ги и силната светлина обля входа. Предния ден вечерта се бяха разбрали за протокола и кой на кого ще се подчинява, затова сега нямаше нужда да го обсъждат. Понеже Фин беше по-дребна, Хилтс щеше да влезе пръв, за да провери маршрута. Ако той можеше да се промуши отнякъде, тогава логично и Фин щеше да успее. От друга страна, Фин имаше задължението да следи времето и периодично да проверява водолазния компютър, закачен на жилетката ѝ. Като нищо можеше да навлязат навътре и без да се усетят, времето им да свърши. Тя трябваше да обяви край на гмуркането независимо колко близо се намираха до целта.

— От горе надолу — реши Хилтс. — Ще започнем с ватиканеца.

— Епископ Аугустус Принчипе. Горната палуба, апартамент „Гелдърланд“, номер седемдесет и едно. — Фин хвана закачения на жилетката ѝ компютър и нагласи функцията за засичане на времето. Компютърът щеше да започне силно да бръмчи на половината път — сигнал да се върнат обратно, независимо от всичко. Дигиталният екран започна отброяването. — Да вървим.

Хилтс се оттласна напред, като извършваше минимални движения, за да намали вдигането на наслоилата се тиня на борда. Държеше едната си ръка протегната напред, а другата махаше плавно напред-назад. Фин го следваше с неговото темпо.

На три метра навътре в коридора имаше купчина отломки — гниещо дърво, метал и някаква черна купчина, вероятно спасителни жилетки, които се разлагаха и даваха храна на няколко вида водорасли и дълбоководни храсталаци. На светлината от лампата на Хилтс Фин видя, че някога там са били вътрешните врати по средата на коридора.

Хилтс продължи напред. След него Фин стигна до средния салон. Ято фосфоресциращи рибки изникна и бързо се скри от светлината на фенерите. Водата беше леко мътна от носещите се из нея водорасли. На стените, покрити със седимент, под който обаче личеше първоначалният им вид, Фин видя алуминиеви орнаменти, всеки от които представляваше различен зодиакален знак. От албумите на Милс имаше представа как са изглеждали някога. Стените са били облицовани с ламперия, а подът е бил покрит с нещо като паркет, но отдавна всичко беше изядено до основи и сега приличаше на загнила зеленчукова кора. Отляво лъчът хвана отворените каси в кабината на главния стюард и на домакин касиера. Предната вечер бяха обсъдили възможността да огледат тази на домакин касиера, но накрая се отказаха. Касиерът със сигурност е имал сейф, но едва ли Деверо или колегата му епископ Принчипе са държали нещо ценно там. Щяха да го проверят, ако им останеше време, но само в краен случай.

Над главите им фалшивият таван беше провиснал, а отдолу виждаха плетеница от тръби и кабели. Някои от панелите бяха паднали, а други изглеждаха полустопени. Горещината от огъня, ако не и самият огън, беше достигнала чак дотук. Придвижиха се още малко напред и минаха покрай знака на Стрелеца. Вратата беше провиснала. Ред празни зъболекарски столове гледаше в редиците покрити с тиня огледала.

— Бръснарница? — предположи Фин.

— Или козметичен салон — отвърна Хилтс. Гласът му идваше с прашене в слушалката ѝ.

Още няколко метра и отговорът дойде сам. Още една стая и още една редица с обрасли с водорасли столове. Още няколко фотьойла, прекатурени един върху друг. Огледалата бяха напукани, по пода имаше няколко сантиметра тиня и мръсотия върху шахматния теракот в черно и бяло. Това беше мъжката бръснарница, което означаваше, че първото помещение беше дамският козметичен салон.

— Следвай стълбището — прошумя гласът на Хилтс в ухото ѝ. — Ще пусна парапет, ако намеря къде да закача въжето.

— Ей! — извика Фин, забелязала с периферното си зрение отровния зелен цвят.

Обезпокоена от движенията на водолазите или може би от светлината, огромна зелена змиорка изскочи от лигавия слой изпод един от бръснарските столове с оголени огромни зъби на клюноподобната си глава. Дълго почти метър, с формата на дебел месест меч, яркозеленото чудовище се изви между тях, щракайки с мощните си челюсти, а после профуча към мрака покрай снопа светлина от фенера на Хилтс. Змиорката, ако я беше нападнала, щеше да ѝ отхапе ръката. Дори незначително разкъсване можеше да доведе до бактериална инфекция, която само за часове щеше да причини гангрена.

Фин шумно изпусна дъха си, който замъгли маската ѝ за няколко секунди. Сърцето ѝ препускаше лудо, после се успокои и отново започна да бие нормално. Тя стисна зъби и продължи да плува към широкото стълбище, което се откри пред нея в лъча светлина. Кой знае още колко острозъби чудовища ги дебнеха по пътя.

— Вторници с Мори^[1] — промълви на себе си, засрамена от страха си от змиорката.

— Моля?

— Нищо — отвърна Фин. — Трябва да си чел книгата. — Тя си пое дъх и издиша бавно. — Да продължаваме.

Хилтс кимна. Той откопча макарата от жилетката си, закачи я за края на алуминиевите перила на стълбището и заципа карабинера за жилетката си. Въжето беше дълго седемдесет и осем метра, от

сплетени найлонови нишки и щеше да им помогне да се върнат в основния салон, ако видимостта се влошеше заради мътилката.

При потъването на кораба стълбището се беше изправило почти до вертикално положение. Отгоре се бяха изсипали отломки, предимно плочи от тавана и малки части от мебелировката. Останките от полюлея бяха разпилени по стъпалата и едва си личаха след водораслите и тинята. Тук имаше още повече водорасли, плаващи из водата като нощни пеперуди, хванати в сноповете лъчи от фенерите им.

Стигнаха в горния край на стълбището без произшествия и се плъзнаха по тесния коридор отляво. През годините плочките на тавана, разхлабени от срутилите се палуби, се бяха откъснали и през тесните отвори стърчаха тръби и кабели. Те продължиха да плуват напред жабешката, но дори и така вдигнатата утайка намали видимостта им почти до нула. Хилтс осветяваше страната с вратите, повечето от които зееха. След десет минути стигнаха до седемдесет и първи апартамент.

— Ето тук е. — Хилтс потърка тъмните водорасли, покриващи увисналата врата и отдолу се показва продълговата плочка, занитена към металната повърхност. Дълбоко гравираните букви все още можеха да се прочетат: „Гелдърланд“. Фотографът насочи лъча към входа. — Изглежда ми опасно. Внимавай. — Той откачи макарата и завърза найлоновото въже около дръжката на вратата, после влезе, Фин го последва.

Пожарът, ураганът и почти половинвековният престой под вода си бяха казали думата. На старите снимки Фин беше виждала обстановката, която в началото на шейсетте беше минавала за изискана: модерни пластмасови столове с орнаментирана тапицерия, подредени около кръгла пластмасова маса със стъкло и тънък килим с цветни геометрични шарки в стил Мондриан; голяма спалня с тапицирана табла, ниски шведски бюра с продълговати, ниско поставени огледала над тях; дървена орехова ламперия на стените, която всъщност беше имитация върху фибростъкло и редица от четири люка с квадратна вместо кръгла форма, само за да се различават от обикновените.

Рекламните снимки показваха жени с жълти коктейлни рокли, които отпиваха от чаши с мартини и пушеха от дълги цигарета, докато кавалерите им с мъжествени челюсти се усмихваха до тях и

обикновено държаха модни прави лули в едната ръка и малки чашки с кехлибарена течност в другата.

Нещата бяха се променили.

Нямаше ги мъжете в смокинги, нито жените с коктейлните рокли; отдавна бяха напуснали горящия кораб. Закачалки за палта, подгизналите останки от стар куфар и парче плат от завеса висяха по пластмасовите куки в малкото преддверие. Подът беше покрит с дебел слой тиня. По-нататък стаята беше почти непроходима и видимостта бе нулева. Лъчите от фенерите осветяваха плаващи парчета, вероятно от тапицираната табла на спалнята. Сгъваемите столове около масата се бяха разпаднали на дебел слой тъмна тиня на мястото на килима с шарки Мондриан, а фибростъклото от ламперията се бе обелило от стените, нажежено до червено според разказите на оцелелите. Освен останките от куфара нямаше други следи, че стаята е била обитавана.

Фин се промъкна през касата на вътрешната врата на преддверието и се плъзна срещу един нисък шкаф. Опита се да отвори едно от чекмеджетата и шкафът безшумно се разпадна в ръцете ѝ. Нямаше повърхност, която да не беше покрита със слой водорасли или слуз. В шкафа нямаше нищо, освен още утайка.

— Тук няма нищо — обяви Хилтс и се завъртя, осветявайки помещението. — Дори да е имало, изчезнало е много отдавна.

Фин провери водолазния компютър. Бяха под вода повече от един час. Време беше да тръгват.

— Трябва да се махаме оттук. Трябва поне да опитаме да стигнем до каютата на Деверо.

— Добре — съгласи се Хилтс. Той се завъртя и плавниците му вдигнаха облаци тиня. Лъчът от фенера му освети нещо лъскаво.

— Чакай — спря го Фин.

Тя протегна ръка опипом в мъглата от размътена тиня с надеждата да не попадне на още една змиорка в гъстата кал. Пръстите ѝ докоснаха нещо твърдо. Тя го стисна и дръпна.

Хилтс насочи светлината към предмета.

— Проклет да съм! — изрече гласът му в ухото ѝ. — Голям златен кръст.

— Още по-хубаво. Това е епископски кръст, който се носи на гърдите. Въпросът е къде е епископът?

— Може да си го е забравил.

- Ако правилно си спомням, те не бива да ги свалят никога.
- Да видим в каютата на Деверо.
- Добре.

Фин пхна петнайсетсантиметровия кръст във водолазния си колан и заплува след Хилтс, който вече излизаше от наводнената каюта.

Хилтс отново закачи макарата и започнаха да следват въжето по обратния път, плувайки безшумно през мрачния коридор. Навиваха въжето — древен ритуал, датиращ още от античен Крит и копринената нишка, помогнала на Тезей да излезе от Лабиринта. Дори плавниците им да бяха вдигнали тинята до почти нулева видимост, те щяха да намерят централното стълбище и фойето на главната палуба без всякакво затруднение.

Хилтс изчака Фин, задържайки се с плавни движения на едно място. Спуснаха се покрай наклоненото стълбище, като внимаваха да не се опират до стените. Колкото по-надолу слизаха, толкова по-слаба ставаше видимостта. Някъде след пожара цялата секция на палуба А под основната палуба се беше срутила и избутала тонове отломки по полегатия коридор като боклуци по улей. Стигнаха до фойето на палуба А и не можаха да продължат по-нататък — стълбището беше изцяло задръстено с парчета от ламперията, плетеница от тръби и огромно количество боклуци с неопределен произход, които представляваха още по-голяма заплаха заради гъстите водорасли и тинята. Дори физически да можеха да се промушат през бариерата от отпадъци, нямаше как да знаят какво се бе заселило в смъртоносната барикада през годините.

— Ами сега? — попита Фин.

Пред тях бяха смачканите врати към главната трапезария. От другата страна на фойето имаше нещо, прилично на голяма мозайка от цветни плочки, повечето от които се бяха отлепили през годините. От двете страни на мозайката бяха месинговите врати на двата елеватора, обслужващи средната част на кораба.

Хилтс насочи светлината към трапезарията. На снимките трапезарията „Принцеса Ориана“, кръстена на операта, беше пищна, двуетажна, с чудовищен купол, допълнена от балкон за осемчленен оркестър и жълт орнаментиран кожен таван. Имаше места за петстотин души и няколко скрити ескалатора за стюардите, за да носят поръчките

от кухните долу. Сега помещението представляваше мрачна подгизнала пещера. Килимите гниеха, убежище за ракообразни, кожените тавани отдавна се бяха разложили, а останките им висяха на дълги органични нишки, подобни на вонящите черва от вътрешностите на огромно морско чудовище. Масите, занитени за пода, бяха на местата си, ленените покривки отдавна бяха изчезнали, а тапицерията по столовете не беше нищо повече от тиня. Балконът на оркестъра висеше отгоре като празна очна кухня. Нямаше дами в жълти рокли, нито офицери в снежнобели униформи, услужливо палещи цигари, които по онова време още не са били под забрана. Това беше гробница на отминалата ера на елегантността.

— От това място започват да ме побиват тръпки — измърмори Хилтс.

Фин вдигна компютъра и се взря през маската.

— Времето ни свършва. Можем да проверим каютата на Деверо, но трябва да сме много бързи. — И двамата чувстваха засилващото се вълнение, докато плуваха из огромната руина — беше много по-силно от началото, когато се гмурнаха.

— Още колко? — попита Хилтс.

— Петнайсет минути вътре, десет на самото място, петнайсет на връщане, не повече — отговори Фин.

— Ясно.

— Как ще се доберем дотам?

— През асансьорната шахта, както се разбрахме.

— Можеш ли да отвориш вратите?

— Ще опитам. — Хилтс откачи от колана си лек като перце водолазен лост от титан и заплува през салона, плъзгайки се с лекота към орнаментираните месингови врати, издълбани от корозията и потъмнели от окисляването и слоя планктон.

Фин плуваше непосредствено след него.

Спряха пред вратите и тя използва ръчния си фенер, за да освети потъмнелия метал отпреде им. Хилтс избърса с длан малък участък в средата и мушна закривения край на лоста в цепнатината. Натисна, но от усилието само се завъртя във водата и я размъти.

— Трябва ми някаква опора — промърмори и опита отново, този път свали плавника си и опря босото си стъпало на рамката. Натисна

отново и този път вратата се отвори и отвътре излезе облак черна мътилка.

Фин се приближи, закачи фенера на колана с тежестите и му помогна да отвори вратата. Тя отново взе фенера, Хилтс също включи своя и се наведе над шахтата, за да я освети по-добре. Светлината обля празното пространство, където плуваше планктон, който сякаш дишаше с пулсацията на водата.

— Изглежда проходима — отбеляза Хилтс.

— Да не забравим макарата, това нещо долу май е гъсто като супа.

Хилтс кимна, obu си плавника и закачи осигурителното въже за една стърчаща греда до асансьорната шахта. Влезе вътре и изпусна жилетката баластен компенсатор.

— Слизам надолу — обяви, усмихнат зад маската.

Потъна бавно в шахтата, тъй като изкараният въздух от жилетката намаляваше способността му да се задържа на повърхността на водата. Фин изчака да навлезе навътре и го последва. Натисна жълтото копче на жилетката си, чу гъргорещото свистене от изпуснатия въздух и чак тогава се спусна още по-надълбоко в потъналия корпус на старото корито.

Вратите на асансьора на палуба А се отвориха без проблем и двамата изплуваха с лекота във фойето. Това беше първата палуба без магазини и помещения за хранене. Към носа водеха два коридора, надясно и наляво, с вътрешни каюти към центъра. Деверо беше в списъка на пасажерите в каюта 305 в левия коридор, пред който стояха в момента.

Насочиха осветлението към тъмния тунел и не видяха нищо, освен водорасли и вездесъщия тънък слой тиня. Нямаше следа от пожар или разрушение, което беше естествено, след като огънят беше тръгнал от котелното назад към кърмата. Хилтс преплува салона и тръгна надолу по тъмния коридор, като внимаваше да не вдига мътилка. Въжето се размотаваше от макарата на кръста му. Един потесен коридор отляво водеше до каюти с номера 319, 323, 320 и 324. Всички врати бяха отворени, в каютите беше тъмно като в рог и страшно, а пространството — задръстено от останките от изгнилото им обзавеждане. Отсреща следваха три еднакви единични каюти — 315, 313 и 309. Техните врати също бяха отворени.

— Почти стигнахме — тихо се обади Хилтс.

Придвижиха се още малко напред. Вратата на каютата на Деверо беше плътно затворена.

— Странно — рече Фин. — Според докладите екипажът е обиколил всички каюти, за да се увери, че няма забравени хора.

— Което обяснява защо всички врати са отворени — допълни Хилтс.

Фин доплува до вратата и хвана дръжката. Натисна я надолу, но тя не помръдна.

— Заяжда ли? — попита Хилтс.

— Като че ли е заключена — отговори Фин. Тя напъна отново. Пак нищо.

— Дай на мен. — Хилтс се придвижи до нея и опита да отвори вратата. — Права си.

— Пробвай с лоста — предложи Фин.

Хилтс кимна. Откачи титановия лост от колана си и го вкара в уплътнението на нивото на дръжката. Натисна с всяка сила и се чу приглушено от водата изхрущяване. Със свободната си ръка натисна дръжката и вратата се отвори навътре.

— Кой си заключва вратата, когато корабът гори? — попита Фин зад него.

— Да видим. Дай ми време първо да проверя.

Фин погледна водолазния компютър.

— Десет минути, които започват — тя натисна бутона на брояча — сега.

Хилтс закачи лоста на колана, включи ръчното си осветление и се плъзна в каютата, като се оттласна от касата на вратата. В старите брошури на кораба, които Фин беше разгледала в дома на Милс на Холабак Кей, каютите на палуба А бяха малко по-различни от по-голямото помещение, обитавано от епископ Принчипе. Освен разликата в размера, каютата на Деверо беше огледална на тази на Принчипе с малък вестибюл отляво вместо отдясно. След нишата за куфари и закачалката за палта имаше втора врата към основното помещение. Зад нея се намираше уютно помещение, което служеше за спалня и дневна, с голям фурнирован гардероб, разделен с преграда от тоалетката и огледалото на отсрещната стена. Леглото беше разположено под два малки квадратни люка с изглед към морето или в

сегашния случай — към далечното океанско дъно в пропастта от ръба на рифа. На тавана имаше релса за найлонова завеса като в болничните стаи.

Отсреща беше входът за банята и второто легло. Между двете легла бяха холната част, където се помещаваха два стола и кръгла ниска масичка със стилизирано изображение на розата на посоките, ламинирано под повърхността — логото на корабна линия „Акоста“, което можеше да се види навсякъде — от оливарниците и кориците на менютата до килимите в трапезариите.

— Мили боже! — прошепна Хилтс, докато обхождаше с фенера стаята, запазила се почти във вида, в който е била преди половин век.

Заклучената врата беше попречила на морските обитатели да навлязат и за разлика от по-старите кораби като „Титаник“, повечето платове и материали, използвани при „Акоста Стар“ бяха синтетични и не толкова податливи на разлагане. Само финият слой утаечна тиня върху мебелировката напомняше за изминалото време. Единствените явни следи на разложение бяха човешките останки на леглото.

Хрущялите и сухожилията, които свързваха костите, отдавна се бяха разложили и скелетът се бе разпаднал, но все пак личеше свитата ембрионална поза на тялото. Дългите кости на краката бяха прегънати, ребрата представляваха жълтеникава купчина, а ръцете бяха събрани като за молитва, сякаш мъжът се бе молил в сетния си час.

— Кой е той? — попита Фин, като доплува по-близо до купчината кости, разпилени по леглото. Над нея останките от найлоновата завеса се полюшнаха от течението като стар саван.

— Предполага се, че е Деверо — отвърна Хилтс. — По всичко изглежда, че някой го е заключил в каютата. Или пък се е самоубил. Прилича ми на смърт от задушаване. Не е изгорял, нито се е удавил. — Фотографът се придвижи над леглото и провери люковете. — Затворени са здраво. Не би могъл да ги отвори без гаечен ключ.

— Бил е католик. Съмнявам се да се е самоубил — предположи Фин, включи осветлението си и зашари с него чак до отсрещната стена.

— Май сме закъснели с петдесет години, за да узнаем каква е била тайната му — заключи Хилтс.

— А може би не — тихо рече Фин с насочен лъч на фенера върху кръглата масичка. Повърхността ѝ имаше втора кожа от утайка, но под

нея очевидно имаше нещо. Фин размаха ръка над масичката, раздвижи тънкия слой и го разпръсна.

— Карти за игра? — промърмори Хилтс с объркано изражение зад маската.

— Обзалагам се, че са марка „Кем“ — чу гласа на Фин. — Баща ми играеше бридж с такива на разкопки в джунглата. Изработени са от целулозен ацетат или нещо такова, затова не са се разпаднали.

Картите бяха пъхнати в алуминиевата рамка на масичката на две групи като ръцете в покера — с лице нагоре. Едната серия беше в горния край, другата отляво. Горната група се състоеше от шест карти, а тази отляво съдържаше пет карти.

— Със сигурност не е играл покер — възкликна Хилтс, загледан в картите.

— Не е играл никаква игра — отсече Фин.

— Съобщение?

— Бил е заключен тук, знаел е, че ще умре и е решил да остави това. Имал е причина да го стори.

— Тройка, осмица, още една тройка, чифт двойки и петици в едната ръка, чифт осмици, вале каро и още един чифт двойки, спатии и пики. — Той замълча. — Какво съобщение е това?

— Единственото, което е могъл да остави. Просто ние не можем да го дешифрираме. — Тя отново провери компютъра. — И не разполагаме с никакво време. Направи няколко снимки и да изплуваме. — Засмукването и напора на течението започваше да се отразява на вътрешността на каютата, като вдигаше мътилка и затрудняваше видимостта.

Хилтс кимна, отвори ципа на големия джоб на жилетката и извади компактен фотоапарат, който Милс му беше купил от Насау. Снима цялата каюта с вградената светкавица, после се съсредоточи върху масичката и подредените карти.

— Тук има още нещо. — Хилтс посочи в средата на масичката.

Фин размаха ръка, вдигна още известно количество от кафявите пясъчни зрънца и отдолу проблесна нещо златно.

— Верижка — каза тя и я вдигна. Беше дълга малко повече от шейсет сантиметра, с фино изработени халки. Закопчалката беше здрава, но синджирът беше скъсан. — Сякаш е била откъсната от шията на човека, който я е носил — предположи Фин.

— Вземи я и да вървим — подкани я Хилтс.

Той снима верижката и Фин я прибра в жилетката си. Хилтс на свой ред прибра фотоапарата, завъртя се и излезе от каютата. Фин държеше фенерчето, така че да свети над рамото му, докато той навиваше обезопасителното въже. Дори в по-долния коридор нарастването на прилива се усещаше, а сега до тях достигаше нестихващото бумтене от тежките вълни, които се разбиваха в рифа. Когато стигнаха до фойето на главната палуба, приливът вече беше станал наистина свиреп и течението ги блъскаше от едната до другата преграда в синхрон с титаничното дихание на океана през зеещите врати на входа. Времето на повърхността явно се разваляше. Фин си помисли за гумената лодка и осемстотинте метра море, които ги делиха от сушата на фара.

Двойката мина напърно през салона, като се бореше с пристъпите на течението, което се опитваше да ги помете назад. Фин знаеше, че резервът им от време бавно изтича. След около още десет минути щяха да са в истинска беда. Чувала беше стотици разкази за водолази, намиращи се на една ръка разстояние от повърхността, но са били обречени никога да не я достигнат, защото са се увлекли. Липсата на въздух си беше липса на въздух, а човешкото тяло можеше да оцелее до момента, в който дробовете поемеха фаталната доза морска вода. С рибридърите поне нямаше да се налага да спират за декомпресия след толкова много време, прекарано под водата.

— Влошава се — отбеляза Хилтс, който се опитваше да доплува до входа. Накрая успя.

Фин плуваше отзад и малко по-високо, като се държеше за горния край на широкия отвор на корпуса. Отвън морето видимо бе потъмняло, а слънцето беше преполовило своя път. Силата на прилива дърпаше жилетките им, а жестокото течение се движеше първо в една посока, после се засилваше в другата. Получаваше се приблизително десетсекундна пауза на относително затишие.

— Трябва много точно да преценим момента, ако искаме да стигнем до въжето на котвата невредими — предупреди Хилтс.

Въжето беше вързано за гредата за спускане на спасителни лодки четири палуби по-нагоре. Ако пропуснеха затишието, или щяха да бъдат запратени безмилостно към корпуса, или да бъдат пометени в

канала. Фин винаги беше искала да види Куба, но не като подпухнал удавник, изхвърлен на белите ѝ пясъчни брегове.

— Ами осигурителното въже? — предложи Фин.

Хилтс поклати глава.

— Само ще ни забави. Просто изчакай затишието, а после плувай с всички сили. Ако усетиш, че вълната идва, бързо намери нещо, за което да се хванеш. Ясно?

— Ясно.

Изчакаха в коридора приливната вълна да придойде през отвора и да ги избути назад. При отслабването ѝ Хилтс натисна зеления бутон на жилетката си на максимална подемна способност и се стрелна през дупката, издигайки се бързо нагоре извън полезрението на Фин. Започна да брои наум до десет. На десет се стегна и зачака. Вълната отново дойде и се насочи към стената на рифа, а после движението отново замря. Фин също натисна зеления бутон на жилетката си, ритна силно и се заиздига, като търсеше с поглед Хилтс, който трябваше да я чака до въжето на котвата. По пътя нагоре покрай огромния заоблен корпус реши, че ако той не беше там, просто щеше да продължи към повърхността и да се моли да изплува на поносимо разстояние от лодката. Опита се да не мисли за стотиците други възможности, до една лоши.

Тя плуваше с вдигната нагоре глава, плъзгаше се покрай обраслия с ракообразни и корали корпус и внимаваше да не се удари в него. Опитваше се да прецени силата на прилива зад нея и се чудеше колко време ѝ остава, преди да я запрати към корпуса. Ако това се случеше, мидите и огненият корал с жилещите си отровни пипала и бодлив външен скелет щяха да разкъсат жилетката ѝ на парцали. Изведнъж очертанията на отворената палуба изникнаха, Хилтс протегна ръка и я сграбчи точно когато вълната удари. Фин успя да устои на силата ѝ, като се хвана със свободната си ръка за въжето на котвата, а после всичко отмина.

— Мислех, че няма да успея — въздъхна с облекчение, докато се мъчеше да си поеме дъх.

— И на мен за секунди ми мина същото през ума — призна Хилтс. Чуваше се прашене и гласът му прекъсваше в слушалката ѝ. — Но още не сме вън от опасност. — Той пусна с една ръка въжето и посочи нагоре.

Фин погледна. На петнайсет метра и половина над тях водата яростно беснееше, а вълните се разбиваха във всички посоки и насищаха водата с мътни мехурчета. Фин знаеше, че повърхността бързо се превръща в кошмар. Приближаващата се буря беше почти над тях; трябваше да стигнат до някакъв подслон или щяха да загазят яко.

— Трябва да изплуваме. Сега! — викна тя.

— Съгласен. Тръгваме!

Изчакаха следващата вълна да премине, после последваха въжето нагоре, като го държаха с една ръка, а с другата се оттласкваха. За тяхно голямо учудване надуваемата лодка беше устояла на бурните води и не беше потънала. Главата на Фин се показва на повърхността и тя видя, че положението е по-лошо, отколкото смяташе. През капките вода по маската ѝ можеше да види хоризонта — черен кошмар от препускащи облаци, издигащи се като зловеща стена. Двамата изплуваха посред бушуваща, стенеща хала, почернелият хоризонт беше само предвестник на онова, което предстоеше. Фин вдигна маската си нагоре. Двамата се хванаха здраво за висящите странични въжета на лодката, а студеният дъжд изливаше върху тях бодливи ледени пръски. Изведнъж наблизо се чу невероятният звук от мегафон. Двамата се обърнаха към звука и не можаха да повярват на очите си.

На петдесетина метра, застанал разкрачен върху задната палуба на моторна яхта с надпис „Римляни XII“ през кърмата, стоеше Ролф Адамсън. В едната ръка държеше мегафон, а в другата пушка помпа.

— Господин Хилтс! Госпожице Райън! Моля ви! Веднага трябва да излезете от водата. Настоявам! Ако не внимавате, ще настинете.

[1] Заглавие на книга от Мич Албом. На англ. *moray cel* — змиорка. — Б.пр. ↑

33.

Адамсън беше облечен с бели дочени панталони, синя дънкова риза и черни мокасини на босо. Седеше в дъното на просторния и богато декориран салон в един от големите бежови кожени фотьойли, пръснати из помещението. В едната ръка държеше чаша с чисто малцово уиски, а в другата — медальона на Луцифер. До него, в дънки и харвардска тениска, стоеше Жан-Батист Лавал, мнимият експерт по коптски надписи. Фин и Хилтс, облечени в дълги пухкави халати с избродирани отдясно на гърдите надписи „Римляни XII“, седяха на едно от продълговатите кожени канапета, подредени около преградите. Адамсън посочи към халатите с ръката, в която държеше медальона.

— Предполагам разбирате символиката на името? — попита той.

Фин заговори, преди Хилтс да успее да си отвори устата:

— Разбира се — отвърна кротко. — Идва от Библията. Послание на апостол Павел до римляните, дванайсета глава, деветнайсети стих: „Защото писано е: Отмъщението е Мое. Аз ще отплатя, казва Господ“.

Адамсън беше впечатлен.

— Отлично, госпожице Райън. Нямах представа, че произхождате от толкова религиозно семейство.

— Не. Просто родителите ми имаха прилично образование.

— Всъщност, това е „Римляни XII“ втори, ако искам да бъда точен — изрече с усмивка Адамсън. — Дядо ми притежаваше първия. Петнайсет и половина метрова яхта „Боинг Бридждек“. Обичаше да прескача до Кей Сал Банк с Джо Кенеди и кардинал Спелман на риболов на път за Хавана.

— Вашият дядо. Говорите за Скайлър Гранд, смахнатия радиоевангелист? — намеси се Хилтс.

Фин се запита доколко беше разумно да предизвикваш по този начин мъж с пушка, подпряна до стола му.

— Точно така, господин Хилтс.

— Не ми прилича на този Скайлър Гранд, когото знам — уточни Хилтс.

— Там е работата, господин Хилтс, че вие нищо не знаете за него. Малцина го познаваха истински. Той беше много сложна личност.

— Беше луд — равно изрече Хилтс.

— Несъмнено — усмихна се Адамсън. — Беше си смахнат, но в патриотизма му нямаше нищо ненормално. Вярваше, че Америка е най-великата нация и мисията ѝ е да попречи на безбожния комунизъм да завладее планетата и да просвети държавите с ценностите на истинската демокрация.

— Тези приказки са малко овехтели — прекъсна го Хилтс. — Всички, които пееха тази песен, са мъртви и погребани, от Сталин, та чак до Ричард Никсън.

— Имената се менят, но не и враговете — отвърна Адамсън. — Америка за сетен път се препъва и се нуждае от силен лидер патриот, който да я спаси. Вярващ човек. Свят човек.

— Откъде ли ми хрумна, че този човек сте вие? — промърмори Хилтс.

— Госпожице Райън, господин Хилтс, знаете ли какво е култура на изстреблението?

— Чингис хан, Атила. Варварството като култура — предположи Фин.

— Осама бин Ладен — добави Хилтс.

— Повечето хора намират идеята за отблъскваща. Смятат, че варварин означава човек, който не е просветен. Но не е така. Около нас има много култури на изстреблението, но ние сме твърде суетни, изолационисти в мисленето си, за да ги видим. Няма начин ислямът и християнството мирно да съществуват заедно. И двете са култури на изстреблението. Култури, които убиват враговете си като начин на живот. Хитлер го знаеше, но му липсваше далновидност. Ако беше обявил война на единствения си истински враг — комунизма — щеше да завладее половината свят и да доживее до дълбока старост. Пророкът е казал „да се изстребват“ неверниците, а християнската догма ни учи да „ударим“ антихриста. Няма средно положение. Това е кръстоносен поход. Накрая единият от двата светогледа трябва да надделее. А ние губим, като отказваме да го признаем. Вече нямаме най-високия стандарт на живот. Работниците в Канада и в държави като Бруней изкарват по-високи надници. Продължителността на

живота в Корея е по-голяма. Населението на Куба е по-грамотно. Прогресът се е превърнал в мръсна дума, а нашият президент би искал да ни възприема като безполови пуритани. Превърнали сме се в нация от търсачи на изкупителна жертва, чието разбиране за култура се покрива с реалити предаванията, които са всичко друго, но не и култура. Имам намерение да сложа край на всичко това и евангелието на Луцифер ще ми помогне да го сторя.

— Вие сте не по-малко луд от дядо си — изръмжа Хилтс.

— Защо ми се струва, че вие двамата сте лудите? — мрачно изрече Фин. — Задава се ураган, а вие бистрите политиката.

Дървената палуба под краката ѝ се накланяше напред-назад, а отвън воят на вятъра се усилваше с всяка секунда. Беше достатъчно тъмно, за да се запалят лампите в голямото помещение с ниски тавани. Дъждът драскаше шумно по продълговатите овални прозорци. Цялата лодка подскачаше и се дърпаше от веригата, с която беше закотвена, с нос, вдигнат високо срещу вятъра.

— Не се тревожете за урагана, госпожице Райън. Засега метеоролозите го класифицират като тропическа буря. Дори не са я кръстили. Ала се опасявам, че така или иначе вие няма да я преживеете. А що се отнася до мен и спътниците ми, мощността на тази лодка ѝ позволява да се движи с осемдесет километра в час, изпреварвайки вятъра и така ще сторим веднага щом се отървем от вас.

— Е, къде е неговото място в картинката? — Хилтс кимна към Лавал.

— Не е ваша работа — троснато произнесе французинът.

— Брат Лавал е йезуит — поясни Адамсън, — което означава, че преди всичко е човек на логиката. Брат Лавал вече не служи на църквата. Той работи за мен.

— Е, Лавал, предполагам, че това означава, че Мамон^[1] е по-убедителен от Бога.

— Много остроумно, господин Хилтс — отвърна монахът. — Може би трябва да си потърсите работа като екшън герой.

— Как ни открихте? — намеси се Фин. — Не може да сте ни проследили.

— Така е. Проследихме вашия приятел господин Симпсън.

— Запознах се с него едва в Кайро — възрази Фин.

— Симпсън е причината да ви наемем, госпожице Райън — обясни Адамсън. — Симпсън е част от тази история от самото начало. — Той се засмя. — Още отпреди самото начало, всъщност.

— Това пък какво означава?

— Слуховете за евангелие, написано от Христос, съществуват почти от времето на разпятието му — започна Адамсън. — А подобни слухове винаги са имали политическа стойност. Дядо ми много добре го разбираше. В края на двайсетте, когато Ватиканът е изпитвал сериозни финансови трудности, дядо ми, наред с много други, им се притекъл на помощ. В замяна му дали информация за евангелието на Луцифер. Историята е дълга и сега нямам нито времето, нито желанието да ви я разказвам, достатъчно е да кажа, че впоследствие били замесени и правителства. Италианското на Мусолини, нашето и британското, които в общи линии държали юздите на властта в Близкия Изток по онова време.

— Симпсън.

— Симпсън — кимна Адамсън. — Ако евангелието на Луцифер се беше появило по това време, щеше да промени баланса на силите точно преди Втората световна война. Щеше да спъне нововъведената система за данъци на Ватикана и щеше да вкара Америка във войната поне една година по-рано, ако не и две.

— Минало-заминало — подметна Хилтс.

— Не съвсем. Когато Деверо се появил отново през 1959 с новини за евангелието, Студената война била в разгара си. Разкритието за съществуването на евангелието и местонахождението му в Съединените щати щяло да окаже огромно влияние. Не е нужно да ви припомням, че Джак Кенеди беше католик.

— Папата е убил Кенеди? — изсмя се Хилтс. — Ново двайсет!

— Нищо чудно вярата му да е допринесла за смъртта му.

— Според вас това изгубено евангелие все още е от такава важност?

— Нашето правителство е смятало така, госпожице Райън. Дево е намерил смъртта си на „Акоста Стар“ заради него.

— Керцнер, канадецът? — Фин си припомни теорията на Лиман Милс.

— Баща ви беше отговорникът му, госпожице Райън. Керцнер работеше за ЦРУ. Истинското му име беше Джоузеф Търнър. Разбира

се, не беше канадец, но по това време Дево беше американски университетски професор, а правомощията на управлението не включваха избиването на собствените им хора, както много добре знаете, господин Хилтс. Поне тогава така е било. Задачата му била да разбере какво продава Дево на епископа и ако трябва, да ги убие, за да не го допусне, което и сторил. А сега е ваш ред.

— Ние нищо не открихме — обясни Фин.

— Тепърва ще видим. — Адамсън отпи малка глътка от чашата.
— Не че това има значение за вас.

На прага на голямата каюта се появиха двама едри здравеняци в тъмни дрехи.

— Какво ще правите с нас? — попита Фин.

— Аз нищо. Господ ще се погрижи, госпожице Райън.

Когато ги изведоха на задната палуба на яхтата, поройният дъжд беше станал като пелена, която обгръщаше всичко в мрак. Океанът около лодката вреше, огромна маса от накъсани пенести участъци и гигантски прииждащи вълни изчезваха в мократа завеса на дъжда, за да се разбият с тътен в невидимата далечина. Небето над тях представляваше черна, търкаляща се маса от полудели облаци.

— Халатите, ако обичате — прикани ги Адамсън.

Мъжете ги съблякоха и Фин и Хилтс останаха по бански костюми. Нямаше следа от водолазните им жилетки, нито от останалата екипировка. Гумената лодка беше изчезнала, както и хидропланът.

— Следвайте звука от разбиващите се вълни. Те ще ви отведат до Кей Лобос — извиси глас Адамсън, за да надвика бурята. — Книга на пророк Михей, трета глава, трети стих: „Ядете плътта на Моя народ и дерете от тях кожата им, а костите им чупете и трошете като в гърне, и плътта — като в котел“. Това ще стори с вас кораловият риф и ако това не свърши работа, най-високата точка на острова е четири метра над морското равнище. По време на последните пет-шест урагана в този район височината на вълните е два пъти по толкова. Вие двамата ще загинете при природно бедствие.

— Защо го правите? — попита треперещата Фин. — Имате медальона. Без него не разполагаме с никакво доказателство. Имате

това, което искахте.

— Нужно ми е само мълчанието ви, както на баща ви бе нужно мълчанието на Дево, а на Дево — мълчанието на Педраци. Тайната на евангелието на Луцифер не може да бъде споделяна. — Той размаха пушката. — Надолу към платформата за плуване.

Фин погледна през ръба. Четири стъпала по-долу широк трамплин от тиково дърво стърчеше отзад на яхтата. Бурното море се пенеше около него, а отвъд тях вълните се заплитаха в адско кълбо. Нямаха никакъв шанс да оцелеят, щом се озовяха зад борда.

— Ами ако откажем? Тогава какво? — попита Хилтс.

— Тогава ще свърша работата на Господ вместо него и ще ви пръсна мозъците. — Адамсън вдигна пушката. — Баракудите няма да възразят срещу кръвта, нито акулите. Ваша воля. — Той отново размаха оръжието. — Тръгвайте!

Хилтс хвана Фин за китката и я дръпна към себе си.

— Когато скочим, не се опитвай да останеш с мен и да ми помагаш, ако видиш, че съм в беда. Пази себе си и забрави всичко останало. — Той се обърна, показва среден пръст на Адамсън и стъпи на трамплина. За секунди вълната го подкоси и погълна.

Фин слезе след него, стъпи на дъската и си пое дълбоко въздух. Чернотата я погълна.

Първата от огромните вълни я повлече надолу под водата в един-единствен вледеняващ миг на абсолютен ужас. Като дете веднъж я повлече подводно течение в топлите води край Канкун^[2], но силните ръце на зоркия ѝ баща мигновено я измъкнаха. Сега нямаше кой да я спаси. Смъртоносната вълна я стисна във водния си юмрук и я задържа безмилостно към дъното.

След цяла вечност тя успя да се освободи от страшната прегръдка на вълната и задавено си пое дъх на пресекулки, като плюеше солена вода. Следващата вълна я затегли напред и надолу и тя едва успя да напълни дробовете си с въздух, преди потопът да я погълне. За втори път водната маса я затисна и я захвърли към рифа. Грубият пясък и коралите режиха кожата ѝ и с невероятни усилия тя се пребори с течението за още една глътка въздух на повърхността.

Третата вълна я поде, но този път вместо корали срещна само пясък на полегатото дъно и почти не се наложи да плува, за да стигне повърхността. Препъна се и се хвърли с последни сили напред, като

залиташе заради стремителния отлив на водата, чиято сила я подкоси. Запълзя, отново се изправи на крака и се втурна отчаяно напред, защото с някакво далечно кътче от разума си знаеше, че още една вълна със силата на първата можеше да отнеме живота ѝ, когато спасението и оцеляването бяха толкова мамещо близо.

Тя се запрепъва отново в коварния пясък, който засмукваше петите ѝ и почти успя да я препъне. Направи крачка, после още една, заслепена от шибация косо дъжд. Напред, отвъд мократа плажна ивица се виждаше по-тъмната линия на дърветата — кокосови палми с извити от фучация вятър и пороя стволове, лапите на бурята брулеха и разбиваха неузрелите им плодове в земята като гюлета. Фин си поемаше дъх със свистене, краката ѝ тежаха като оловни, но поне вече не беше в плен на побеснелите вълни, които се разбиваха зад нея с оглушителен гръм.

С мъка се изкачи по пясъчната дюна и най-сетне се добра до равно място над изхвърлените водорасли, обърна се към морето и се отпусна изтощена на колене. Презрамките на банския ѝ бяха скъсани. Все още не беше на себе си от уплаха, но заплака от облекчение, взряна във виещия кошмар на набиращия сила ураган. Беше жива.

През дъждовната пелена прозираше надигащата се, накъсана линия от пенливо бяло, която бележеше рифа, но нищо повече. Верен на думата си, Адамсън беше изпреварил вятъра и бе изчезнал. Изведнъж почувства докосване по рамото и се обърна с вик. Отстъпи, сърцето ѝ беше се качило в гърлото. Беше Хилтс, с разцепено, обляно в кръв чело, с прилепнала коса, ухилен като умопобъркан. Той също беше оцелял.

— Неволя дом не избира: спиш, с когото падне! — извика радостно в ухото ѝ.

— За какво говориш?

— Не само Адамсън може да цитира разни неща! — извика той.

— Какво ще кажеш за:

*„Дванайсет лакти под водата
гробът на баща ти скрит е;
чист корал са му ребрата,
бисер бял са му очите —*

*стана тялото му клето
скъпоценност в морето!*“^[3]

— Библията? — попита Фин.

— Шекспир — ухили се Хилтс. — Госпожица Слин по английски в девети клас. „Бурята“. Трябваше да науча цялата проклета пиеса. За първи път ми влиза в употреба. — Той си пое дълбоко дъх, после издиша бавно. — Хайде. Дори Калибан^[4] знаеше как да излезе от бурята.

^[1] Древносирийски бог на богатството. В християнските текстове — олицетворение на дявола, алчността и користолюбието. — Б.ред. ↑

^[2] Град в Мексико, щат Кинтана Ро, Юкатан. Един от най-известните курорти в света. — Б.ред. ↑

^[3] „Бурята“, Уилям Шекспир — превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

^[4] Герой от „Бурята“. — Б.ред. ↑

34.

Фин се събуди от ужасните крясъци на чайките, разнасяни из въздуха, и оглушителното ехо на вълните, които се разбиваха с грохот върху рифа. Смътно си припомни предната вечер с откъслечни картини и усещания: бруленето на вятъра, чудовищните звуци на развилнялата се природа, безмилостният пороен дъжд, който се изливаше косо и на моменти не ѝ позволяваше да си поеме въздух. Звукът от водовъртежа на водата. Съзнанието, че няма никаква надежда.

Вместо надежда бяха оставени на капризите на бурите. Късно през нощта и рано призори вятърът промени посоката си едва с няколко градуса и ураганът премести мелачката си, отмина и водите спаднаха. Пред безстрастните лещи на камерите на Националното географско и атмосферно управление на височина около четирийсет и две хиляди километра в атмосферата въртележката на урагана започна да се накъсва и разпада.

Отвори очи и миг по-късно осъзна, че лежи точно край входа в изоставената колиба до фара. Умрялата котка я нямаше, както и повечето боклуци. Духът на котката все още витаеше в колибата с мускусната миризма на умряло животно. Презрамката на банския ѝ костюм беше завързана със спретнат моряшки възел. От Хилтс нямаше следа. Фин усети, че главата ѝ се пръска от болка. Освен това беше замръзнала.

Седна, треперейки. Огледа се. Ламариненият покрив на колибата някак си беше успял да се задържи върху гредите и очевидно прогнозата на Адамсън, че островът ще бъде залят от огромните вълни, не се бе сбъднала, защото, слава богу, тя беше на сухо и невредима.

Фин се изправи, все още замаяна, и се промуши наведена през вратата. Небето беше като нарисувано, синьо накъдето и да погледнеш, ослепителният диск на слънцето се показваше от изток, а морето приличаше на разтопен метал — тъмни линии от тежки вълни, които намираха края си върху очертанията на невидимия риф.

Във въздуха се долавяше странен, неприятен мирис като на кръв, желязо или както си представяше, че би мирисало при екзекуция с ток. Тя слезе до мястото, където тревата свършваше и започваше пясъчната ивица, отпусна се на земята и обви коленете си с ръце. Чувстваше се едновременно гладна и ужасно жадна. Чу тихи стъпки и се обърна. Хилтс се задаваше откъм плажа, влачейки нещо, което приличаше на водолазните им жилетки. В другата си ръка размахваше безжизненото тяло на сиво-кафеникава птица с дълъг остър клюн и крака като клечки. Предницата на някога бялата му тениска беше порозовяла от кръв, а цепнатината на челото му представляваше ужасна на вид маса от засъхнала кръв и лимфа. Устните му бяха наранени и покрити с напукан слой сол. Очите му бяха зачервени и трескави, но той се усмихваше.

— Приключи ли с разкрасяващия сън?

— Жадна съм. — Гласът ѝ излезе като грачене.

— Върни се при фара. Там има няколко локви. Напий се от тях, защото скоро ще се изпарят, а не намерих нищо, в което да напълня вода. — Той вдигна мъртвата птица за шията. — Отивам в колибата, за да запаля огън с една от жилетките и да сготвя стария жерав. Намерих го със счупен врат нагоре по плажа. Може да умрем от жажда, но поне няма да загинем от глад. — Той се ухили и продължи към колибата. Фин се изправи на крака и пое към фара от другия край на оскъдното парче земя.

Когато утоли жаждата си и се върна при колибата, Хилтс вече беше наклал огън с изхвърлени от водата клони и клечки и той прашчеше, благодарение на една от сигналните ракети в жилетките. Беше коленичил в пясъка пред колибата, зает да изкормя жерава с водолазния нож. Вдигна окървавеното острие и се усмихна.

— Адамсън сигурно е изхвърлил жилетките за повече достоверност.

— Има вероятност да се върне, за да провери дали не сме оцелели — предположи Фин. — Хрумвало ли ти е?

— Защо да си прави труда? — отвърна Хилтс.

Събра вътрешностите на птицата, замахна силно и ги запрати върху пясъка. Кряскащите чайки над тях се спуснаха и започнаха да късат от карантията като лешояди.

— Това, че вчера оцеляхме, си беше направо чудо. Обаче няма да издържим дълго без вода, освен ако флотът на Фидел не ни открие или местният кокаинов бос не ни направи приятелска визита. В противен случай сме загубени. — Той взе една дълга клечка, заби острия ѝ край в коремната кухня на птицата и я постави върху огъня. Перата запушиха и се запалиха. Замириса лошо.

— Отвратително — намръщи се Фин.

— Това е обяда ни — дълбокомислено заяви Хилтс.

След като птицата прекара почти час на огъня, Фин опита овъгленото месо и тутакси повърна, после отиде до бързо пресъхващите локви върху бетона около фара, които чезнеха като мираж под все по-силното карибско слънце. Тя се довлече отново до огъня пред колибата. Останките от трупа на жерава бяха дискретно почистени. Хилтс беше разгърнал водолазните жилетки и ги пребъркваше.

— Шест сигнални ракети, два ножа, макара с осигурително въже, с което можехме да ловим риба, ако не беше толкова дебело, алуминиево огледало, два комплекта за първа помощ, два водолазни компютъра, джипиес и репелент против акули. В „Сървайвър“ и другите реалити програми винаги разполагат с повече полезни неща. — Той закри устата си с длан в престорен ужас и се ококори. — Възможно ли е реалити програмите да са нагласени?

— Не виждам причината за това твое веселие!

— Всичко е относително. Можехме да сме мъртви, но не сме.

— Обаче по всичко личи, че скоро ще бъдем.

— А може водолазите нудисти от Кейти, Тексас да се появят — човек никога не знае — сви рамене той. — Надеждата умира последна — добави философски.

— Човекът, който го е казал, е казал също: „Крачи трезвомислещ в живота, преди изкуфялата старост с хихикане от сцената да те сваля“. Александър Поуп — изрецитира Фин.

— Фукла — отвърна Хилтс. Той клекна до купчинката с плячка също като търговците на пазара в Кайро.

— Така и не разбрах как работи джипиесът. — Фин се загледа в екзотичния на вид апарат, който приличаше на възголям жълт мобилен телефон сред купчината вещи.

— Всъщност, много е просто — обясни Хилтс. — Първоначално бил създаден от военните. Изстреляли двайсет и четири сателита в стационарна околоземна орбита, така че два от тях винаги да са над хоризонта в която и да е точка на света. Разположили земни бази, които да приемат сигналите от сателитите и ги триангулирали, за да дават точното местоположение. Системата била пусната съвсем навреме, за да не се губят нашите момчета в иракската пустиня. — Той взе устройството и го включи. — Сега разполагат с много по-усъвършенствани, приличат на малки компютри. С подходящия чип карта все едно имаш миниатлас. В този са програмирани картите на Северна Америка и Карибите. — Той погледна дисплея. — Ето ни: осемнайсет градуса, петдесет и пет минути и шестнайсет секунди на север; шейсет и шест градуса, петдесет и четири минути и двайсет и три секунди на запад.

— Какво каза? — попита Фин.

Хилтс въздъхна и повтори:

— Осемнайсет градуса, петдесет и пет минути и шестнайсет секунди на север; шейсет и шест градуса, петдесет и четири минути и двайсет и три секунди на запад.

— Това е — кимна тя.

— Какво?

— Картите. Начинът, по който бяха подредени на масата в каютата на Деверо. Плотът на масата беше с логото на параходство „Акоста“ — компас, спомняш ли си?

— Розата на посоките, да — кимна той.

Фин затвори очи, опитвайки се да се съсредоточи.

— Тройка, осмица, още една тройка, чифт двойки и петица на север. Трийсет и осем градуса, трийсет и две минути и двайсет и пет секунди северно. — Тя замълча и напрегна паметта си. — Две осмици, вале, което се равнява на десет, и две двойки на запад.

— Осемдесет и осем градуса, десет минути и двайсет и две секунди западно — включи се Хилтс, като набра цифрите на устройството. Той впери очи във Фин. — Гениална си!

Нейде в морето Фил Стъбс пееше за група жаби, празнуващи пътя си към свободата, а хор от пискливи момичешки гласчета му пригласяше с жабешката партия. Присвила очи на слънцето, Фин съзря старата лодка на Тъкър Ноа да се показва иззад рифа и като заобиколи

фара, се насочи към тях. Беше поочукана от бурята, но все още се държеше на вода. Пеенето на Фил се засили, силният му глас с лекота долиташе до тях.

— Кълик — произнесе Хилтс с местен акцент и облиза устни.

— Къде сочат координатите? — поинтересува се Фин, без да откъсва очи от грохналото корито, за да се увери, че не сънува.

Хилтс погледна джипиеса.

— Те скачат и подскачат, и прескачат и отскачат. Ела в гьола, ела и виж — пееше Фил.

— Рътгърс Блъф, Илинойс.

35.

Рътгърс Блъф се намира надолу по течението на Уинтър Ривър на двайсетина километра от Феърфийлд, окръжния център. Тази част от Илинойс винаги е имала повече общо с планинците и селяните, отколкото с Опра и Чудната миля^[1], а ако търсите филм, за да го опишете, ще се сетите за „Избавление“ на режисьора Джон Бурман или може би за „Хладнокръвно“ по романа на Труман Капоти. Повечето местни жители са с германско потекло и няма много чужденци. Може да сте родени там или да сте останали по независещи от вас причини, но ако искате да отворите универсален магазин, окръг Уейн и Рътгърс Блъф няма да са начело в списъка ви.

Най-честите престъпления в окръга бяха изнасилванията, дребните кражби, нападенията и кражбите на коли, в този ред. Най-много жители на глава от населението се водеха на щат в полицията, отколкото където и да било другаде. Имена като Брунер, Острандер и Кох бяха често срещани, а бялата катерица беше животното символ на окръга — можеше да се види на пришитите униформени знаци на полицаите или над полицейските участъци. Никой вече не си спомняше кой е бил Рътгър, но скалата все още си стоеше на мястото над реката, обрасла с дървета и пънове, в участък, който местните наричаха Третия улей.

Преди време дърводобивът бил важна част от икономиката на окръг Уейн и трупите били пускани по течението на реката към големите дъскорезници в Паркман. Били изградени дървени улеи при големите бързеи по течението на Уинтър Ривър, за да се прекарват трупите през бурните бели води. Рътгърс Блъф е третият подред улей. Четвъртият се намирал на три километра и нещо по-надолу на трийсет и осем градуса, трийсет и две минути и двайсет и пет секунди северно и осемдесет и осем градуса, десет минути и двайсет и две секунди западно — числата, посочени чрез картите на мъртвеца в потъналия кораб на няколко хиляди мили на юг и преди малко повече от половин век.

— Не може да бъде! — възкликна Хилтс, като първо погледна джипиеса, а после суровия пуст пейзаж наоколо.

Валеше проливен дъжд и двамата вече бяха мокри до кости въпреки евтините гумени дъждобрани и шапките за дъжд, които бяха купили в един спортен магазин във Феърфийлд. Стояха пред наетия форд на един стар стоманен мост на Уинтър Ривър точно над бързеите. От край до край мостът не беше по-дълъг от петнайсетина метра и беше широк колкото да се разминат две коли. От едната му страна се простираха шубраци, млади смърчове, борове и километри от сиви мочурища и сечища. Точно пред тях, до реката, се простираше голяма ливада. Отстрани на пътя имаше порутен обор и фермерска къща, а от другата страна — няколко помощни постройки. Над черния път, който водеше към къщата, бе издялан груб дървен надпис, който едва се виждаше от подкастрените борови клони: „Пещерите на чудесата“.

Отляво на входа, изправен на една дъсчена тараба стоеше изрязан от шперплат Исус, с жълт ореол, приличащ повече на сламена шапка, и кафяви сандали, по-скоро наподобяващи армейски кубинки. От другата страна на входа бе подпряна синьо-бяла Дева Мария. Явно майката на Исус е била блондинка. Боята беше стара и олющена. Под думата „на“ в надписа беше добавен още един квадрат от шперплат, на който беше изписано „десет долара“ с бели цифри на черен фон.

— Не може да бъде! — повтори Хилтс. — Пещерите на чудесата. Това е капан за туристи. Или е било. Изглежда запуснато.

— Цифрите съвпадат ли? — поинтересува се Фин.

— Напълно.

— Значи това е мястото. — Тя кимна към шперплатовия Спасител. — Исус от Илинойс. Не ти ли се струва малко прекалено за съвпадение?

— Това е някаква шега.

— Твърде много трупове, за да е смешно. Освен това, ако се окаже шега, нашият приятел Адамсън здраво ще се ядоса.

— Мислиш, че е стигнал дотук?

— В него е дигиталният ти фотоапарат. Ако досега не се е досетил, скоро и това ще стане.

Качиха се в колата и минаха под сводестия знак. Паркираха на стар паркинг, покрит с чакъл, до порутена дървена постройка, вероятно някога будка за закуски или магазинче за сувенири. Зад нея

имаше редица от неугледни помощни постройки. Навсякъде беше избуяла трева. Пантите на капака на предния прозорец на бараката бяха изгнили от ръждата и капакът беше увиснал като сбръчкана кожа. Малко по-наляво, върху малко възвишение се издигаше фермерската къща. Покривът беше хлътнал и коминът се бе срутил. Сградата беше сляпо и мъртво място. Предният двор представляваше море от калини, останките от стар комбайн ръждясваха пред входа. Гумите се бяха разпаднали, а спуканото предно стъкло беше оцвъкано с птичи курешки. Под дъжда всичко изглеждаше сиво.

— „Зоната на здрача“ — промърмори Хилтс, загледан през паркинга. В далечния му край се виждаше обгорената каросерия на превозно средство, вероятно училищен автобус.

— По-скоро „Кошмар на Елм стрийт“^[2].

— Двайсет и шеста серия: „Джейсън завзема Рътгърс Блъф“.

— Какво ще правим сега? — попита Фин.

— Ще огледаме наоколо да видим дали това наистина е мястото, което Деверо е открил.

— Пише ли нещо за това място в пътеводителя, който купи?

Бяха купили един пътеводител от същия магазин, от който се сдобиха с дъждобрани и останалите дрехи. Хилтс взе малката брошура от таблото на колата и я запрелиства.

— Четвъртият улей, Уинтър Ривър. За първи път открита от английския дърводелец и пияница Том Удуорд през 1829. Удуорд пропаднал в една цепнатина и получил видение за изкупление, след като бил затворен в тъмните пещери в продължение на шест дни. През останалата част от живота си Удуорд ревностно украсявал пещерите в памет на религиозния си прелом и трезвеност. Край неговия олтар на Светата майка се разиграли няколко чудотворни и необясними природни и свръхестествени случки. Вход десет долара. Включва книжка с молитви и светец ключодържател „Пещерите на чудесата“. Туристическа обиколка с автобус. Паркинг. Закуски и напитки. — Хилтс затвори пътеводителя. — Природни и свръхестествени случки.

— Светец ключодържател.

— Не това е открил Деверо.

— Напротив — възрази Фин. — То е част от всичко останало. Оставил е следа към пещерите и това не може да е случайно.

Хилтс въздъхна. Той се пресегна през нея и извади от жабката фенерче.

— Хайде.

Фин го последва навън под поройния дъжд. Сигурно такъв потоп е преживял Ной, наглед нищо особено, но неумолим като в Северна Ирландия, където не е спирало да вали от хиляда години, просто от време на време престава. Минаха през хрущящия под краката им чакъл на паркинга и отидоха до редицата дървета и изгорелия автобус. При по-внимателно вглеждане Фин откри, че вероятно автобусът е бил източникът на закуски и напитки, споменат в пътеводителя. Оцелелите надписи по обгорения метал предлагаха хотдог, бъргъри „Сталактит“, чили „Сталагмит“ и пресни пържени картопки „Прилеп“. Пътеката отстрани продължаваше между дърветата, надолу ставаше камениста и стигаше до реката.

— Чуй! — Фин хвана ръката на Хилтс и я стисна.

Двамата замълчаха.

— Нищо не чувам. Бързеите. Дъжда.

— Заслушай се. — Нејде зад всички останали звуци се долавяше бълбукане, приглушено и далечно. На няколко секунди го прекъсваше накъсано бумтене.

— Какво е това? — попита Хилтс, след като най-после го чу. — Генератор?

— Помпа — обяви Фин след малко. — Като тези, които използват за отводняване на мазета.

— В чудните пещери?

— В пещерите на чудесата — поправи го Фин.

— Все едно — въздъхна фотографът.

— Може да е автоматична и да се включва, когато завали.

— Бих искал да ѝ видя гаранцията — пошегува се Хилтс. — От години никой не е поддържал това място. Може би от десетилетия.

Запътиха се надолу, пътеката се превърна в стъпала, издялани в камъка. Хилтс забеляза на земята една сплескана кутия и я взе. Беше от кока-кола. Дори в това състояние си личеше, че е отворена със старомодна отварачка за консерви.

— Всъщност, кога са изобретени халките за отваряне на консерви? — Той ритна кутията в храстите.

— През 1962 — отговори Фин — от един човек на име Ермал Фрейз от Дейтън. Майка ми е учила в началното училище с него. Писах доклад за него в курса по археология: „Тълкуването на халките за отваряне на консерви като орнаментика или оръдие; помагало за историка на бъдещето“. Получих шестица.

— Сигурно темата ти е била по сърце. Ермал Фрейз?

— Ермал Фрейз — потвърди тя с кимане. — Начално училище „Стрикли“. Мама казва, че има паметна плоча.

Стъпалата преминаха в широко плато с изглед към бързеите и потихото течение на водата отдолу. Наполовина заслонен от клоните на млади кленови фиданки, лъщящо мокро зелени от дъжда, се показва входът на Пещерите на чудесата. Голият варовик отгоре откриваше вълнообразни утаечни слоеве, запълнени с пръст и мъх, хлъзгави участъци и кал. Входът беше укрепен с дъсчени подпори във формата на квадрат, толкова стари, че вече се бяха сраснали със скалата. Виждаха се останките от тежка дървена врата, която отдавна е била изтръгната от пантите си. Над входа имаше същият надпис като над портата, само че по-малък, от заковани дъсчици върху шперплат, но едното рамо на „Т“-то в „чудесата“ липсваше и надписът гласеше: ПЕЩЕРИТЕ НА ЧУДЕСАГА. Дъждовните струи се стичаха по дървените стъпала към дупката. Имаше и перила, пригодени от сиви и изгнили вече смърчови клони.

— Може да е наводнена — предположи Хилтс.

— От дъжда е — отвърна Фин. — Вътре ще е по-сухо.

— Прословути последни думи.

— Ще влезеш ли, или не?

— Ти води.

Фин заслиза внимателно по стъпалата, като се държеше за перилата. Хилтс вървеше точно зад нея. Щом мина през входа, тя включи фенерчето и на светлината се показаха още стълби и лабиринт от поддържащи греди покрай стените и на тавана. Стъпалата продължаваха в тъмното. Повече приличаше на изоставена мина, отколкото на свещена пещера. Досега не беше забелязала нищо, което да е поне малко религиозно. Блъскаше си главата в отчаян опит да открие някаква връзка между старата карстова пещера в Южен Илинойс и златния медальон, принадлежал на мумифициран труп в Либийската пустиня.

Като съдеше от действията на Адамсън и колегите му, връзката изобщо не беше слаба, всъщност бе здрава като стомана. Достатъчно здрава, за да убиват, и то неведнъж.

Стъпалата свършиха и преминаха в криволичеща дъсчена пътека през поредица от зали, които само с много въображение можеха да се нарекат дупки, камо ли пещери. Може би в даден момент Уинтър Ривър или някой неин приток си бяха пробили път през скалите и с времето са издълбали тесен понор, не по-широк от човек с разперени ръце. Тук-там по пътя имаше сталактити, сталагмити и скални гъби подобни на масички, но за Фин, която беше израсла сред гробниците на маите и подземни археологически терени, пещерите на чудесата в Рътгърс Блъф бяха нищо работа. Напомняха ѝ на крайпътна атракция като гигантското яйце от бетон в Ментън, Индиана, или седеметажните бетонни статуи на Исус в Арканзас. Какво криеше тази дупка, което е щяло да повлияе на изхода на Втората световна война или би заинтересувало Ватикана? Пълен абсурд!

— Тук — стресна я Хилтс.

— Какво?

Гласът на Хилтс изтръгна Фин от мислите ѝ. Той изгаси фенерчето си. Изведнъж тясната пещера оживя в зелени, излъчващи светлина образи.

— Светещи в тъмното ключодържатели — обясни Хилтс.

От един сталактит ги гледаше Исус с кръгли птичи очи. Мария се молеше край каменно езеро. По тавана плуваха риби със зъби на акула и опашки като на гупи. Проповедта на планината беше пресъздадена от каменни образувания с изписани втречени лица и недодялани надписи с цитати от Светото писание.

— Прилича на Къщата на духовете в Дисни — отбеляза Фин. — Само дето тук витае Господ.

— Ужасно — изсумтя Хилтс, загледан в недодяланите образи.

Продължиха по дървената пътека в следващата зала, която беше с размерите на веранда и също толкова вълнуваща. Образите бяха гротескни. Огромна Тайна вечеря, разпростряна по неравния сводест таван като летяща огромна маса за пикник; апостоли и херувими, облаци, Юда с коса като на Дракула и лъкатушещи думи като от кошмар на Уилям Блейк^[3]. Безвкусно, бездарно и неграмотно. Христос, обърнат надясно вместо наляво, Симон Зилот с дълга коса, а

не плешив, чаша за причастие пред Христос, когато не е имало такава. Тринайсет ученици вместо дванайсет.

„Е, това вече е интересно“, помисли си Фин. В тази страна дори неграмотен човек с бегли познания за християнството знаеше, че са били дванайсет, макар че само църковните служители можеха да ги изброят поименно. Фин беше специализирала ренесансова религиозна живопис, но не беше сигурна, че може да ги изреди. Загледа се в гигантската чудовищна трапеза, разлята по капещия таван и започна да ги изрежда наум отляво надясно: Вартоломей, Яков Зеведеев и Андрей, Юда Искаротски, Петър и Йоан, или Мария Магдалина, ако сте почитател на Дан Браун, следвани от Тома, Яков Алфеев и Филип, после Матей, Юда Яковов (Тадей) и накрая Симон Зилот. В такъв случай кой беше тринайсети, наклонен на една страна зад Симон в тази отвратителна интерпретация на най-прочутата картина на света и втората по слава литературна вечеря^[4]. Тя впери очи. Нямаше кой знае какви детайли в двуметровата фигура, която светеше върху слугестата скала, още по-хлъзгава от дъжда, процеждащ се отгоре. Представляваше брадат мъж, облечен с роба с вдигната ръка, която сочеше... какво?

— Последният отдясно?

— Онзи, който сочи?

— Да.

— Какво за него?

— Накъде точно сочи? Можеш ли да определиш?

— Като че ли към нещо като драперия в ъгъла — предположи Хилтс и насочи натам лъча на фенерчето.

В най-отдалечения край на залата отсреща огромен поток от разтворим варовик беше образувал езеро. Когато водата в пещерата е намаляла или е била изпомпана, беше останал само каменният водопад, наречен балдахин.

— Искам да огледам — рече Фин.

Тя се промъкна под перилата и стъпи предпазливо на мокрия пещерен под. Студената вода стигна до глезените ѝ. Сега се налагаше да предотврати подхлъзването на всяка цена.

— Защо?

Не можеше да му отговори точно, но изведнъж нещо, дошло от детството ѝ, проговори. Вълнението да отвориш тайната врата в

гардероба към Нарния, да проникнеш в кристалната пещера на Мерлин, да влезеш в телефонната кабина на Доктор Ху^[5] или да посетиш Зеления град на Рей Бредбъри, който, ако си спомняше правилно, също се намираше в Илинойс.

— Знаеше ли, че наричат цялата тази част на Илинойс Малкия Египет и никой не знае защо? — извика тя и гласът ѝ проехтя в полумрака. Продължи напред, водена от конуса светлина от фенерчето на Хилтс, като внимаваше да не се подхлъзне.

— Не, не знаех — отвърна Хилтс, който я следваше по дървената пътека.

— Според някои, понеже Южен Илинойс е бил нещо като житница за Севера през тежката зима на 1830–31. Други твърдят, че е заради сливането на Мисисипи и Мисури, което им напомняло за делтата на Нил. По някаква причина хората в региона кръщават много градове с египетски имена: Кайро, Карнак, Донгола и Тива. Дори Мемфис, ако търсиш още примери. Даже са издигнали огромна стъклена пирамида за баскетболна зала.

— Не разбирам накъде биеш.

— Ако си в католическа църква, къде ще скриеш свещ?

— При останалите свещи — отговори той.

— Именно. — Стигна до балдахина, събра смелост и се плъзна покрай него.

— Какво? — попита Хилтс, който я следваше внимателно.

— Мисля, че я открих — прошепна тя.

— Какво?

— Свещта. — Тя пристъпи половин метър надясно и изчезна пред очите му.

Хилтс зяпна и зашари с лъча по каменния водопад. От Фин нямаше следа.

— Къде си?

— Точно пред теб — чу безплътния ѝ глас. Внезапно отново се появи в светлината на фенерчето с пламнало лице и щръкнала мокра боядисана коса.

— Как го направи?

— Нали сме в Пещерите на чудесата. Чудо.

— Покажи ми.

— Дай ми фенерчето и ме хвани за ръка.

Той хвана ръката ѝ. Тя я стисна здраво и пое фенерчето. Изведнъж пещерата пропадна в пълен непрогледен мрак. Тя го дръпна за ръката и той се плъзна зад балдахина с нея.

Хилтс се оказа в клаустрофобично малка цепнатина точно зад сълзящата престилка на скалата. Пространството беше толкова тясно, че чувстваше допира на мокрия камък отпред и отзад. Нямаше място дори да се обърнеш.

— Шегуваш се!

— Хайде де!

Тя се промуши надясно по цепнатината и на Хилтс не му остана друг избор, освен да я последва, иначе щеше да остане сам в тъмното. Колкото по-навътре навлизаха, толкова повече сърцето му се качваше в гърлото. През ума му минаха стотици кошмари: падане отвисоко, още дъжд, кал, заклещване. Основни фройдистко-юнгиански-стивънскингови ситуации: безверното сърце, което ще се пръсне от страх човек да не бъде заровен жив; лекото напрежение и недостиг на въздух, когато влакът навлиза в тунел под някоя планина. Той продължи да се промушва напред, като се съсредоточи в усещането от допира на меката ѝ длан и преплетените им пръсти. Фин беше дребна и лекичка като дете, но притежаваше хъс на сержант, обучаващ новобранци. В подобни моменти се мобилизираше и показваше твърдост, тя ѝ даваше сили да издържи на най-лошото, което ѝ поднесееше животът. Инстинкт за оцеляване. Нещо в ДНК-то ѝ, заложено от милиони години.

— Виж — прошепна тя.

Хилтс изведнъж осъзна, че се е промушвал напред със стиснати клепачи. Отвори очи. Отпред тунелът сякаш се разширяваше.

Фин протегна свободната си ръка и опипа скалата.

— Това не е естествено разширение, а дело на човешка ръка. — Промуши се още малко напред и Хилтс се почувства така, сякаш го бяха пуснали от затвора. Имаше място за мърдане — тунелът стана поне с трийсетина сантиметра по-широк от двете страни.

Хилтс видя, че Фин имаше право. На слабата светлина от фенерчето следите ясно личаха. Някой беше издълбал проход в тази забравена от бога дупка. Вече се движеха с лекота и забелязаха, че тунелът постепенно се извива и спуска надолу. На места се виждаше,

че скалата не е пипана; който го е направил, беше следвал естествения път на водата, издълбала скалата. Фин беше на същото мнение.

Проникването в пещерата продължаваше вече час. Хилтс започна да си спомня с умиление огромните хамбургери и да си представя специалитета на деня в „Денис“ на междущатската магистрала. В този момент чаша от най-лошото кафе от крайпътно заведение би му се сторила чудотворен еликсир. Дъждът и осемградусовият студ в пещерата вледеняваха костите му. Клаустрофобията беше намаляла, но в никакъв случай не бе изчезнала. Един час на влизане означаваше още час на излизане, ако се върнеха по същия път, и въображението му рисуваше мрачни истории с ужасяващ край. Поне досега, слава богу, нямаше следа от прилепи или други пещерни обитатели. Хилтс не беше любител на гадинки, от които кожата ти настръхва. Чувстваше се в свои води в пустините, не в подземните канали. И тогава тесният тунел внезапно свърши. Светлина.

— Мили боже! — прошепна Фин, като пристъпи напред.

— Исусе! — възкликна Хилтс.

И двамата имаха право.

Куполът над тях се издигаше в един-единствен монолитен каменен свод поне на трийсет метра над мястото, на което бяха застанали, и още толкова от пода на огромната пещера. Светлина струеше силно и мистериозно от хиляди ниши на десет хиляди фигури, до една издялани от най-добрите египетски каменоделци, тук, сред дивата природа преди повече от няколко хилядолетия. По-голяма от Сикстинската капела, по-висока от катедралата „Свети Петър“, такава зала беше отвъд човешкото въображение, камо ли да бъде сътворена от човешки ръце. Всеки ангел, родоначалник и светец можеше да се види, всяко тайнство и чудо от появата на Христос до Възкресението, от Райската градина до Ноевия ковчег. Всички се извисяваха в поразителен вихър от живи картини, спуснати от небесата. Не просто спираше дъха. Слабо беше да се каже. Внушаваше благоговение. Дар от съвършена красота, без ни най-малък намек за отмъстителност или възмездие, божествено или някакво друго. Околовръст огромната зала бяха издълбани по-малки пещери, някои още имаха тежки дървени врати, други зееха кухи като слепи очи. Килии. Някога, преди много години, тук са живели хора. Сега това беше само огромна гробница, веќе векове скрита от човешките очи.

Фин и Хилтс стояха като вкаменени, стъписани от невъобразимия мащаб и пропорциите на това, което виждаха, чувствайки се като джуджета пред монумента, в който Статуята на свободата би се побрала трийсет пъти и дори силуетите на бащите основатели на Америка в планината Ръшмор биха изглеждали нищожни.

— Къде се намираме? — прошепна Фин.

Тя видя пред себе си каменни стъпала и бавно слезе до дъното на огромната зала, като не можеше да откъсне очи от свода ѝ. Ако Хеопсовата пирамида в Гиза беше кухня, сигурно щеше да изглежда така. Свят в света.

— Преди много години, по времето на Томас Удуорд, наричали това място пещерата на Йеремия — проехтя глас в огромната зала. От срещуположния край излезе един старец и се приближи към тях. — Кое то, разбира се, е едно от имената, свързвани с Гробницата на Христос. Тя не се намира тук, но е любопитно как слуховете я свързват с това място. — Той прекоси залата, бастунът му потропваше, като заобикаляше скупчените глинени делви с широко гърло като онези от пещерите в Кумран със Свитъците от Мъртво море. — Удуорд се натъкнал случайно на пещерата, но той бил известен с пиянството и разгулния си живот, така че никой не му повярвал. А Пазителите просто купили мълчанието му с още алкохол.

Фин напрегна очи в полумрака, за да види по-добре приближаващия се старец. Той беше висок и леко прегърбен, подпираше се леко на дебел бастун. В свободната си ръка носеше кожено вързопче, овързано с лъскава златна верижка. Косата му беше стоманеносива и подстригана късо, почти по военному. Носеше изтъркани дочени панталони и тъмносин, плетен моряшки пуловер, стари високи кубинки и очила със стоманени рамки. Говореше с равен глас, с акцент от средните щати, но в него едва-едва се долавяше нещо далечно и чуждоземно. Сърцето на Фин се преобърна в гърдите ѝ, когато осъзна, че старецът ѝ напомня за баща ѝ.

— Кой сте вие?

— Последният от Пазителите.

— Пазителите?

— Пазителите на това място. Неговите икономи, ако желаете — усмихна се тъжно. — Кажи-речи портиерът, който се грижи за

Истинското слово на Христа.

— Не схващам — изрече Хилтс. — Тази пещера е накрая на света. Вижда ми се невероятно.

— Къде е Либийската пустиня, ако не накрая на света? За Рим по време на разцвета на империята Ерусалим също бил накрая на света; на самия му край, ако трябва да бъда точен. За Моисей Синайската планина била накрая на света. За един нюйоркчанин Илинойс и сега е накрая на света. Айнщайн е прав, господин Хилтс — всичко е относително. С часове мога да ви омайвам с екзотични разкази за Изгубения флот на тамплиерите, безчетната флота на цар Соломон, чийто храм е с точните размери на Сикстинската капела, за Нострадамус, за Новия Ерусалим, който вашия луд приятел Адамсън се надява да открие.

— Никакъв приятел не ни е той — възрази Фин.

— Поне тук го изпреварихме — промърмори Хилтс.

— Всъщност, не сте — поправи го старецът. — Той пристигна вчера. Бил е в Олни, на няколко мили оттук. Събирал е информация и екипировка. Очаквам да се появи съвсем скоро.

— Откъде знаете?

— Зная много неща, господин Хилтс. За вас и моя стар приятел Артър Симпсън, бедничкия. За вас и вашия баща, госпожице Райън. — Той се усмихна отново. — Може да се каже, че върви със службата.

Фин отново долови едва забележимия акцент. И за секунди истината я осени.

— Вие сте монахът. Дево.

Той кимна и се усмихна уморено.

— Пиер Дево, Питър Деверо, Пол Девърс понастоящем. Но никога не съм бил монах, това беше маска. Винаги съм бил свещеник. И ще остана такъв докрай.

— И убиец — отсече Хилтс. — Вие убихте Педраци. Ако вие не сте били на „Акоста Стар“, тогава кой е мъжът, заключен в каютата ви?

— Смъртта и тайните вървят ръка за ръка, господин Хилтс. Педраци се опита да ме убие на онова ужасно място в пустинята. Разбра кой съм и знаеше, че никога няма да му позволя да поднесе тайната на тепсия на човек като Мусолини, за да я използва като разменна монета в политическите си игри. Опита се да ме убие, а аз просто се защитих.

— А на кораба? — попита Фин.

— В каютата ли? Керцнер, мъжът, изпратен да ме убие от хората на баща ви, госпожице Райън. Мъжът, купен от дядото на Адамсън. Епископът така и не се появи. Можем само да предполагаме, че е загинал в пожара.

— Керцнер откъде знаеше точното разположение на пещерата? — поинтересува се Хилтс.

— Аз му казах — обясни старецът — точно преди края му. Такова беше последното му желание.

— Вие наистина сте копеле — презрително сви устни Хилтс.

— Такъв съм — повдигна рамене старецът. — Повечето от нас бяха такива. Подхвърлени деца, сирачета. Отхвърлени от обществото. Явно сме добра почва.

— За кого говорите?

— За Пазителите.

— На това място?

— На това, което то съдържа.

— Какво е то?

— Истинското слово.

— Евангелието на Луцифер.

— Едва ли може да се припише на Луцифер. Той само го е пазил. Бил е първият Пазител на Словото. Тази зала е негово дело. — Той разпери ръце и зарея поглед в необятността на високия каменен свод над себе си.

— Започвам да се обърквам — призна Фин.

— А мен започва да ме боли глава — промърмори Хилтс. — Намирам се на място, което не би трябвало да съществува, осветено от светлини, за които нямам обяснение откъде идват, и говоря с човек, който би трябвало да е мъртъв. Нищо не се връзва.

— Преди хиляди години светлините били направени с огледала, скалата била издълбана с потта и честния труд на предани на вярата мъже и единствената причина, поради която още съм жив, е да защитавам тайната на това място до момента, когато мисията ми ще стане невъзможна.

— И тогава? — тихо попита Фин. — Какво ще стане тогава.

— Тогава ще го разруша — просто отвърна старецът.

— Вие сте луд — заяви Хилтс.

— Може би — съгласи се старецът, — но уви, времето за словото на личности като Христос е свършило. Опасявам се, че вече има нови богове. — Той вдигна малкото кожено вързопче. — Когато моментът настъпи, Храмът на тайните трябва да бъде унищожен заедно с Евангелието на светлината. Инструкциите са съвсем ясни — добави с тъга.

— Но защо? — настоя Фин. — Защо да унищожавате всичко?

— Защото, ако не може да е достояние на всички, то никой не ще го притежава. Светлината трябва да осветява все пак. Евангелието не бива да бъде използвано за домогване до власт.

— Тогава го разгласете.

— Самото разкритие за съществуването му ще бъде използвано срещу него. Адамсън и хората му ще го използват като знаме. Не това е предназначението на това място, на силата на Неговото Слово. Кръстоносните походи се водят с меч и кръв, не с вяра и саможертви.

Изстрелът изсвистя в залата, сякаш дошъл от друг свят, и улучи стареца, преди да се усети, завъртя го и го свали на пода на гигантската пещера. Чу се поредица от малки експлозии, пронизителни и мощни, а после, почти като по команда, светлината в сводестата зала изгасна и настана непрогледен мрак. За миг всичко замря, после тъмнината беше пронизана от пет-шест ярки зелени лъча.

— Очила за нощно виждане — прошепна Хилтс. Той намери опипом превитото тяло на стенещия от болка старец.

— Ранен ли сте? — попита Фин.

— В рамото. Ще оцелея — успокои я Деверо. — Поне засега. Достатъчно дълго.

— Трябва да ви измъкнем оттук — каза Хилтс.

— Вие трябва да се измъкнете оттук, преди да е станало твърде късно.

— Трябва да ви заведем в болница.

— Намирате се на седемдесет метра под земята. В другия край на пещерата има изход, който ще ви изведе точно на Уинтър Ривър, от нея ни дели тънка каменна стена, мога да я съборя, когато поискам. Адамсън мисли, че е победил. Смята, че може да ликува. Убеден е, че най-сетне е спечелил най-голямата награда и всички ще паднат в краката му. Ала нищо не е открил. Само мрака.

— Хвани го за краката — нареди Хилтс.

Около тях зелените светлилки вече танцуваха напред-назад.

— Шахтите — изпъшка старецът, докато го влачеха по пода на пещерата. — Проникнал е през старите входи.

Изведнъж гласът на Адамсън проехтя през високоговорител.

— Не знам как сте успели, но този път няма да ви оставя живи!

— Тоя е хахо.

— Каж ми нещо, което не знам — промърмори Фин.

Бяха успели да стигнат до края на пещерата. Гърбовете им опираха до изпъкналата скала. Старецът хвана реверите на якето й.

— Трябва да изчезвате!

— Как? — попита Хилтс.

— През Портата на Медуза.

— Какво, по дяволите, е това?

— Над всяка от монашеските килии е издялана маска. Медуза била богинята покровителка на легиона на Луцифер. Открийте я и ще намерите изхода.

Чу се остър звук като от цепещ се плат и над главите им избухна сигнална ракета, която освети купола със заслепяваща светлина. Над десетина мъже се спускаха на рапел по въжета от тавана на пещерата. До един бяха въоръжени.

— Ето там! — изрева Адамсън.

Затрещяха изстрели. До тях от стената рикошираха куршуми.

Ослепителната, ярка светлина от ракетата започна да гасне. Фин забеляза нещо.

— Ето я Медуза! — посочи.

— Хайде, хвани го! — Хилтс прихвана отново стареца под мишниците.

На светлината от ракетата Фин видя раната. Беше по-скоро на гръдния му кош, а не в рамото и от нея излизаха мехурчета. Белият дроб или още по-лошо.

— Оставете ме — немошно изрече Деверо. — Ако се опитате да ме вземете с вас, няма да успеете. Вървете! — заповяда им той.

— Ще доведем помощ! — обеща Хилтс.

— Тръгвайте! Веднага!

Двамата хукнаха. Ракетата угасна напълно и ги остави в пълен мрак, ако не се броят пронизващите зелени лъчи, които се пречупваха в каменистия неравен под на пещерата.

— Улучат ли ни, ще ни изпържат — прошушна Хилтс.

Разнесе се още един разцепващ екот и пространството наоколо избухна в ярка светлина. Само на около метър от тях се намираше вход като на килия, обозначен със същото като на медальона изображение на Медуза.

— Бягай! — извика Хилтс и бутна Фин към тъмния вход.

Тя погледна през рамо към сгърченото тяло на стареца до стената на колосалната, дивна пещера, за която се бе грижил в продължение на десетки години. Той се усмихваше.

Куршумите летяха, свистейки като рояк от разярени стършели. Тя се втурна в мрака, наведе глава, за да се мушне под чудовищната богиня със змийска коса и се препъна в пода на малка пещера. На светлината от поредната изстреляна ракета видя, че това изобщо не беше килия, а стъпало от каменно стълбище, което водеше нагоре.

— Катери се! — изкрещя Хилтс.

Тя бързо се заизкачва по стълбите, а фотографът я следваше по петите и дишаше учестено.

Минутите изтичаха, а те продължаваха да се катерят. За техен ужас отдолу се чу тропот на стъпки. Тогава с кошмарен звук, сякаш ядрото на земята се пропукваше под тях, се чу ужасен грохот и ги застигна въздушна вълна като в тунел.

— Какво беше това?

— Продължавай!

Продължиха да се изкачват, но грохотът се засили — клокочещо подземно бучене и после адът се изсипа върху тях с отломки и камъни, те ги подеха в търбуха си и ги изстреляха нагоре в хаотичен вихър, който ги залепи за скалата отстрани. Ледената река ги изхвърли в гейзер от вода върху студения каменен под. Двамата се изправиха на колене, кашляха и се бореха за въздух сред прииждащата вода, която изпълваше заличката.

— Къде се намираме? — с мъка продума Фин. Скоси на крака и подаде ръка на Хилтс.

— В нещо като мазе — закашля се той и се огледа. Посочи въртопа от мътна вода, чието ниво нарастваше. — Стълби. — Хвана я за ръка и прецапаха до късото стълбище. В горния му край имаше обикновена дървена врата.

Хилтс я бутна и се оказаха в миришеца на мухъл селска кухня. В единия ъгъл имаше печка с дърва и стара мивка, а в средата на помещението груба дъсчена маса с няколко стола. През зацапания прозорец Фин видя паркинга на Пещерите на чудесата. Намираха се в кухнята на порутената фермерска къща.

— Ето откъде старецът е влизал и излизал — сети се Хилтс и се отпусна тежко на един стол. — Слава богу, че всичко свърши!

— Не се разполагай твърде удобно. — Разнесе се заплашително скърцане, после усетиха как подът се наклони, надигна се и се накъдри, сякаш имаше земетресение.

Хилтс скочи. Над главите им таванът се напука и се посипа гипс. Подът отново се наклони и прозорецът се пръсна.

Втурнаха се през вратата към изгнилата веранда и едва излезли, покривът зад тях пропадна с грохот, а след него цялата къща. Затичаха се навън, а земята под краката им започна да се пука и се разнесе тътен от срутването на пещерата.

— Реката ще промени курса си — прошепна Фин. — Да изчезваме!

Добраха се до колата в края на паркинга в момента, в който земята се отвори и погълна стария училищен автобус пред очите им. Хилтс седна зад волана, припряно завъртя ключа и колата запали. Включи на скорост, залепи педала на газта за ламарината и гумите запушиха. Стигнаха портата, секунда преди да се срути, после взеха завоя с леко завъртане и поеха по селския път. Отдалечаваха се от Пещерите на чудесата, а Фин облегна глава назад и се предаде на изтощението. После внезапно седна на ръба на седалката със смръщено изражение.

— Какво има? — попита Хилтс.

Тя бръкна в якето си и извади коженото вързопче на Деверо. Махна верижката и видя, че на края ѝ висеше същият медальон като този, който намериха при трупа на Педраци. Тя разви част от кожата и отвътре се показва меден свитък, позеленял и окислен, но клиновидното писмо ясно се четеше. „Последното евангелие на Луцифер“.

— Сигурно го е пхнал в якето ми, когато ме хвана за реверите — прошепна дрезгаво тя. — Не знаех.

— Какво ще правим сега? — попита Хилтс.

Фин отново отпусна уморено глава и затвори очи. Кой знае какво съдържаше свитъкът? Какво обещание, какви думи, каква мощ?

— Хрумна ми нещо — усмихна се тя.

[1] Участък в Лос Анджелис с дължина една миля от булевард „Уилшир“, между улиците „Феърфакс“ и „Ла Бри“ и заобикалящите ги квартали. Сградите са проектирани така, че да се възприемат от кола, движеща се с 50 км/ч. — Б.пр. ↑

[2] Филм на ужасите на режисьора Уес Крейвън с участието на Джони Деп. — Б.ред. ↑

[3] Уилям Блейк (1757–1827) — английски поет и художник, един от най-значимите представители на зараждащия се романтизъм. — Б.ред. ↑

[4] Авторът говори за пира в двореца на вавилонския цар Балтазар, когато тайнствена ръка изписва на стената: „Мене, мене, текел, упарсин“. Единствен пророк Даниил успява да разгадае тайнствените думи, предвещаващи смъртта на Балтазар и гибелта на царството му. Балтазар е убит още същата вечер. — Б.ред. ↑

[5] „Доктор Ху“ е най-дългият научнофантастичен сериал в историята, излъчван от 1963 до 1989 г. Новите серии започват през 2005 г. с продуцент Ръсел Дейвис, в главната роля е Дейвид Тенант. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Фин стоеше на горната палуба на „Фрийдъм ъф Сийс“, облежната на перилата и съзерцаваше копринените зелени води на Карибско море, порени от сто петдесет и осем тонната маса на морския съд. Огромният плавателен съд можеше да се нарече кораб само благодарение на факта, че имаше относително заострен край, който можеше да се сметне за нос.

Знаеше, че е старомодна, но в представите ѝ корабите трябваше да предизвикват чувството за плаване и приключения, не просто да си качен на огромен многотонен къс с изкуствени скали за катерене, машини за предизвикване на вълни за сърф и мол с бутици. Корабът дори имаше собствена телевизионна станция, която излъчваше редовни предавания, осветляващи те какъв точно процент бакшиш да оставяш на персонала.

Фин имаше спомени от трансатлантическо плаване с родителите си на „Кралица Елизабет Втора“ и не беше особено впечатлена от кораб, проектиран като кутия за зърнени закуски, притежаващ маркетинговия стил на универсален магазин. Ако този кораб някога се сблъскаше с айсберг, нямаше да потъне, а щеше да се разглоби на парчета като лего.

И все пак това беше единственият начин да осъществи замисленото, а и беше предлог да посетят Лойд Терко, Тъкър Ноа и Лиман Милс в Холабак Кей, преди да отплават за Насау, тъй като „Фрийдъм“ правеше дебютна обиколка на островите след пускането му на вода. В момента се намираха точно над Езика на океана. Фин се питаше колко ли хора разтоварват кредитните си карти на борда, без да имат ни най-малка представа за дълбочината на водата под металната обшивка на големия бял кораб. От трикилометровото потъване в небитието ги деляха по-малко от два метра финландски алуминий и стоманени обшивки.

Тя се загледа в ширналите се синьо-зелени води и се замисли за обраслия с водорасли и корали призрак на „Акоста Стар“, полегнал на

дъното някъде съвсем наблизно, скрит под океанските вълни със своите тайни и мъртъвци. Щеше ли „Фрийдъм ъф Сийс“ да свърши по подобен начин, погребан в морето? Едва ли. След няколко години глупавите му екстри щяха да остарееят и ще станат икономически неизгодни и тогава щяха да го дадат за скрап на плажа в Аланг на брега на Индийския океан — огромно и ужасно гробище за непотребни кораби.

За момент, под галещия карибски бриз, тя се замисли за Деверо, баща си и горкия стар Артър Симпсън, намерен мъртъв в канавка в една опасна и мръсна част от Насау, където възрастни бели мъже нямаха работа. Бил с прерязано гърло, портфейлът и часовникът му били откраднати, но Фин беше почти сигурна, че е станал жертва на главорезите на Адамсън.

Нищо не се чу за изчезването и кончината на Адамсън, освен един пресбюлетин, в който се съобщаваше, че бизнесменът милиардер е изчезнал по време на пясъчна буря на разкопки в Либийската пустиня. Никъде не се споменаваха евангелието на Луцифер, нито участието на Фин и Хилтс в откриването му. Според приятеля ѝ Майкъл Валънтайн в Ню Йорк търсенето им заради смъртта на Вергадора в Италия било прекратено и признато за грешка. Хилтс, разбира се, беше твърдо убеден, че връзките на Мики Сърцето в Италия бяха причината за реабилитацията.

— Хей! — Хилтс се присъедини към нея на палубата. — Готова ли си?

— Почти — кимна с усмивка тя.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита я приятелят ѝ със загрижено изражение на красивото си лице. Очите му бяха скрити зад кехлибарените стъкла на очилата, но се виждаше, че е смръщил вежди. — Става дума за изключително ценен исторически артефакт.

— Деверо беше прав — тихо промълви тя. — В чиито и ръце да попадне Евангелието или част от него, все ще бъде в погрешни ръце. — Зад нея едно дванайсетгодишно момиче с бански от две части се опитваше да се покатери на сърф върху изкуствено предизвикана вълна в басейна. Звукът беше като от пералня. — Някои тайни трябва завинаги да си останат тайни, а някои загадки трябва да останат неразгадани.

— Тогава защо ти го даде? — попита Хилтс.

— За да имам право на избор. Да ми даде шанс да постъпя правилно — сви рамене тя. — А може би да остави на друг да вземе най-трудното решение.

— Което означава, че ти си последният Пазител — каза Хилтс.

Фин извади от чантата си свитъка, увит в кожата, завързан със златната верижка. Поддържа го за миг в ръка, после с един замах хвърли вързопчето, колкото можа по-надалеч. Двамата проследиха полета му в свежия утринен въздух, преди да потъне в изумрудените води на морето и да изчезне под вълните.

— Вече не — промълви тя накрая. — Вече не.

Издание:

Пол Кристофър. Евангелието на Луцифер

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2008

Редактор: Мариела Янакиева

ISBN: 978-954-585-946-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.